

προλεταριακή

Προητάριοι όθων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 24 Μάη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 985 ■ 1.50€

Παραδέρνουν στα αδιέξοδά τους,
εντείνουν την επίθεση, προετοιμάζουν τον πόλεμο

Μόνο ο λαός στο προσκήνιο μπορεί να τους σταματήσει!

Καμία ανοχή στη γενοκτονία στη Γάζα

Με τον πιο ωμό και απροκάλυπτο τρόπο συνεχίζουν οι δυνάμεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος την καταστροφική για τους λαούς πορεία τους. Οι κτηνώδεις και προκλητικές δηλώσεις του Νετανιάχου για τη συνεχιζόμενη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού, δεν είναι μία «ατυχής ιδιαιτερότητα» ούτε φυσικά «έλλειψη διπλωματίας». Είναι η στυγνή έκφραση ενός

από τα τέρατα που δημιουργεί από τη φύση του αυτό το βάρβαρο σύστημα. Τέρατα που αναθρέφονται και στηρίζονται προκειμένου «να βγάλουν τη δουλειά». Τέρατα που πριμοδοτούνται ανοικτά από τους ισχυρούς του πλανήτη, δηλαδή τα ακόμη μεγαλύτερα τέρατα. Αυτούς που δεν έχουν κανέναν δισταγμό, από τη μία, να πλασάρονται ως υπερασπιστές της «ελευθερίας» και της «δημοκρατίας» και, από την άλλη,

να νομιμοποιούν κάθε λογής εγκληματική δράση που υπερασπίζεται τα συμφέροντά τους. Και είναι πολύ πρόσφατο το παράδειγμα, του «καλλωπισμού» και του «ευπρεπισμού» του Αμπού Μοχάμαντ αλ Τζολάνι στη Συρία, που από επικηρυγμένος τζιχαντιστής «μεταμορφώθηκε» σε επίσημο συνομιλητή του Τραμπ.

συνέχεια στη σελίδα 2

σελ. 12, 13

Ο αγώνας της εργατικής τάξης
πρέπει να έχει αντιιμπεριαλιστικό
περιεχόμενο

(σελ. 9)

Θεσσαλονίκη-Διεθνής Έκθεση Βιβλίου
Το κίνημα αλληλεγγύης
ανησύχησε το σύστημα...
που αμόλησε τα μαντρόσκυλα

(σελ. 11)

Φοιτητικές Εκλογές 2025

Από την απογείωση και τα πανηγύρια
του ρεφορμισμού στην ετοιμασία του
νέου γύρου επίθεσης από το σύστημα

Είναι χρέος των Αγωνιστικών Κινήσεων να δώσουν τη μάχη ώστε να ξεπεραστούν οι δυσκολίες που παρουσιάζονται και να αναβαθμίσουν τον ρόλο τους στις σχολές! Να αναδείξουν ότι οι φοιτητές ΜΠΟΡΟΥΝ με ΑΓΩΝΕΣ να βάλουν φραγμό στην επίθεση.

(σελ. 14, 15)

Ουκρανία

Σκληρό πολεμικό-διαπραγματευτικό
πόκερ ΗΠΑ-Ρωσίας

(σελ. 19)

Αντιπολεμική- Αντιιμπεριαλιστική καμπάνια

Δεν θυσιάζουμε τη ζωή και
τα δικαιώματά μας για τα
συμφέροντα του ιμπεριαλισμού
και του κεφαλαίου

Κοινή ανακοίνωση
οργανώσεων ενάντια
στους πολεμικούς
εξοπλισμούς

(σελ. 10)

Παραδέρνουν στα αδιέξοδά τους, εντείνουν την επίθεση, προετοιμάζουν τον πόλεμο

Μόνο ο λαός στο προσκήνιο μπορεί να τους σταματήσει!

συνέχεια από σελ. 1

Μόνο περισσότερη οργή φέρνει στους λαούς το υποκριτικό εν-διαφέρον χωρών της Δύσης που δηλώνουν «σοκαρισμένες» από τον άμεσο κίνδυνο να πεθάνουν χιλιάδες παιδιά στη Γάζα τις επόμενες μέρες. Αλήθεια, στις πόσες χιλιάδες νεκρούς σοκάρεται όλος αυτός ο εσμός, που -κατά τα άλλα- συνεχίζει να δείχνει «κατανόηση» στη «διαρκή απειλή» που αντιμετωπίζει το κράτος-δολοφόρος, αλλά και συνεχίζει να μας «υπενθυμίζει» ότι όλα αυτά ξεκίνησαν δήθεν από την «τρομοκρατική εισβολή» της Χαμάς.

Δεν πιστεύουν λέξη οι λαοί από όλη αυτήν την υποκρισία! Και η οργή τους φουντώνει ακόμη περισσότερο όταν βλέπουν τη σφαγή του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού όχι μόνο να συνεχίζεται, αλλά και να γίνεται αντικείμενο εκμετάλ-

λευσης για τις «σφήνες» που θέλουν να βάλουν μια σειρά χώρες (ανάμεσά τους και οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές) στην πολιτική των ΗΠΑ. Αυτή η λαϊκή οργή εκφράστηκε ξανά, μαζικά, και στη χώρα μας, με διαδηλώσεις σε μια σειρά πόλεις, που -φυσικά- κατήγγειλαν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τη στάση της κυβέρνησης της ΝΔ, αλλά και συνολικά του αστικού πολιτικού κόσμου, που -παρά τα όποια «στραμπουλήγματα» της γλώσσας- στηρίζουν ασταμάτητα και με κάθε τρόπο το σιωνιστικό Ισραήλ. Δεν χάνουν ευκαιρία οι αστοί πολιτικοί, κάθε απόχρωσης, να υπερηφανεύονται για τη «στρατηγικής σημασίας συνεργασία Ελλάδας-Ισραήλ» σε όλα τα επίπεδα. Και θα συνεχίσουν να το κάνουν παρά τις... «σκληρές αλήθειες» που έχει μεταφέρει «απευθείας» στην ηγεσία του Ισραήλ.

Τα αδιέξοδα της αστικής πολιτικής και η προσπάθεια παγίδευσης του λαού

Είναι κι αυτό ένα δείγμα της πολιτικής της εξαρτημένης ντόπιας άρχουσας τάξης και των αδιεξόδων της. Πολιτική που δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να ισορροπήσει ανάμεσα στα αντικρουόμενα συμφέροντα των ξένων προστατών της. Πολιτική που αναζητά διακαώς τη στήριξη από τους αμερικάνους και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, ΗΠΑ και ΕΕ, και την αναγνώριση ρόλου στην περιοχή. Πολιτική που, όμως, σκοντάφτει διαρκώς στον αναβαθμισμένο ρόλο που διεκδικεί στην περιοχή η τουρκική αστική τάξη και τον οποίο σε μεγάλο βαθμό πριμοδοτούν και οι ιμπεριαλιστές. Από τη δή-

λωση Τραμπ ότι η συνάντησή του με τον προσωρινό πρόεδρο της Συρίας, και η απόφαση για άρση των αμερικανικών κυρώσεων προς τη Συρία ήταν αποτέλεσμα των παρεμβάσεων του Ταγίπ Ερντογάν και του πρίγκιπα διαδόχου της Σαουδικής Αραβίας, μέχρι την πρόθεση του γερμανού καγκελάριου Μερτς να άρει το μπλοκάρισμα πώλησης Γιουροφάιτερ στην Τουρκία, είναι φανερό ότι τα πράγματα για την ντόπια άρχουσα τάξη και την κυβέρνησή της γίνονται όλο και πιο πιεστικά. Και βέβαια, μεσολάβησε η επιλογή της Κωνσταντινούπολης ως τόπου που πραγματοποιήθηκε η πρώτη απευθείας διαπραγμάτευση Ρωσίας - Ουκρανίας, αλλά και οι συμφωνίες Ιταλίας-Τουρκίας.

Σε αυτά στηρίχτηκε και το άρθρο Σαμαρά στα «Νέα», για να κατακεραυνώ-

Ένας χρόνος χωρίς τον Στάθη Κωνσταντόπουλο

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από τον θάνατο του συντρόφου μας, Στάθη Κωνσταντόπουλου. Σε αυτό το διάστημα γράφτηκαν και ειπώθηκαν αρκετά για τη ζωή του γενικά, μα περισσότερο για την πλούσια πολιτική του δράση. Τίποτα από ό,τι έχει έρθει στο φως δεν είναι υπερβολή. Αντίθετα, έχουν πολλά ακόμα να καταγραφούν, για να μπορεί να αποτυπωθεί έστω και μερικώς το σύνολο της ζωής του.

Από την «κούνια» του ένωσε την αδικία. Δύσκολα χρόνια και τότε να μεγαλώσουν πέντε παιδιά σε μικρό χωριό στην επαρχία και ακόμα δυσκολότερο όταν ο πατέρας του έφυγε αρκετά νωρίς. Μπόρεσε και ανδρώθηκε αποκτώντας ταξική συνείδηση και από νωρίς ρίχτηκε στον αγώνα για τη ζωή και ενάντια στο καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα, που γεννά συνεχώς φτώχεια και δυστυχία. Είχε δομήσει πλάτη από ατσάλι, για να μπορεί να αντέχει τα βάρη που του φόρτωνε συνέχεια η ζωή και καρδιά από βαμβάκι, για να μπορεί να απαλύνει όλη την αδικία και την καταπίεση των όπου γης κατατρεγμένων.

Η ζωή τον είχε προικίσει ιδιαίτερα να μπορεί να αφομοιώνει την ουσία των γεγονότων και να μπορεί να μετατρέπει την κατανόηση αυτή σε δράση. Γι' αυτό και ξεχώριζε πάντα σε κάθε πολιτική δραστηριότητα. Στη δουλειά του, στη γειτονιά του, στις διαδηλώσεις και εκδηλώσεις, σε κάθε έκφραση της δημόσιας και ιδιωτικής του ζωής, σε όλη γενικά τη ζωή του έδινε το στίγμα του επαναστάτη κομμουνιστή.

«Ειδικότητά του» ήταν να μπορεί να βγάζει από τον καθένα τον καλύτερό του εαυτό και σε σύντομο χρονικό διάστημα να το χρησιμοποιεί για να τον εντάσσει στο κίνημα και την ταξική πάλη. Με την ίδια ευκολία μπορούσε να επισημαίνει τα λάθη και τις παραλήψεις του καθενός και έμπρακτα να βοηθάει να ξεπεραστούν. Ο σύντροφος Στάθης έβαλε το δικό του λιθαράκι και έδωσε το δικό του στίγμα, όταν το κίνημα πετύχαινε νίκες και πήγαινε μπροστά, αλλά και όταν αυτό περνούσε κρίση και έκανε βήματα πίσω, αυτός στάθηκε ακλόνητος και σταθερός στις ιδέες του.

Δεν έμεινε ποτέ αδρανής και συνέβαλε ουσιαστικά στο να διατηρηθούν και να ξαναζωντανέψουν τα επαναστατικά ιδανικά. Δεν δίστασε ποτέ να εκφράσει και να συγκρουστεί με τους αστούς και τις πράξεις τους και με οποιαδήποτε αξίωμα κατείχαν. Τοπικοί παράγοντες της δεξιάς είχαν υποστεί τις ανοιχτές αποδοκιμασίες του, μόλις επέβαλαν τα χαράτσια στους δημότες και τις αντιλαϊκές πολιτικές τους. Αλλά και κάθε είδος ρεφορμιστής και ρεβιζιονιστής άκουγε τα εξαμάρτημα κάθε φορά που εφάρμοζαν και εξέφραζαν τις λαθεμένες απόψεις τους.

Έναν χρόνο μετά την απουσία του, ενώ μαίνεται η λυσσασμένη επίθεση των ιμπεριαλιστών-καπιταλιστών ενάντια στους λαούς όλου του κόσμου, η ζωή και η στάση του συντρόφου στέκει φάρος φωτεινός στο τι οφείλει να κάνει ο καθένας. Ειδικά η νεολαία έχει να πάρει πολλά από το παράδειγμά του. Ποτέ καθ' όλη την

πολιτική του δράση, κανείς δεν τον είχε ακούσει να λέει «δεν μπορώ». Είχε καταργήσει από το λεξιλόγιό του αυτή τη λέξη, γιατί τη θεωρούσε συνώνυμο του «δεν θέλω».

Για κάθε του λάθος και παράλειψη ήταν ο πρώτος που το αναγνώριζε και έμπρακτα προσπαθούσε να το διορθώσει και να το καλύψει. Σήμερα, που οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις είναι αυτές που φέρνουν σε αντιπαράθεση και πολέμους τις κύριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και προετοιμάζουν ευρύτερες και γενικότερες αναμετρήσεις, σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ο λαός και ιδιαίτερα η νεολαία μπορούν να σηκώσουν το ανάστημά τους και να σταθούν εμπόδιο στα σχέδιά τους, παλεύοντας για ένα αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κί-

νημα, για το οποίο ο σύντροφος Στάθης πάλεψε.

Σήμερα που η δεξιά για μία ακόμη φορά και με ιδιαίτερο μένος έχει εξαπολύσει μετωπική μαζική επίθεση σε κάθε λαϊκό δικαίωμα που έχει απομείνει, σήμερα ο λαός και ειδικότερα η νεολαία πρέπει να εντείνουν την αντίστασή τους για τα δικαιώματά τους, δημιουργώντας τα δικά τους εργαλεία για την πάλη τους, όπως ο σύντροφος Στάθης έκανε σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Αλλωστε, αυτή την έννοια έχει και το σύνθημα (που παρεμπιπτόντως φωνάχτηκε και στην εκδήλωση για την επέτειο της γιορτής του κάστρου του Υμηττού): «Με αγώνες τιμάμε τους νεκρούς μας».

Γ.Τ.

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

σει την κυβέρνηση, που «δεν είναι της ΝΔ αλλά του Κυριάκου Μητσοτάκη» όπως ανέφερε, για να εγγράψει -πιθανώς- υποθήκες για μια νέα επάνοδό του. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ακόμη και στο ενδεχόμενο νέου κόμματος από τον Σαμαρά, το πολιτικό πρόβλημα για την άρχουσα τάξη παραμένει, είναι πολύ βαθύτερο και σίγουρα δεν απαντιέται με το να ανακυκλώνει πρόσωπα.

• Και κομμάτι του προβλήματος αυτού παραμένει το ότι ούτε στην «αντιπολίτευση» μπορεί αυτή τη στιγμή να αναζητήσει λύση, έστω προσωρινή (γιατί η προοπτική δεύτερου πυλώνα φαντάζει έως και άπιαστο όνειρο). Δοκιμάζονται κάθε είδους «συγκολλήσεις» με πιο πρόσφατες τις απόπειρες Κωνσταντοπούλου με Κασελάκη και την «επαναπροσέγγιση» ΣΥΡΙΖΑ με Νέα Αριστερά. Οι δημοσκοπήσεις δίνουν και παίρνουν (δυο-τρεις κάθε εβδομάδα) μπας και καταφέρουν να ανιχνεύσουν κάποια τάση που να έχει απήκηση (έστω μικρή) στις λαϊκές μάζες, Κάτι σαν τις έρευνες αγοράς που έχουν σκοπό να δοκιμάσουν το νέο προϊόν που θα λανσάρουν! Όμως, όλα αυτά δεν κάνουν τίποτε περισσότερο από το να αναδεικνύουν ακόμη περισσότερο τα αδιέξοδα της ντόπιας άρχουσας τάξης, αλλά και το πόσο μακριά είναι όλες αυτές οι δυνάμεις που βαφτίζονται «αντιπολιτευτικές» από τις αγωνίες και τις ανάγκες του λαού. Γιατί όλη αυτή η αναζήτηση ξεχνάει τον λαό, τον βάζει στην άκρη, στο περιθώριο, τον αντιμετωπίζει απλά και μόνο ως ψηφοφόρο, αποθεώνοντας την αστική αντίληψη περί δημοκρατίας.

• Όλη αυτή η αναζήτηση θέλει να ξεχαστεί η ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη. Γιατί, προφανώς, η «θεσμική» αντιπολίτευση δεν έχει ανάγκη τον λαό στο προσκήνιο. Το αντίθετο: ΔΕΝ ΤΟΝ ΘΕΛΕΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ! Δεν τον θέλει να έχει εμπιστοσύνη στις δικές του δυνάμεις, αλλά να υποτάσσεται στα στενά όρια που υπαγορεύουν τα αστικά συμφέροντα. Και κάνει ό,τι μπορεί για να τον ξεστράτσει από το δρόμο του αγώνα και της πάλης. Όπως έγινε, για παράδειγμα, και με το «πολυαναμενόμενο» πόρισμα του ΕΜΠ, το οποίο -ούτε λίγο ούτε πολύ- είχε αναχθεί στο «Άγιο Δισκοπότηρο» το οποίο θα «έριχνε φως». Σε τι, άραγε; Μήπως στις αυτονόητες κυβερνητικές ευθύνες και την εγκληματική πολιτική που υπηρετεί, τόσο αυτή όσο και οι προηγούμενες; Κι όμως, το αυτονόητο - η πάλη ενάντια στην πολιτική που «μπαζώνει» δικαιώματα και κατακτήσεις- πήγε στην άκρη για να προβληθεί το τι προκάλεσε την πυρόσφαιρα και το εάν η εμπορική αμαξοστοιχία μετέφερε παράνομο φορτίο! Και τώρα που το πόρισμα του ΕΜΠ (ή το πόρισμα Καρώνη, όπως προβάλλεται) απογοήτευσε όσους επένδυσαν σε αυτό, αυτό που έμεινε είναι η παγίδευση ενός κομματιού του λαού στις αδιέξοδες λογικές και τις αυταπάτες που αναζητούν τη δικαίωση του λαού μέσα από τους αστικούς μηχανισμούς: τα δικαστήρια, τις κάθε λογής επιτροπές (εξεταστικές, προανακριτικές κ.ά.), τους διάφορους «ειδικούς» κ.λπ.

Και βέβαια, στο ίδιο μήκος κύματος φροντίζει να κινηθεί για μια ακόμη φορά το ρεφορμιστικό ΚΚΕ, το οποίο κατέθεσε τη δική του πρόταση

για σύσταση προανακριτικής επιτροπής της Βουλής.

Παρά τα αδιέξοδα η αντιλαϊκή επίθεση προχωρά

Δεν αποτελεί, λοιπόν, παράδοξο το ότι εντείνεται η επίθεση ενάντια στον λαό, τη νεολαία και τους εργαζόμενους. Επίθεση σφοδρή και σε όλα τα επίπεδα.

Στους εργαζόμενους, με την παραπέρα διάλυση των εργασιακών σχέσεων και του ωραρίου. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που ο ίδιος ο Μερτς δήλωσε ότι «*μπορούμε πραγματικά να διδαχθούμε από την Ελλάδα*» καθώς «*έκαναν πολλά παραπάνω από αυτά όσον αφορά στο εβδομαδιαίο όριο εργασίας*»!!! Αλλά και με την «εκστρατεία» διώξεων και πειθαρχικών που έχει εξαπολύσει ενάντια στους εργαζόμενους στο Δημόσιο, με όχημα και ιδεολογικό προκάλυμμα την αξιολόγηση. Αυτήν που όλη η αστική αντιπολίτευση (αλλά και το ρεφορμιστικό ΚΚΕ) δήθεν καταγγέλλει χάριν μιας «άλλης», «καλύτερης» αξιολόγησης!

Στη νεολαία, για την οποία επιφυλάσσει από τα σχολεία-αναμορφωτήρια έως τις διαγραφές και το σκηνικό καταστολής στα ΑΕΙ.

Στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, όπου οι επιθέσεις των ΜΑΤ στα Εξάρχεια, διαδέχονται τις απαγορεύσεις συναυλιών, τις διώξεις συνδικαλιστών και την κήρυξη των απεργιών ως παράνομες όπως έγινε με τους ναυτεργάτες, με τους εργαζόμενους στο Allou Fun Park, στην Attica Bank κ.λπ.

Είναι όλο αυτό το πλαίσιο που θέλει να καθυποτάξει τον λαό και την εργατική τάξη, όχι μόνο για την εξασφάλιση της καπιταλιστικής κερδοφορίας, αλλά και για την προετοιμασία του εφιαλτικού πολεμικού σκηνικού στο οποίο μας οδηγούν τα συνολικότερα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και οι ανταγωνισμοί των ισχυρών. Οι λαοί πρέπει να αποδεχτούν αδιαμαρτύρητα και ως αυτονόητα τα διάφορα προγράμματα τύπου Readiness 2030 (πρώην Rearm Europe) και SAFE. Οι λαοί πρέπει να αποδεχτούν τα εθνικιστικά και σοβινιστικά κηρύγματα των αστικών τάξεων, όπως αυτά που συνοδεύουν τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Οι λαοί πρέπει να προετοιμαστούν κατάλληλα ώστε να γίνουν θυσία για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα!

Μόνο που οι λαοί ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ να χαράξουν τον δικό τους δρόμο. Αυτόν που πραγματικά φοβούνται οι ιμπεριαλιστές και οι κολαούζοι τους. Τον δρόμο της μαζικής και ανυποχώρητης πάλης. Αυτόν που είδε να ανοίγεται μπροστά του στις 28 Φλεβάρη. Αυτόν που υπαγορεύει τη στήριξη κάθε εργαζόμενου που παλεύει για το δικαίωμα του στην πλήρη και σταθερή δουλειά, με δικαιώματα και με μισθό που θα του επιτρέπει να ζήσει. Αυτόν που υπαγορεύει την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Αυτόν που υπαγορεύει την καταγγελία της σφαγής του ουκρανικού λαού. Αυτόν που υπαγορεύει την καταγγελία των ιμπεριαλιστικών πολεμικών σχεδίων. Και αυτός ο δρόμος δεν περνάει μέσα από τις διάφορες «θεσμικές» αναζητήσεις και τις κάθε λογής αυταπάτες.

Αποψη

Ανακάμπτει η ΝΔ στις δημοσκοπήσεις, ξεπερνώντας σε κάποιες το 30%. Η Πλειύση Ελευθερίας κατοχυρώνει τη δεύτερη θέση, αφήνοντας πίσω το ΠΑΣΟΚ. Η Ελληνική Λύση λίγο πάνω από το ΚΚΕ και παρακάτω ο ΣΥΡΙΖΑ και ό,τι προέκυψε από τη διάλυσή του και τα μικρότερα κόμματα της ακροδεξιάς.

Σε άρθρο του στα Νέα του περασμένου Σαββάτου 17/5, ο Σαμαράς επιτέθηκε στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης, την οποία χαρακτήρισε κυβέρνηση του Μητσοτάκη και όχι της ΝΔ, ενώ διαχέεται ότι ετοιμάζει νέο σχήμα.

Η Κατσέλη πρόσφατα τραπέζωσε 25 στελέχη της λεγόμενης κεντροαριστεράς, ενώ σε συνέντευξή της δήλωσε πως υπάρχουν πρωτοβουλίες σε εξέλιξη από στελέχη της αγοράς, ακαδημαϊκούς και ινστιτούτα για να πετύχουν τη συνεργασία που δεν μπορούν να πετύχουν τα κόμματα της αντιπολίτευσης.

Σε έναν κόσμο στον οποίο οι αντιθέσεις οξύνονται σε επικίνδυνο σημείο, το πολιτικό προσωπικό της εξαρτημένης ελληνικής άρχουσας τάξης αναζητά μια συγκρότηση που δεν φαίνεται να μπορεί να πετύχει.

Πολιτικές ζυμώσεις σε αντιδραστική κατεύθυνση

Ο λαός μπορεί να τις ανατρέψει με την πάλη του!

Η ΝΔ παραμένει κυρίαρχη, όχι όμως χωρίς προβλήματα. Επιχείρησε με σχετική επιτυχία να προσπεράσει την πίεση που δέχτηκε από τον κόσμο με αιχμή το ζήτημα των Τεμπών, αλλά και την ακρίβεια, και να αλλάξει την πολιτική ατζέντα μετατοπίζοντας το κέντρο βάρους στο δόγμα «Νόμος και τάξη», αλλά και στα ζητήματα της υγείας.

Έτσι, πέτυχε επιπλέον να κάνει ακόμα ένα βήμα στην πορεία τσακίσματος των δημοκρατικών δικαιωμάτων λαού και νεολαίας, επαναφέροντας το ζήτημα της εφαρμογής εκείνου του νόμου που κάποιοι νόμιζαν ότι είχε μείνει στα χαρτιά...

Από την άλλη, παρά τα παχιά τους λόγια, κανένας από τους μνηστήρες της ηγεσίας της κεντροαριστεράς δεν κατάφερε να σταθεί με αξιώσεις απέναντι στον Μητσοτάκη, ακόμα κι όταν η ΝΔ είχε τη χαμηλότερη δημοσκοπική της επίδοση και τη μεγαλύτερη πίεση από τον λαό, τον οποίο, όμως, ακόμα και τότε κανένας δεν κατάφερε να σύρει πίσω του και να καρπωθεί τη δυσαρέσκεια απέναντι στην κυβέρνηση.

Οι αναζητήσεις τους συνεχίζονται, όμως κάθε άλλο παρά βέβαιο είναι ότι θα καταλήξουν σε μια ανατροπή του πολιτικού σκηνικού. Το γεγονός ότι από την υπόθεση των Τεμπών φαίνεται να κερδίζει, προς το παρόν, μόνο η Πλειύση Ελευθερίας (κι αυτό επειδή η Κωνσταντοπούλου ανέλαβε δικηγόρος των συγγενών) είναι ενδεικτικό του προβλήματος του χώρου τους.

Απέναντι στη φαινομενική παντοδυναμία της ΝΔ και τις αναζητήσεις της άλλης πλευράς, ο λαός ύψωσε το ανάστημά του στις 28 Φλεβάρη και ταρακούνησε όλες τις αστικές πολιτικές δυνάμεις. Και συνεχίζει, με όποιον τρόπο μπορεί, να τους βάζει προβλήματα μικρότερα ή μεγαλύτερα. Ενδεικτικές είναι οι μαζικές διαδηλώσεις υποστήριξης του παλαιστινιακού λαού που συνεχίζονται σε όλη τη χώρα, η συμμετοχή στην πρόσφατη απεργία, αλλά και ο συνεχιζόμενος αγώνας των εκπαιδευτικών ενάν-

τια στην αξιολόγηση και τις συνδικαλιστικές διώξεις, που μετρά ήδη την πρώτη του νίκη με την επιστροφή της Χρύσας Χοτζόγλου στο σχολείο της.

Όμως δεν είναι τυχαίο ότι το ζήτημα των Τεμπών σταδιακά μεταφέρθηκε από τους δρόμους και τις πλατείες στους διαδρόμους της Βουλής και η κραυγή οργής, καταγγελίας και διεκδίκησης «μπαζώθηκε» από πορίσματα, προανακριτικές επιτροπές και την μικροπολιτική των αστικών κομμάτων. Ότι η ΝΔ κάνει ξανά την αντεπίθεσή της, θεωρώντας ότι όσοι διαδήλωσαν στις 28 Φλεβάρη, λίγο ως πολύ, παραπλανήθηκαν από τους πολιτικούς της αντιπάλους!

Προσπάθησαν γι' αυτό οι δυνάμεις του συστήματος, με τη δημαγωγία και με τον βούρδουλα. Και βρήκαν τις απαραίτητες βοήθειες σε αυτούς που, μιλώντας στο όνομα του λαού, τους προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες, συμβάλλουν καθοριστικά στο να τον κρατήσουν στο περιθώριο των εξελίξεων, μακριά από κάθε αγωνιστική διεκδίκηση:

- Στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, όπως των ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών, ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, που δεν προκηρύσσουν απεργία

για να υποστηρίξουν και να κλιμακώσουν έναν μεγάλο αγώνα που βρίσκεται σε εξέλιξη και υποστηρίζεται και από τον κλάδο και από τον λαό.

- Στο ΚΚΕ, που με όλες του τις δυνάμεις προσπαθεί να κρατήσει τον κόσμο είτε στο σπίτι του είτε, το πολύ, πίσω από τα πανώ του, συμμετέχοντας μόνο σε κομματικές συγκεντρώσεις. Που, αν και είναι πρώτη δύναμη στις φοιτητικές εκλογές, ή μάλλον ακριβώς γι' αυτό, δεν κάνει απολύτως τίποτα απέναντι στο όργιο καταστολής που εξαπολύει ξανά και ξανά η κυβέρνηση απέναντι στους φοιτητές.

- Σε όσες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς το βρίσκουν δύσκολο να συμφωνήσουν σε μια πρωτοβουλία ενάντια στον πόλεμο στην Παλαιστίνη και όταν το κάνουν, απαιτούν να την καπελώσουν επιδεικνύοντας μια ιδιοκτησιακή λογική εμπνευσμένη από το ΚΚΕ, που μπαίνει εμπόδιο στην ανάπτυξη των λαϊκών αντιστάσεων.

Το ζητούμενο δεν είναι η αντιμετώπιση του Μητσοτάκη, αλλά η αντίσταση στην πολιτική του συστήματος που υλοποιεί ο Μητσοτάκης και η ΝΔ. Την ίδια πολιτική που υπηρετεί και ο χώρος της λεγόμενης κεντροαριστεράς, ο οποίος δεν έχει καν περιθώρια ουσιαστικής διαφοροποίησης από την κυβέρνηση και γι' αυτό δεν καταφέρνει να καρπωθεί τη λαϊκή δυσαρέσκεια.

Η κατάσταση των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και τον λαό αποτελεί τροχοπέδη στην ανάπτυξη των αντιστάσεων και ενός κινήματος που θα μπορούσε να δημιουργήσει ουσιαστικά προβλήματα στο σύστημα.

Για την κατάσταση αυτή ο μόνος που δεν ευθύνεται είναι ο λαός. Γιατί διαψεύδει καθημερινά όσους ισχυρίζονται ότι «δεν τραβάει», αποδεικνύοντας ότι όταν του δίνονται οι ευκαιρίες δίνει τις μάχες και τις κερδίζει!

Καταστροφική πυρκαγιά στον καταυλισμό των εργατών γης στα φραουλοχώραφα

1.000 μετανάστες εργάτες απ' το Μπανγκλαντές αναφέρεται πως έμειναν χωρίς καταλύματα και υπάρχοντα μετά τη μεγάλη πυρκαγιά που ξέσπασε στις 13/5 στον καταυλισμό τους στη Νέα Μανωλάδα Ηλείας, στα γνωστά «φραουλοχώραφα». Δεν τους έφτανε η καθημερινή εξαντλητική δουλειά στα χωράφια του «κόκκινου χρυσού» των σύγχρονων «τσιφλικιάδων», η υπερεκμετάλλευση, η εργοδοτική τρομοκρατία κι ο ρατσισμός. Τώρα έμειναν και χωρίς ρούχα και έγγραφα... Δεν πρόκειται για την εφαρμογή της παροιμίας «όπου φτωχός κι η μοίρα του». Είναι η ίδια η ζωή στην οποία τους έχουν καταδικάσει το εκμεταλλευτικό σύστημα και οι πολιτικές του, που τους καθιστά εύλωτους σε τέτοιες καταστροφές. Αναφέρεται πως η πυρκαγιά, ύστερα από ισχυρές εκρήξεις, μπορεί να προήλθε από φιάλες υγραερίου. Πολύ πιθανό στις συνθήκες που ζουν. Έλληνες και μετανάστες εργάτες κι εργαζόμενοι να διεκδικήσουν πλήρεις αποζημιώσεις, αποκατάσταση των εγγράφων τους, ως μέρος του αγώνα για ανθρωπίνες συνθήκες ζωής και δουλειάς με δικαιώματα.

Σε απεργία πείνας ο τούρκος πολιτικός πρόσφυγας Güney Dağ για το δικαίωμα στο Άσυλο

Ο «δικηγόρος του λαού», πολιτικός πρόσφυγας απ' την Τουρκία στη χώρα μας εδώ και 5 χρόνια, Güney Dağ, ξεκίνησε στις 12 Μάη απεργία πείνας διαρκείας, με αίτημα να του χορηγηθεί το Πολιτικό Άσυλο που έχει αιτηθεί το 2020. Αρχικά, το Φλεβάρη του '22, η αίτηση Ασύλου έγινε δεκτή και του χορηγήθηκε άδεια διαμονής τριών χρόνων. Ωστόσο, το αίτημά του για κάρτα διαμονής και για «μπλε διαβατήριο» δεν έγινε δεκτό, χωρίς κανέναν βάσιμο λόγο. Στις 20/3, ενώ απ' τις 27/1 είχε ξεκινήσει καθιστική διαμαρτυρία έξω απ' τα γραφεία του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, του κοινοποιήθηκε η απόφαση να ξεκινήσει έρευνα για την ανάκληση του καθεστώτος Ασύλου, με την αιτιολογία ότι αποτελεί «απειλή για την εθνική ασφάλεια»! Άλλο ένα δείγμα συνεργασίας των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας ενάντια στους αγωνιστές. Να του χορηγηθεί άμεσα πολιτικό Άσυλο και όλα τα έγγραφα που δικαιούται!

«Συνεχιστές» της σακατεμένης γενιάς του Βιετνάμ αποκαλύπτουν...

Συμμετείχαν στις βρετανικές ειδικές δυνάμεις (SAS και SBS), στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Τώρα, αποφάσισαν να δώσουν στη δημοσιότητα, στο BBC, μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων για τις φρικαλεότητες που διέπραξαν συνάδελφοί τους ενάντια σε αμάχους, λαϊκούς ανθρώπους, στις χώρες αυτές, ακόμα και σε παιδιά. Δολοφονίες άοπλων, ακόμα και στον ύπνο τους. Εκτέλεση κρατουμένων με χειροπέδες, ακόμα και παιδιών, αφού τους έβγαζαν τις δέσμες (τάιρ απ)... Κάποια απ' τα «ανδραγαθήματα» του ιμπεριαλιστικού στρατού κατοχής. Η δολοφονία κρατουμένων «έγινε ρουτίνα», είπε ένας «βετεράνος». Κι όλα αυτά, στο όνομα της «αντι-τρομοκρατίας» της «πολιτισμένης» και «δημοκρατικής» Δύσης.

δημοκρατικά δικαιώματα

Στοχοποίηση και κρατική καταστολή ενάντια στη νεολαία! Με διάφορα «εργαλεία» και προσχήματα

Περιστατικό 1: Την Τετάρτη 30/4, όμως... τυχαίως, κάποιοι «κρανοφόροι» επιτίθενται σε εκδήλωση ΔΑΠιτών στη Νομική με καθηγητές και τραυματίζουν μεταπτυχιακό φοιτητή στο κεφάλι. Ακολουθεί εκτεταμένη δημοσιότητα, δηλώσεις Χρυσοχοϊδή για πλημμελή εφαρμογή του νόμου καταπάτησης του Ασύλου του 2021, ο Μητσοτάκης συγκαλεί έκτακτη σύσκεψη στο Μαξίμου προτείνοντας τη λήψη σκληρότερων μέτρων αστυνόμευσης στα Πανεπιστήμια, ενώ η αστυνομία προχωρά στη σύλληψη 6 ατόμων, που δήλωσαν πως δεν είχαν καμία σχέση με την επίθεση αυτή και πως βρίσκονταν σε άλλη εκδήλωση στη Νομική. Ο Μαρινάκης ξιφουλκεί, αναφέροντας πως θα αναλάβει, πλέον, η «κανονική» αστυνομία, αφού η Πανεπιστημιακή απέτυχε. Ενώ, υπονοώντας, εμμέσως πλην σαφώς, πως οι δράστες ήταν φοιτητές, τόνισε πως όσοι φοιτητές θεωρηθούν πως συμμετείχαν σε τέτοιες ενέργειες θα πρέπει εκτός από ποινικές κυρώσεις να έχουν και πειθαρχικές. Δηλαδή να διαγράφονται! Ανάλογα με ό,τι επιδιώκουν για τους εργαζόμενους στο δημόσιο και την κακόφημη «αξιολόγηση».

Περιστατικό 2: Ένας μεταπτυχιακός φοιτητής (παρουσιάζεται απ' τα Μέσα Παραπληροφόρησης σαν 34χρονος «αιώνιος φοιτητής») μαζί με την κοπέλα του κολλάει ένα αφισάκι στο κυλικείο της Πολυτεχνειούπολης σχετικό με μια εκδήλωση για την ελευθερία έκφρασης στα Πανεπιστήμια, με συμμετοχή ακόμα και πανεπιστημιακών. Μια εκδήλωση που, στη συνέχεια, απαγορεύτηκε απ' την κυβέρνηση και την πρυτανεία. Η ιδιοκτήτρια του κυλικείου τον εμποδίζει, είναι ιδιαίτερα επιθετική μαζί του και σκίζει την αφίσα. Αυτός φαίνεται έως και υποχωρητικός... Στη συνέχεια, η ιδιοκτήτρια προχωρά σε καταγγελία πως ο φοιτητής τη χαστούκισε και «της έριξε την κόλλα». Στο διαδίκτυο κυκλοφόρησε ένα «μονταρισμένο» και με «περιοχές» βίντεο, αλλά κι ένα άλλο που το αποδομεί. Όπως και να 'ναι, το θέμα παίρνει δυσανάλογα τεράστιες διαστάσεις δημοσιότητας στα ΜΜΕ!!! Όχι «τυχαία» βέβαια και χωρίς σκοπό, που ξεπερνά την απλή στοχοποίηση του συγκεκριμένου φοιτητή. Τελικά, αυτός συλλαμβάνεται, μαζί και η κοπέλα του για «υπόθαλψη»!

Περιστατικό 3: Το βράδυ του Σαββάτου 17/5, δεκάδες αστυνομικοί της Ομάδας ΔΙΑΣ, σε μια δίωρη, χωρίς προηγούμενο, επιχείρηση τρομοκρατίας, εισβάλλουν σε καφετέριες όπου κάθονταν νέοι άνθρωποι στην περιοχή των Εξαρχείων. Βρίζουν, απειλούν, σπάνε, δέρνουν, προσάγουν και συλλαμβάνουν κόσμο. Το σκληρό συνεχίζεται και απέναντι σε τυχαίους περαστικούς στους γύρω δρόμους. Πρόσχημα, κάποια επεισόδια νωρίτερα στη Χαρίλαου Τρικούπη...

Γίνεται φανερό πως ολοένα και πιο έντονα, ολοένα και με μεγαλύτερη σαφήνεια, στο στόχαστρο των διαχειριστών του συστήματος της εκμετάλλευσης μπαίνει η νεολαία. Η φοιτητική, η μαθητική, η εργαζόμενη, η άνεργη. Φοβούνται τη νεολαία, τα ξεσπάσματά της, τους αγώνες που παράγει και θα παράξει, πολύ περισσότερο το μαύρο παρόν και το ακόμα μελανότερο μέλλον που της επιφυλάσσουν. Οι απαγορεύσεις, η αστυνομοκρατία, οι αστυνομικοί έλεγχοι και προκλήσεις επιδιώκεται να μπουν παντού: στις σχολές, στα σχολεία, στους δρόμους και στις πλατείες, σε χώρους που συχνάζει και κινείται η νεολαία. Κι όχι μόνο αυτά. Ο Μητσοτάκης «θυμήθηκε» τη «νεανική παραβατικότητα», τα ΜΜΕ προσπαθούν να διαμορφώσουν την «κοινή γνώμη», συκοφαντώντας. Φοβούνται τους φοιτητικούς αγώνες (σαν κι αυτούς που ξέσπασαν το 2023), τους αγώνες ενάντια στις διαγραφές φοιτητών, ενάντια στους ταξικούς φραγμούς, στην πανεπιστημιακή αστυνομία, τους αγώνες υπεράσπισης του Ασύλου, την έκφραση αλληλεγγύης στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό. Φοβούνται τους αγώνες των μαθητών, γι' αυτό στοχοποιούν και τους εκπαιδευτικούς, που τους θέλουν υποταγμένους «παιδονόμους». Φοβούνται τη νεολαία που της έχουν στέρσει το μέλλον και την καταδικάζουν στην ανασφάλεια, στην εργασιακή υπερεκμετάλλευση, την ανεργία, σε μια ζωή χωρίς δικαιώματα και που την προορίζουν και για κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών και των υποτακτικών τους. Όταν δεν τη δολοφονούν στα Τέμπη... Απέναντι σ' όλα αυτά, όμως, μπορεί και πρέπει να υπάρξει απάντηση. Μαζική, μαχητική, πολιτικοποιημένη. Της νεολαίας και όλου του λαού.

Λιμενικό Σάμου: «Επαναπροώθησαν» στην Τουρκία βάρκα με 44 μετανάστες

Συνέβη την 1η Μάη. Έπειτα από καταγγελία της ΜΚΟ ΑΒΡ πως μια βάρκα με μετανάστες στα ανοικτά (οι 22 ήταν παιδιά και οι περισσότεροι απ' το Αφγανιστάν) «έμπαζε νερά» και κινδύνευε, και αφού ακολούθησε μια χρονοβόρα «τεχνητή ασυνεννοησία» με το Λιμενικό, που δυσφορούσε εμφανώς, όταν η βάρκα πλησίαζε στο νησί και εμφανίστηκε η ακτοφυλακή, οι άνθρωποι θεώρησαν πως διασώθηκαν... Μάταια. Το σκάφος «εξαφανίστηκε» και βρέθηκε πολλές ώρες μετά στ' ανοικτά της Τουρκίας.

Εξέγερση στις φυλακές Κέρκυρας...

...ξέσπασε την Τρίτη 20/5, όπου οι κρατούμενοι έβαλαν φωτιά στα κελιά και στο προαύλιο. Καταγγέλλουν τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, τα βασανιστήρια, τους εξευτελισμούς απ' τους «σφροονιστικούς υπαλλήλους», τους ξυλοδαρμούς και τα «καψόνια», τις συνεχείς πειθαρχικές διώξεις, την άρνηση χορήγησης αδειών... Τέτοιος «σφροονισμός»...

ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΣΤΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 2020 ΣΤΑ ΣΕΠΟΛΙΑ!

Στις 26 Μάη ξεκινά (:), ξανά, για πολλοστή φορά, η «μιαγερμένη» δίκη των αγωνιστών συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη 2020 στην πολυκατοικία τους στα Σεπόλια, Λυδίας, Ορέστη και Δημήτρη Καττή, Νίκου Καβακλή και Μάκη Λιβάνη, ύστερα από βίαιη αστυνομική επιχείρηση. Είχε πάρει αναβολή απ' τις 21 Δεκέμβρη του '24. Τότε η μεθοδευμένη δίκη, που ξεκίνησε απ' την αρχή, «ακυρώνοντας» τη μέχρι τότε διαδικασία που θα οδηγούσε σε ολοφάνερη αθώωσή τους, είχε «σπάσει» σε τρεις δίκες (δείτε και «Π.Σ.» 975 και προηγούμενα φύλλα). Το κίνημα συμπαράστασης να εκφραστεί ξανά, μαζικά και αποφασιστικά, να καταγγείλει τις κάθε είδους μεθοδεύσεις και να απαιτήσει την πλήρη αθώωση όλων των αγωνιστών, όπως πέτυχε και με όλους τους συλληφθέντες των κινητοποιήσεων της περιόδου των απαγορεύσεων με πρόσχημα την πανδημία του Covid-19.

Ποινές φυλάκισης για συμμετοχή σε αντιΝΑΤΟϊκή - αντιπολεμική κινητοποίηση

8 έως 15 μήνες, με αναστολή, επέβαλε το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης σε 7 συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ για συμμετοχή τους σε αντιπολεμική αντι-ΝΑΤΟϊκή κινητοποίηση κατά τη διάρκεια της απεργιακής διαδήλωσης της 6ης Απριλίου 2022 μέσα στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και επειδή «τόλμησαν» να γράψουν αντιπολεμικά συνθήματα σε βρετανικά τροχοφόρα στρατιωτικά οχήματα. Αυτοί που έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ορμητήριο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών φονιάδων, πειθήνιοι σ' αυτούς που προετοιμάζουν ένα νέο παγκόσμιο μακελειό, φίλοι των ισραηλινών δολοφόνων, δικάζουν και καταδικάζουν συνδικαλιστές, επιδιώκοντας να στείλουν ένα ευρύτερο μήνυμα υποταγής και τρομοκρατίας.

Θεσσαλονίκη

Αυτό το πάρκο ποιος θα το πάρει; ΔΕΘ: πάρκο και πράσινο ή επιχειρηματικό κέντρο;

Εδώ και 2 μήνες έχει ξανατεθεί στη συζήτηση, στην πόλη της Θεσσαλονίκης, η τύχη της ΔΕΘ. Πρόκειται για μια συζήτηση που γίνεται εδώ και πολλά χρόνια (από το μακρινό 2013!) χωρίς να καταλήγει σε χειροπιαστό αποτέλεσμα.

Πρόσφατα παρουσιάστηκε μια νέα πρόταση που εμπλέκει το Υπερταμείο και ιδιώτες επενδυτές. Με το νέο σχέδιο εγκαταλείπεται η ιδέα της μετεγκατάστασης της ΔΕΘ και έρχεται η «ανάπλαση» της.

Η όλη μεθόδευση της κυβέρνησης είναι παρόμοια με αυτήν που ακολουθήθηκε σε όλα τα μεγάλα έργα που σχεδιάστηκαν για τη Θεσσαλονίκη τις τελευταίες δεκαετίες, όπως το μετρό και το flyover. Στην κατασκευή του μετρό είχαμε μια καθυστέρηση περίπου είκοσι ετών... και απανωτές αναβολές, αλλαγές σχεδιασμού λόγω του σταθμού στη Βενιζέλου κ.ά., που πάντα κατέληγαν να ανεβάζουν το κόστος κατασκευής και να χρυσώνουν στην κυριολεξία τους εργολάβους, που τσεπώνουν εκατοντάδες εκατομμύρια από υπερβάσεις. Το κόστος ξεπέρασε τα 3 δισ. ευρώ για 10 χλμ. γραμμής και είναι τρεις φορές ακριβότερο από τον μέσο όρο κόστους κατασκευής παγκοσμίως!

Στην περίπτωση της κατασκευής της νέας περιφερειακής της πόλης, το γνωστό ως flyover (τρομάρα τους!), είχαμε την εγκατάλειψη του έτοιμου σχεδίου για κατασκευή εξωτερικής περιφερειακής (μέσω Ασβεστοχωρίου - Θέρμης) λόγω κόστους... και κατέληξε η κυβέρνηση της ΝΔ στο σχέδιο που υλοποιείται τώρα με ΣΔΙΤ και πολλαπλάσιο κόστος που κανείς δεν γνωρίζει πού θα φτάσει και ανυπολόγιστες περιβαλλοντικές και κοινωνικές συνέπειες για την πόλη και τους κατοίκους! Οι κυβερνητικές εξαγγελίες μιλούσαν για κόστος 500 εκατομμύρια ευρώ, ενώ, αν υπολογιστούν τα κέρδη του εργολάβου (ΑΒΑΞ-Μυτιληναίος) και οι τόκοι των δανείων, θα ξεπεράσει το 1 δισ. ευρώ!

Να μην ξεχάσουμε την περίφημη «υποθαλάσσια σύνδεση» της δυτικής με την ανατολική Θεσσαλονίκη! Εδώ το κόστος ήταν 110 εκατ. ευρώ μόνο για τη μελέτη του έργου! Ναι, καλά καταλάβατε! Το έργο εγκαταλείφθηκε από την κυβέρνηση πριν καν ξεκινήσει και απλά η εταιρεία αποζημιώθηκε με δεκάδες εκατομμύρια! Ήδη ο εργολάβος έχει πληρωθεί τα 85 εκατ. ευρώ και διεκδικεί τα υπόλοιπα! Όπως θα εξηγήσουμε στη συνέχεια, το ίδιο μοτίβο ακολουθείται και στην περίπτωση της ανακαίνισης - ανάπλασης - μεταφοράς της ΔΕΘ!

Σύμφωνα με τις πρόσφατες εξαγγελίες της κυβέρνησης, το σχέδιο για την ανάπλαση της ΔΕΘ προβλέπει: Την εμπλοκή του Υπερταμείου και ιδιωτών που θα συμμετέχουν στη χρηματοδότηση! Τη δημιουργία νέων εγκαταστάσεων (περιπτέρων) για τη ΔΕΘ με τεράστια εκθεσιακά κέντρα! Τη δημιουργία δωδεκαώροφου ξενοδοχείου και ενός τεράστιου υπόγειου parking 2.500 θέσεων! Και φυσικά τη δημιουργία ενός τεράστιου επιχειρικού κέντρου!

Αυτό σημαίνει πως θα τσιμεντοποιηθεί πλήρως όλη η έκταση της ΔΕΘ, αφού θα κτιστούν νέες μόνιμες κατασκευές αντί για τα προκάτ περίπτερα που υπάρχουν σήμερα. Όσο για τα δεκά-

δες δένδρα που θα φυτευτούν και για τις ζώνες πράσινου που αναφέρει το αρχιτεκτονικό σχέδιο, αυτά είναι απλά για «ξεκάρφωμα» ή η χρυσόσκονη με την οποία πασπαλίζεται το ξεπούλημα του χώρου της ΔΕΘ! Όποιος αμφιβάλλει ας ρίξει μια ματιά στην αποψίλωση του Σέιχ Σου τώρα που κατασκευάζεται το flyover!

Όσον αφορά το κόστος του σχεδίου «ανάπλασης», ισχύει, όπως είπαμε, το δόγμα: λεφτά υπάρχουν, αρκεί να πάνε σε εργολάβους και μεγάλες εταιρείες. Μάλιστα, έχουμε μια διαχρονική απίστευτη γιγάντωση, γιατί όταν ανοίγει η όρεξη στους μεγαλοκαρχαρίες...

Ξεκίνησε το 2013 με κόστος στα 124 εκατ. ευρώ (που θα τα βάζανε οι ιδιώτες) και φτάσαμε πρόσφατα στα 370 εκατ. ευρώ (από τα οποία τα πιο πολλά τα βάζει το κράτος). Οι μεγαλοεργολάβοι και οι εταιρείες επενδυτών θα εκμεταλλεύονται για δεκαετίες το σύνολο των νέων κατασκευών (ξενοδοχείο, εμπορικό κέντρο, πάρκινγκ κ.λπ.), βάζοντας ψίκουλα, κατά το πρότυπο «αξιοποίησης» του αεροδρομίου Ελληνικού στην Αττική!

Σε αυτό είμαστε ξεκάθαροι και απόλυτοι: Αυτό που χρειάζονται η πόλη, οι εργαζόμενοι και η νεολαία που ζουν και εργάζονται εδώ είναι ένα μεγάλο πάρκο, μόνο με πράσινο, παγκάκια και παιδικές χαρές, τίποτε άλλο! Η ΔΕΘ και οι δραστηριότητες αφορούν την κερδοφορία των επιχειρήσεων και όχι την εργαζόμενη λαϊκή πλειοψηφία! Ας νοιαστούν λοιπόν αυτοί για το πού θα μεταφερθούν και θα εγκατασταθούν! Κι ας αναλάβουν και το αντίστοιχο κόστος!

Η Θεσσαλονίκη είναι η πόλη με την υψηλότερη ατμοσφαιρική ρύπανση μεταξύ πολλών ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων! Σύμφωνα με τις μετρήσεις των κρατικών φορέων, τα αιωρούμενα τοξικά σωματίδια στο κέντρο της πόλης είναι πολλές φορές πάνω από το κανονικό! Μια αφόρητη κατάσταση που οι ειδικοί επισημαίνουν πως θα επιβαρυνθεί από τη λειτουργία του flyover!

Η Θεσσαλονίκη, καθόλου τυχαία, είναι η πόλη με το λιγότερο πράσινο ανά κάτοικο, μόλις 2,7 τ.μ./κάτοικο! Όταν τα διεθνή πρότυπα θέτουν ως όριο βιωσιμότητας τα 10 τ.μ./κάτοικο! Για σύγκριση να πούμε πως η Αθήνα έχει 11 τ.μ./κάτοικο!

Η πρόταση του Υπερταμείου έχει εγείρει αντιδράσεις και ενστάσεις από φορείς και πολιτικές συλλογικότητες. Συζητήθηκε και στο δημοτικό συμβούλιο του δήμου Θεσσαλονίκης (10/3/25) όπου κατατέθηκε πρόταση για τη διενέργεια δημοψηφίσματος από τη δημοτική παράταξη «Πόλη Ανάποδα» (εξωκοινοβουλευτική αριστερά) μαζί με την παράταξη «Θεσσαλονίκη για όλους» του Πέγκα (υποστηρίχτηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ). Το δημοψήφισμα απορρίφθηκε με έπαινων από τη δημοτική αρχή σαν «αόριστο»! Η διοίκηση του δήμου (Αγγελούδης), παρά τα μεγάλα λόγια για διεκδίκηση πράσινου για την πόλη, ουσιαστικά ευθυγραμμίζεται με τα κυβερνητικά σχέδια και τα επιχειρηματικά συμφέροντα που προωθούν οι μεγάλες εταιρείες του real estate.

Στη συνέχεια, οι παρατάξεις που κατέθεσαν την πρόταση του δημοψηφίσματος ήδη προχώρησαν στη συγκρότηση πρωτοβουλίας-επιτροπής και έχουν ξεκι-

νήσει καμπάνια συλλογής υπογραφών για να αναγκάσουν θεσμικά το δήμο να πραγματοποιήσει το δημοψήφισμα.

Στην πρόταση για δημοψήφισμα τίθεται το εξής ερώτημα: «Συμφωνείτε το εκθεσιακό κέντρο της ΔΕΘ να μετατραπεί σε Μητροπολιτικό Πάρκο Υψηλού Πρασίνου, χωρίς νέες κατασκευές, και ταυτόχρονα (α) να διατηρηθούν τα περίπτερα με θεσμικά αποδεδειγμένη ιστορική αξία και μνήμη, ώστε να ανακαινιστούν και να φιλοξενούν ήπιες εκθεσιακές και πολιτιστικές δραστηριότητες, (β) οι μεγάλες εκθεσιακές δραστηριότητες να μεταφερθούν σε νέες εγκαταστάσεις στα δυτικά της πόλης;»

Το ερώτημα, όπως διατυπώνεται, εκφράζει μια διαχειριστική λογική, που αναζητάει από τη μεριά του λαού να βρει λύση για τις εκθεσιακές ανάγκες των επιχειρήσεων.

Σίγουρα, από την πλευρά της διεκδίκησης να γίνει η ΔΕΘ ένα μεγάλο μητροπολιτικό πάρκο μόνο με χώρους άθλησης αναψυχής και πολιτισμού, που να αποδοθεί στο λαό και τη νεολαία της πόλης, έχουν γίνει πολύ λίγα πράγματα. Χρειάζεται το ζήτημα να αναδειχθεί μέσα στους χώρους εργασίας, στα σωματεία, στους φοιτητικούς συλλόγους, αλλά και ευρύτερα στις γειτονιές της πόλης. Η επικέν-

τρωση στη διενέργεια δημοψηφίσματος και μάλιστα στο πλαίσιο των επισήμων θεσμικών προϋποθέσεων αποπροσανατολίζει το αναγκαίο για την περίπτωση κίνημα διεκδίκησης, που πρέπει να οργανωθεί με βάση τις εργατικές και λαϊκές συλλογικότητες της πόλης.

Όταν και όσο δεν υπάρχουν κινηματικοί όροι που θα προβάλλουν τη διεκδίκηση της μετατροπής του χώρου της ΔΕΘ σε έναν ελεύθερο, δημόσιο, πράσινο και δωρεάν χώρο αναψυχής, οι αστικές κυβερνήσεις θα βρίσκουν τρόπους να προωθούν τα σχέδιά τους, υπηρετώντας επιχειρηματικά καπιταλιστικά συμφέροντα σε βάρος των αναγκών του λαού και της νεολαίας της πόλης.

**ΔΙΩΞΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΚΑΤΗΓΟΡΙΟΠΟΙΗΣΗ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ**

**ΑΝΟΙΚΤΗ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ**

**Παρασκευή
30 Μαΐου
07:00 μ.μ.
πλ. Καθολήρων,
Δάφνη
θα μιλήσει μέλος του σχήματος
Δρόμοι Αντίστασης
και η διωκόμενη εκπαιδευτικός
Χρύσα Χοτζόγλου**

**Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΚΛΙΜΑΚΩΝΕΤΑΙ**

**-Κάτω τα χέρια από
τη νεολαία**

**-Ενάντια στους ταξικούς
φραγμούς στην
εκπαίδευση**

**-Καμία δίωξη
εκπαιδευτικού για
συνδικαλιστική
δράση**

**-Να μην περάσουν
οι απολύσεις**

© dromoi_antistasis

ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού
dromoiantistasis-dy.blogspot.com

«Αναμόρφωση του ΕΣΥ»

Χτύπημα σε εργασιακά δικαιώματα και δωρεάν περίθαλψη

Στο πλαίσιο του 6ου συνεδρίου Υγείας που διοργάνωσε το ygeiapiou.gr και το Πρώτο Θέμα, έγινε και η συζήτηση με θέμα «Οι νέες προοπτικές για το Εθνικό Σύστημα Υγείας», στην οποία τοποθετήθηκε ο πρωθυπουργός, αλλά και ο υφυπουργός Υγείας Μάριος Θεμιστοκλέους, θέτοντας την κεντρική κατεύθυνση και τους στόχους της κυβέρνησης για τον τομέα της υγείας.

Επιθετικά και χωρίς περιστροφές λοιπόν, ο Κυριάκος Μητσοτάκης έθεσε το ζήτημα της «ανάγκης» της δραστικής αναμόρφωσης του Εθνικού Συστήματος Υγείας ως μία από τις σημαντικότερες προτεραιότητες της κυβέρνησης. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι θα προχωρήσουν ακόμη πιο πέρα στο ξεχαρβάλωμα των νοσοκομείων και της δωρεάν περίθαλψης καθώς και των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Ο Μάριος Θεμιστοκλέους έθεσε το θέμα του υγειονομικού χάρτη ξανά, λέγοντας πως «στο υπουργείο Υγείας είναι πολύ κοντά να ξεκινήσουν οι αλλαγές σε επίπεδο διοίκησης και συγκεκριμένα στις Υγειονομικές Περιφέρειες», και φυσικά σε συγχωνεύσεις κλινικών, μονάδων αλλά και υποβάθμιση νοσοκομείων. Εξάλλου και ο Κ. Μητσοτάκης, λέγοντας πως τα κεντρικά νοσοκομεία κάνουν πολύ περισσότερη δουλειά από αυτά της περιφέρειας, αναρωτιέται μήπως «πρέπει να σκεφτούμε μεγαλύτερη συγκέντρωση δυνάμεων, μεγαλύτερη έμφαση στα βασικά και μεγαλύτερη εξειδίκευση σε μεγαλύτερα κέντρα, τα οποία μπορούν, και

με ταχύτητα και με όγκο, να κάνουν τα πιο δύσκολα περιστατικά». Φυσικά παραλείπουν να αναφέρουν ότι τα νοσοκομεία της περιφέρειας τα αποψιλώνουν οι κυβερνήσεις εδώ και χρόνια, με τη δική τους κυβέρνηση να δίνει το τελειωτικό χτύπημα.

Επίσης έδωσαν μεγάλη σημασία στο ζήτημα των εφημεριών, στην «αναβάθμιση» των Τμημάτων Επειγόντων Περιστατικών και στα τεχνολογικά μέσα που θα φέρουν... την επανάσταση. Τα εκατομμύρια που πέταξαν για δήθεν αναβαθμίσεις διάφορων ΤΕΠ, πολλές από τις οποίες δεν χρειαζόντουσαν ή γίνονται με λάθος τρόπο, όπως και το ότι

έβαλαν κάποια κέντρα υγείας να εφημερεύουν, αλλά και το μέτρο που θέλουν να περάσουν σαν καινοτόμο... τα βραχιολάκια, ρίχνουν στάχτη στα μάτια του κόσμου. Γιατί από τη μια δεν θα αλλάξουν τη ζοφερή πραγματικότητα των τεράστιων αναμονών και ενός συστήματος που δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις του λαού για περίθαλψη, και από την άλλη αποκρύπτει τα πραγματικά αίτια της κατάστασης, που είναι η τραγική υποστελέχωση σε ιατρικό, νοσηλευτικό αλλά και παραϊατρικό προσωπικό και ψάχνει τον ένοχο στην ανργωνσία και για ακόμη μια φορά στους εργαζόμενους, που «δεν κάνουν καλά τη

δουλειά τους». Επίσης όλα αυτά θα χρησιμοποιηθούν περισσότερο σαν φραγμός στην προσέλευση των ασθενών στα νοσοκομεία, παρά για εξυπηρέτησή τους. Εξάλλου, όπως είπε κι ο πρωθυπουργός «πρέπει να δουλέψουμε και στο να μειώσουμε τη ζήτηση, να μην πηγαίνει ο άλλος τόσο εύκολα, θα έλεγα μερικές φορές για ψύλλου πήδημα, στο νοσοκομείο, και να αυξήσουμε την προσφορά» (όπου προσφορά, βλ. κέντρο υγείας, ιδιωτικά).

Φυσικά από όλα αυτά δεν θα μπορούσε να λείπει το μείζον ζήτημα της ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ. Το «μοντέρνο» και λαϊκίστικο μέτρο που ετοιμάζουν, αυτό της δυνατότητας online αξιολόγησης των υπηρεσιών υγείας από ασθενείς που παίρνουν εξιτήριο, που θα μπορούν να βαθμολογούν την... εμπειρία τους, εντάσσεται ακριβώς στο όλο πλαίσιο της αξιολόγησης στο Δημόσιο. Για την οποία ο Κ. Μητσοτάκης ήταν πολύ ξεκάθαρος λέγοντας ότι αυτήν την αξιολόγηση θέλει να τη χρησιμοποιήσει με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους. Επίσης, ανέφερε ότι είναι επιβεβλημένο να υπάρξει και ένα σύστημα bonus, που θα χρησιμοποιείται για να ανταμείψει κάποιους, αλλά και για να... συνεντίζει κάποιους άλλους.

Επιβεβαιώνεται ξεκάθαρα πώς θα χρησιμοποιηθεί η λεγόμενη αξιολόγηση. Η οποία είναι κεντρική κατεύθυνση της κυβέρνησης για όλους τους τομείς του Δημοσίου. Παράδειγμα αποτελούν οι χιλιάδες διωκόμενοι εκπαιδευτικοί, οι οποίοι απέχουν από την αξιολόγηση που θέλει το υπουργείο να τους επιβάλει με τη βία. Απέχουν όχι επειδή δεν θέλουν να δουλέψουν ή να γίνουν «καλύτεροι», αλλά επειδή αντιστέκονται στον εργασιακό μεταίωνα που θέλει η κυβέρνηση να φέρει. Παράλληλα, η προκλητικότητα με την οποία τους απαντάει ο πρωθυπουργός ότι δεν έχουν θέση στο Δημόσιο όσοι αντιστέκονται στην αξιολόγηση (και γενικά στην κυβερνητική πολιτική), αναδεικνύει ότι βασικός στόχος της κυβέρνησης αποτελεί το χτύπημα στην κατάκτηση της μονιμότητας και γι' αυτό προωθεί με αποφασιστικότητα την εφαρμογή της αξιολόγησης. Γιατί ξέρει ότι θα της λύσει τα χέρια για την απελευθέρωση των απολύσεων στο Δημόσιο, την πλήρη κατάργηση της μονιμότητας, την παραπέρα διάσπαση των εργαζομένων, την ανθρωποφαγία, την πιστή εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής ενάντια στον λαό, το κλίμα ανταγωνισμού που θα δημιουργήσει ανάμεσα στους εργαζόμενους αφήνοντας την ίδια και την αντιλαϊκή πολιτική στο απυρόβλητο.

Τα σχέδια της κυβέρνησης για την υγεία έχουν ήδη αρχίσει να εφαρμόζονται και τα αποτελέσματά τους φαίνονται, τόσο στις πλάτες των ασθενών, όσο και των υγειονομικών. Ήδη έχουν διαγράψει υποχρεωτικά από τις λίστες αναμονών για χειρουργεία χιλιάδες ασθενείς, ώστε να τους στείλουν δωράκι στους κλινικάρχες αλλά και για να δείξουν ψευδώς ότι μειώνονται οι αναμονές. Εάν κάποιος δεν θέλει να χειρουργηθεί σε ιδιωτική κλινική, θα πρέπει να περιμένει και να επαναπρογραμματιστεί, με ό,τι αυτό σημαίνει για την ταλαιπωρία του ασθενή. Οι εργαζόμενοι και ο λαός λοιπόν, το μόνο που έχουν να κάνουν είναι να αντισταθούν σε αυτά τα σχέδια. Να οργανώσουν την πάλη τους και να απαιτήσουν τα δικαιώματά τους, δωρεάν περίθαλψη, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και αυξήσεις στους μισθούς.

Γερμανία - Νέες απολύσεις στην αυτοκινητοβιομηχανία

Σε απεργία οι εργαζόμενοι της Ford στην Κολωνία

Η πρόσφατη απεργία των εργαζομένων στο εργοστάσιο της Ford στην Κολωνία αποτελεί άλλο ένα παράδειγμα για την κατάσταση που διαμορφώνεται στον κλάδο της αυτοκινητοβιομηχανίας στη Γερμανία. Περίπου 10.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν στην απεργία, διαμαρτυρόμενοι για την απόφαση της εταιρείας να περικόψει 2.900 θέσεις εργασίας μέχρι το 2027, δηλαδή περίπου το 25% του προσωπικού. Ήδη απ' τον περασμένο Νοέμβριο είχαν ανακοινωθεί περικοπές 14% σε θέσεις εργασίας, ως απάντηση στη μειωμένη ζήτηση και ως εκ τούτου των κερδών. Από το 2018 που στα δύο εργοστάσια στην Κολωνία εργάζονταν περίπου 20.000 εργαζόμενοι, πλέον έχουν μείνει 11.500 και τώρα σχεδιάζονται νέες απολύσεις. Το συνδικάτο IG Metall, που χαρακτήρισε τα σχέδια της εταιρείας ως «στα-

διακό θάνατο» για το εργοστάσιο της Κολωνίας, κάλεσε σε απεργία για την Τετάρτη 14/5, την πρώτη απεργία που καταγράφεται επίσημα στα χρονικά του εργοστασίου από το 1930. Η συμμετοχή σ' αυτήν πολύ μαζική. Κάπου εδώ βέβαια εμφανίζονται και οι αδυναμίες απ' την υποχώρηση του επαναστατικού εργατικού κινήματος, καθώς

παρατηρείται μια εξ αρχής ηττοπαθής στάση απ' την πλευρά του συνδικάτου, παρότι πρόκειται για το ισχυρότερο της χώρας. Ενώ το κεντρικό σύνθημα της απεργίας ήταν το «Να παλέψουμε για κάθε θέση εργασίας», το συνδικάτο αρκείται σε μια προειδοποιητική απεργία μιας ημέρας και καλεί την εταιρεία σε διαπραγματεύσεις ζητώντας υψηλές αποζημιώσεις για όσους αποχωρήσουν εθελοντικά! Η περίπτωση της Ford δεν είναι μεμονωμένη. Οι εργαζόμενοι στη Γερμανία και ιδιαίτερα αυτοί στην αυτοκινητοβιομηχανία, έναν απ' τους βασικούς πυλώνες της οικονομίας της χώρας, βρίσκονται σε όλο και πιο δυσμενή θέση. Με πρόσχημα την κρίση, τον πόλεμο στην Ουκρανία και πλέον και τους δασμούς Τραμπ, μια σειρά από βιομηχανίες έχουν ανακοινώσει απο-

λύσεις. Η Volkswagen σχεδιάζει περικοπές 35 χιλιάδων θέσεων εργασίας μέχρι το 2030, ενώ η Audi αντίστοιχα 7,5 χιλιάδες με τον ίδιο ορίζοντα. Χαρακτηριστικά, μόνο οι μεγάλες εταιρείες που έχουν αναφορά στον κλάδο της αυτοκινητοβιομηχανίας έχουν ανακοινώσει συγκεντρωτικά πλάνο για περικοπή 65 χιλιάδων θέσεων σε βάθος 5ετίας!

Αυτή η επίθεση δεν είναι ήρθε απ' το πουθενά. Αποτελεί άλλο ένα παράδειγμα της συνεχιζόμενης επίθεσης στην εργατική τάξη. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες δηλώσεις του καγκελάρου Friedrich Merz κατά τη συνάντησή του με τον Έλληνα πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη. Ο Merz πρότεινε, στο πρότυπο της ελληνικής αντεργατικής νομοθεσίας, την εισαγωγή δήμερης εργασίας, την αύξηση των ωρών εργασίας και την καθυστέρηση της ηλικίας συνταξιοδότησης, υποστηρίζοντας ότι αυτά τα μέτρα είναι απαραίτητα για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Η κατεύθυνση απ' την πλευρά του κεφαλαίου είναι ξεκάθαρη: περισσότερη δουλειά με λιγότερα δικαιώματα. Μπροστά σ' αυτήν τη γενικευμένη επίθεση, η οργάνωση και η συλλογική αντίσταση των εργαζομένων είναι η μόνη απάντηση που θα μπορέσει ναβάλει φρένο στα σχέδιά τους.

Η εξαθλίωση των εργαζόμενων δεν μπορεί να κρυφτεί ούτε στα επίσημα στοιχεία

Κανέναν εργαζόμενο δεν έπεισαν τα χοντροκομμένα ψέματα της κυβέρνησης της ΝΔ και των ΜΜΕ, ότι το εισόδημα των εργαζόμενων αυξήθηκε και ότι οι όροι εργασίας τους καλύτερεύουν. Φυσικά, ο εργαζόμενος δεν χρειάζεται κανενός είδος «στατιστική» ανάλυση της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Αρκεί να κοιτάξει το άδειο πορτοφόλι του και τον τραπεζικό του λογαριασμό. Γι' αυτό άλλωστε κανέναν δεν έπεισε η κυβέρνηση ότι αυτό που πήραν φέτος οι εργαζόμενοι ήταν «αύξηση μισθού».

Παρ' όλα αυτά, ακόμα και στις επίσημες έρευνες και στατιστικές, μέσα και από τους αριθμούς τείνει να ξεπηδά η αλήθεια, ότι δηλαδή τα πολλά χρόνια έλλειψης συλλογικών συμβάσεων με δικαιώματα και ελαστικών σχέσεων εργασίας, οδήγησαν τους εργαζόμενους, όπως λέγαμε και στις προκηρύξεις μας, «να δουλεύουν περισσότερο για να αμείβονται λιγότερο». Μάλιστα, αποκαλυπτικά είναι τα στοιχεία της έρευνας της INE-ΓΣΕΕ, που για δικούς της λόγους προσπαθεί να αποδημήσει τα νέα μέτρα της κυβέρνησης, η οποία ετοιμάζει νέο νόμο για την «ατομική διευθέτηση του εργασίου χρόνου». Φυσικά, η ίδια η ηγεσία της ΓΣΕΕ αντιφάσκει, καθώς έχει κατά καιρούς βρει «θετικά στοιχεία» σε όλους αυτούς του νόμους και τις Ευρωπαϊκές Οδηγίες, ενώ έχει βάλει και πλάτη στην πράξη για να περάσουν.

«Μαθαίνουμε» λοιπόν ότι πάνω από τους μισούς εργαζόμενους (52%) εργάζονται υπερωρίες, και μάλιστα από αυτούς το 67% απλήρωτες. Με άλλα λόγια, η παραβίαση του 5ήμερου-8ωρου παραμένει καθεστώς και βέβαια κατά κανόνα χωρίς αμοιβή, πόσο μάλλον προσausήσεις. Επιπλέον, η πλειοψηφία των εργαζόμενων (56%) δουλεύει και τα σαββατοκύριακα, ενώ σχεδόν ένας στους δέκα (9%) απάντησε ότι ήδη γνωρίζει τι θα πει 10ωρη εργασία, κάτι που δεν πρέπει να υποτιμηθεί, καθώς ήταν ο αρχικός στόχος του νόμου Χατζηδάκη. Αυτό που βλέπουμε λοιπόν είναι ότι οι αντεργατικοί νόμοι προχωράνε και εφαρμόζονται κανονικά (αν και όχι πλήρως), και ότι δεν δικαιολογείται ο εφησυχασμός για το εργατικό κίνημα. Σε κάποιους κλάδους, όπως οι κατασκευές, η καταπάτηση του 8ωρου είναι κανόνας (άνω του 70%), αλλά τα σωματεία διακηρύττουν ότι «πάμε για το 7ωρο»! Αυτό που αποδεικνύεται στην καθημερινή πράξη των εργαζόμενων είναι ότι τα λόγια των κυβερνήσεων για «ευελιξία που δεν θα θίγει το 8ωρο», στην πράξη σημαίνει διά-

λυση του ωραρίου και του 8ωρου. Κάτι που συμπαράσέρνει και άλλα δικαιώματα, όπως η αποζημίωση για νυχτερινή εργασία, τα «εκτός έδρας» κ.ά.

Την ίδια στιγμή, ενώ οι «μη παραγωγικοί», «τεμπέληδες» Έλληνες εργαζόμενοι σπάνε όλα τα ρεκόρ στα στοιχεία

της Eurostat και είναι πρώτοι στην ΕΕ σε ώρες εργασίας, υπερωρίες και δουλειά τα σαββατοκύριακα, είναι ταυτόχρονα από τους πρώτους στους δείκτες φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Αυτό είναι το περίφημο «οικονομικό θαύμα» της Ελληνικής οικονομίας, για το οποίο ντόπια και ξένα ΜΜΕ, αλλά και διάφοροι «ηγέτες» συχαίρουν την κυβέρνηση της ΝΔ! Αυτή είναι η «ανάπτυξη» της... Ελλάδας 2.0. Μάλιστα, είναι τέτοιο το κόμπλεξ της βαλκανικής «ανωτερότητας» που τους διακρίνει απέναντι στους γειτονικούς λαούς, που δεν μπορούν να αντέξουν ούτε να παρουσιάσουν σωστά την εικόνα. Το ΑΠΕ-ΜΠΕ μας «ενημερώνει» ότι «*Το 2024 η Βουλγαρία είχε τη δεύτερη μεγαλύτερη σε διάρκεια εβδομαδιαία απασχόληση στην ΕΕ στην κύρια εργασία, με τη μέση εβδομαδιαία απασχόληση να ανέρχεται σε 39 ώρες, μετά την Ελλάδα που είχε 39,8 ώρες*»! Ενώ πάλι σύμφωνα με την Eurostat ο πραγματικός, προσαρμοσμένος στο επίπεδο

τιμών, μισθός ανά ώρα εργασίας για την Ελλάδα είναι ο χαμηλότερος από όλες τις χώρες της ΕΕ, και ο τρίτος χαμηλότερος ονομαστικά...

Αυτή λοιπόν είναι η οικονομική «σωτηρία», σύμφωνα με το κυρίαρχο αφήγημα, που επιτεύχθηκε από την παρέμβαση των Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών-προστατών-δανειστών! Και για να «σωθούμε» ακόμα περισσότερο στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση, το αντεργατικό οπλοστάσιο του κεφαλαίου ετοιμάζεται να ενισχυθεί με ακόμα έναν νόμο περαιτέρω χτυπήματος του ωραρίου. Ανεξάρτητα πώς θα επιλέξει η κυβέρνηση να ντύσει τη νέα επίθεση, αν θα μιλάει για «προστασία των εργαζόμενων», «ενίσχυση των συλλογικών συμβάσεων» και ό,τι άλλο, το εργατικό κίνημα πρέπει να υπερασπιστεί την κεντρικού χαρακτήρα κατάκτηση του 5ήμερου-8ωρου και να ανατρέψει τους σχεδιασμούς κυβέρνησης και κεφαλαίου.

Η βιομηχανία απολύσεων για συνδικαλιστικούς και πολιτικούς λόγους μάς αφορά όλους

Το τελευταίο διάστημα οι εργαζόμενοι βρίσκονται μπροστά σε ένα ατελείωτο μπαράζ απολύσεων και διώξεων, τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, για φανερά συνδικαλιστικούς και πολιτικούς λόγους.

Απολύσεις 7 εργαζομένων στο Αίλου Fun Park, εκ των οποίων 4 ανήκαν στην προσωρινή διοίκηση του νεοσύστατου σωματείου. Εκδικητικές απολύσεις 3 εργαζομένων στην Attica Bank, εκ των οποίων η μια μέλος του Δ.Σ. του σωματείου, λόγω περιεχομένου ανακοίνωσης της συνδικαλιστικής παράταξης στην οποία συμμετέχουν. Απολύσεις 3 εργαζομένων στη Speedex του Ομίλου Σφακιανάκη, λόγω του ότι μετά από... 20 χρόνια διαπιστώθηκε ότι «*δεν ταιριάζουν με το προφίλ της εταιρείας και δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους*». Αυτά είναι μόνο κάποια στιγμιότυπα ενός διαρκούς μπαράζ διώξεων και απολύσεων που έχει εξαπολύσει το κεφάλαιο και η κυβέρνηση στο πλαίσιο της στρατηγικής μηδενικής ανοχής απέναντι σε κάθε φωνή που αντιστέκεται, σε κάθε αγωνιστή εργαζόμενο που επιμένει να μιλάει.

Απολύσεις που ήρθαν να προστεθούν στη βιομηχανία διώξεων στο δημόσιο, με αιχμή τον αγώνα των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση και όχι μόνο. Απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου, μέλους της διοίκησης του Συλλόγου των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ, μετά από 19 χρόνια διαρκών συμβάσεων, λόγω συμμετοχής του σε κινητοποίηση ενάντια στην τηλε-εξέταση, υλοποιώντας ομόφωνη απόφαση της Γ.Σ. του συλλόγου του. Παραπομπή στο πειθαρχικό με το ερώτημα της δυνητικής αργίας της δασκάλας Σοφίας Καψαλάκη, επειδή

τόλμησε να διαπιστώσει δημόσια τις αρνητικές επιπτώσεις σε μαθητή ΑΜΕΑ από την αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος λόγω απουσίας κατάλληλου νοσηλευτικού προσωπικού στο σχολείο του. Πειθαρχική δίωξη, με πρόφαση «γραφειοκρατικές ατέλειες» και «θέματα προστασίας προσωπικών δεδομένων», της προϊστάμενης νηπιαγωγείου στην Παιανία που ζήτησε, απλά, τη δημιουργία νέου τμήματος. Πειθαρχική δίωξη ειδικευμένου γιατρού στον Ερυθρό Σταυρό, επειδή τόλμησε να μιλήσει για τις συνθήκες που επικρατούν στο νοσοκομείο μετά το περιστατικό με το ασανσέρ που έπεσε. Γιατροί στον Ευαγγελισμό διώχθηκαν για «πλημμελή άσκηση καθηκόντων» και «έντονη φραστική αντίδραση», επειδή αντέδρασαν όταν ο υποδιοικητής του νοσοκομείου τους επέρριψε ευθύνες για ολιγορίες στην εφημερία. Δίωξη της χορωδού της Εθνικής Λυρικής Σκηνής Τριανταφυλλιάς Γεωργιάδου, επειδή τόλμησε να καταγγείλει τον προϊστάμενό της για απειλητική συμπεριφορά. Και βέβαια η δυνητική αργία της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου λόγω συμμετοχής σε κινητοποίηση μαζί με μαθητές ενάντια στην αξιολόγηση, για την οποία, ενώ δικαιώθηκε προσωρινά και επέστρεψε στο σχολείο της, στις 20/5, εσπευσμένα, εκδικάστηκε η αίτηση αναστολής της απόφασης σε τακτικό και όχι προσωρινό επίπεδο.

Η συνδικαλιστική δράση των εργαζομένων έχει ποινικοποιηθεί. Ακόμα και η έκφραση γνώμης αποτελεί για το σύστημα και την κυβέρνηση «κακόβουλη κριτική» και λόγο απόλυσης. Την ίδια στιγμή, βέβαια, οι πρώτοι ασθενείς φόρεσαν το περίφημο «ηλεκτρονικό βραχιολάκι» για «απόδοση ευθυνών» στους εργαζόμε-

νους που δήθεν καθυστερούν στα νοσοκομεία, ενώ βγήκαν στον αέρα και τα περίφημα ερωτηματολόγια για τις υπηρεσίες του δημοσίου, που δίνουν υποτίθεται βήμα χωρίς όρια στους πολίτες, αλλά στην πράξη άλλοθι στην κυβέρνηση για την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων. Η έκφραση γνώμης, λοιπόν, έχει ταξικά χαρακτηριστικά και ποινικοποιείται μόνο αν προέρχεται από τους εργαζόμενους, και κυρίως, μόνο όταν στρέφεται κατά της εργοδοσίας, της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Ειδάλλως αποτελεί ένα πρώτης τάξης εργαλείο τρομοκρατίας, πειθάρχησης και απολύσεων.

Οι διώξεις και απολύσεις εργαζομένων για συνδικαλιστικούς λόγους δεν γίνονται σε μια «άλλη» σφαίρα και δεν είναι υπόθεση της Χρύσας, της Ευαγγελίας, της Σοφίας και του Δημήτρη. Αφορούν όλους τους εργαζόμενους. Το θεμελιώδες ζήτημα της τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς έχει φύγει πλέον από το επίπεδο της αλληλεγγύης και υπογραφής ψηφισμάτων. Έχει γίνει καθημερινότητα και αφορά όλους όσους αντιστέκονται, όσους τολμούν να μιλούν, ακόμα και για τα αυτονόητα. Δεν μας τρομοκρατεί, αλλά κόντρα στην αποσυγκρότηση και τις λογικές της ηττοπάθειας και της ανάθεσης, μας ατσαλώνει και μας κινητοποιεί. Αποτελεί κομμάτι της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής και πρέπει να μας βρει όλους απέναντι. Η απάντηση δεν μπορεί να είναι το σκύψιμο του κεφαλιού των διωκόμενων, αλλά το άνοιγμα του ζητήματος πλατιά στους εργαζόμενους και η μαζική πάλη για την υπεράσπιση του δικαιώματος όλων στον ελεύθερο συνδικαλισμό.

Σημαντικός ο απεργιακός αγώνας που έδωσαν οι εργαζόμενοι στη Speedex

Για 9 μέρες (1 ως 9 Μάη) απεργούσαν οι εργαζόμενοι της μεταφορικής εταιρείας Speedex, διεκδικώντας την επαναπρόσληψη των 3 απολυμένων συναδέλφων τους, που δούλευαν πάνω από 15 χρόνια στην εταιρεία, αλλά και την υπογραφή νέας επιχειρησιακής ΣΣΕ. Στο τέλος της 9ήμερης απεργίας, ο ένας απ' τους τρεις επαναπροσλήφθηκε, η δεύτερη επέλεξε να πάρει έναν μισθό επιπλέον αποζημίωση και να αποχωρήσει «οικειοθελώς» και η τρίτη να διεκδικήσει την επαναπρόσληψή της στα δικαστήρια.

Πολλά είναι τα συμπεράσματα και από αυτόν τον αγώνα. Ανάμεσά τους, η αναγκαιότητα του ανοίγματος προς τους υπόλοιπους εργαζόμενους του κλάδου και ευρύτερα, κάθε αγώνα που ξεσπά σ' έναν εργασιακό χώρο. Ενώ τις πρώτες 7 μέρες οι εργαζόμενοι παρέμεναν έξω απ' το κεντρικό κτίριο της εταιρείας, τα φορτηγά μπαινόβγαιναν κουβαλώντας δέματα καθώς η διοίκηση του σωματείου δεν ήθελε να κατηγορηθεί για απεργιακό μπλοκάρισμα. Την ίδια ώρα, η εργοδοσία - αξιοποιώντας τον νόμο Χατζηδάκη - υπέγραφε συμβάσεις «δανεισμού προσωπικού» μερικών ημερών για να καλύψει τη χασούρα. Στις 8 Μάη, μέρα απεργίας διανομέων και κούριερ, η απεργιακή μοτοπορεία κατέληξε στο κτίριο της Speedex όπου απεργοί και αλληλεγγυοί έστησαν μια πραγματική απεργιακή περιφρούρηση, αναγκάζοντας την εργοδοσία να ενημερώσει τα φορτηγά να μην έρθουν στον χώρο της αποθήκης. Έντονη

ήταν η παρουσία αστυνομικών δυνάμεων και μπράβων, ενώ δεν έλειψαν οι απειλές για προσαγωγές και συλλήψεις.

Το αμέσως επόμενο πρωί, η εργοδοσία κατέθεσε πρόταση σχετικά με τους τρεις απολυμένους, με διαφορετικά όμως χαρακτηριστικά για τον καθένα. Στη γενική συνέλευση που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι μπροστά απ' το κεντρικό κτίριο, η διοίκηση του σωματείου την παρουσίασε σαν ζήτημα που καλείται κάθε απολυμένος «να επιλέξει ατομικά», προτείνοντας να σταματήσει η απεργιακή κινητοποίηση. Έβαλε μάλιστα θετικό πρόσημο στην κατεύθυνση της εργοδοσίας να στησει σύστημα αξιολόγησης της αποδοτικότητας των εργαζομένων ώστε δήθεν «να μην υπάρχουν άδικες απολύσεις» στο εξής. Ενώ, λοιπόν, οι εργαζόμενοι στη Speedex απεργούσαν μαζικά για 9 μέρες αντιλαμβανόμενοι ότι οι απολύσεις δεν αφορούν μόνο τους απολυμένους αλλά το σύνολο, αισθάνθηκαν πως ο συσχετισμός ήταν αδύνατο να ανατραπεί την ώρα που η διοίκηση του σωματείου εισηγόταν το σταμάτημα της απεργίας.

Και ο αγώνας των εργαζομένων στη Speedex δείχνει την ανάγκη οι εργαζόμενοι να αντιλαμβάνονται τα σωματεία ως όπλα στα δικά τους χέρια

για την αντίσταση στην εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία, αλλά και για τη διεκδίκηση δουλειάς με δικαιώματα. Ακόμα περισσότερο όταν οι διοικήσεις τους βάζουν όρια στις δυνατότητες και τις διαθέσεις που αναδεικνύονται. Ταυτόχρονα, αποδεικνύει για ακόμα μια φορά ότι το άνοιγμα ενός αγώνα μπορεί και πρέπει να βρει ανταπόκριση και αλληλεγγύη, να τον τροφοδοτήσει και να τον ισχυροποιήσει. Σε κάθε περίπτωση, καθόλου αυτονόητο δεν ήταν ότι οι εργαζόμενοι στη Speedex έδωσαν μαζικά την απεργιακή μάχη με την εργοδοσία για 9 συνεχόμενες μέρες. Αποτελεί έκφραση μιας κατάστασης που βράζει ανάμεσα στους εργαζόμενους σε κάθε χώρο δουλειάς και που θα συνεχίσει να αναζητά στη συλλογική πάλη διέξοδο, πραγματικές νίκες και βελτίωση της θέσης τους.

Κυβερνητικό «πλιάτσικο»

σε αποθέματα και εγκαταστάσεις

Κάτω τα χέρια από τη ΛΑΡΚΟ! Δουλειά με δικαιώματα για όλους τους εργάτες!

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, οι οικογένειές τους και ολόκληρη η περιοχή της Λάρυμνας, που για δεκαετίες ζούσε από τη λειτουργία του εργοστασίου παραγωγής σιδηρονικελίου, συνεχίζουν να βρίσκονται αντιμέτωποι με την πολιτική του ξεπουλήματος και της απόλυτης ερημοποίησης που προωθούν η κυβέρνηση και το κεφάλαιο. Μετά από μια περιδίνηση χρόνων σε μια προσπάθεια «στεγνού» ξεπουλήματος της ΛΑΡΚΟ και των περιουσιακών της στοιχείων στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, οι διαδικασίες επαναλαμβανόμενων διαγωνισμών κατέρρευσαν με πάταγο το περασμένο καλοκαίρι.

Στο επίκεντρο της επίθεσης βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή οι πολύπαθοι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, που με τόνους λάσπης και ευθείες βολές επιδιώχθηκε να βγουν από το παιχνίδι στο όνομα του «υψηλού εργασιακού κόστους». Τις αρχικές τεράστιες περικοπές σε μισθούς και επιδόματα, ακολούθησε το σταμάτημα της λειτουργίας του εργοστασίου, καθώς κι οι μαζικές απολύσεις όλων των εργατών που για δεκαετίες κουβάλησαν στην πλάτη με μεγάλο τίμημα τη λειτουργία της παραγωγής. Οι κυβερνητικές δεσμεύσεις για απορρόφηση των απολυμένων εργατών μέσω ΔΥΠΑ σε δομές του δημοσίου ήταν από την πρώτη στιγμή εμφανές ότι αποτελούν κινήσεις διάσπασης σε μια προσπάθεια να καμφθεί ο αγώνας ενάντια στο ξεπούλημα και τις απολύσεις.

Σήμερα η πραγματικότητα αποδεικνύει περίτρανα τον αντεργατικό χαρακτήρα των επιλογών της σημερινής και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Αποδεικνύει πως η κυβέρνηση, το κεφάλαιο, το κράτος και η ειδική διαχείριση που ανέλαβε για λογαριασμό των πρώτων να βγάλει σε πέρας τη βρώμική δουλειά δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τη ζωή και το μέλλον των εργατών και των οικογενειών τους. Αποδεικνύει πως στο επίκεντρο της «ανάπτυξης» τους βρίσκεται η γιγάντωση των κερδών τους και επιβάλλει να κυθεί ο ιδρώτας και το αίμα της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Σε πρόσφατη ανακοίνωση του «Σωματείου Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ» προς την κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό εμφανίζεται η σκληρή αντεργατική πραγματικότητα: Δέκα μήνες μετά τις απολύσεις, εκατοντάδες εργάτες συνεχίζουν να ζουν στην απόλυτη απόγνωση, αφού δεν έχουν απορροφηθεί ακόμη σε κανένα πρόγραμμα. Την ίδια στιγμή, με απόφαση της ειδικής διαχείρισης, πραγματοποιείται «πλιάτσικο» στις εγκαταστάσεις και τα αποθέματα του εργοστασίου της Λάρυμνας. Μηχάνημα σκραπ εμφανίστηκε στον χώρο του εργοστασίου, την ώρα που υλικά μεγάλης αξίας, καύσιμα, λιπαντικά και άλλα απομακρύνονται προς άγνωστο προορισμό.

Ο αγώνας ενάντια στην πολιτική του ξεπουλήματος και των απολύσεων, όσο δύσκολος και μακρύς κι αν είναι, αποτελεί μοναδική διέξοδο. Στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, η εργατική τάξη κι ο λαός, με όπλο την ταξική αλληλεγγύη, πρέπει να αναζητήσουν τον δρόμο της μαζικής και παρατεταμένης πάλης. Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ δεν είναι μόνοι!

Ο αγώνας των εργαζομένων στο Allou Fun Park είναι δίκαιος και πρέπει να κερδίσει! Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!

Με απεργιακές κινητοποιήσεις απάντησαν οι εργαζόμενοι του Allou Fun Park στην εργοδοτική αυθαιρεσία με την οποία ήρθαν αντιμέτωποι. Οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε απεργία για να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους αλλά και για να παρθούν πίσω οι 7 εκδικητικές απολύσεις στις οποίες προκλητικά προχώρησε η εργοδοσία.

Λίγες μέρες μετά τις Πρωτομαγιάτικες απεργιακές συγκεντρώσεις όπου έκανε την πρώτη του εμφάνιση το επιχειρησιακό σωματείο, η εργοδοσία αποφάσισε την απόλυση 7 εργαζομένων, οι 4 από τους οποίους ανήκουν στην προσωρινή διοίκηση του νεοσύστατου σωματείου (πρόεδρος, αντιπρόεδρος, γραμματέας και ένα ιδρυτικό μέλος). Στην ίδια κατεύθυνση, μια ημέρα πριν την απεργία του Σαββάτου στις 10/05, εξέδωσε προκλητική ανακοίνωση, με την οποία δήλωνε ότι δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη του νεοσύστατου σωματείου.

Είναι ενδεικτική η επίθεση που δέχτηκαν οι εργαζόμενοι στα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα και η τρομοκρατία που αποφάσισε να εξαπολύσει η εργοδοσία του Allou Fun Park, ενοχλημένη, όπως ήταν αναμενόμενο, από το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι έπαυσαν πλέον να αποτελούν μονάδες και αποφάσισαν να συσπειρωθούν και να οργανωθούν, ιδρύοντας το δικό τους σωματείο. Τρέμει τη συγκρότηση των εργαζομένων και γι' αυτό θέλησε να τους τιμωρήσει παραδειγματικά και εκδικητικά. Για να μη σηκωθεί ξανά κανένα κεφάλι. ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Μόνο η παραμονή στον αγώνα, κόντρα στην τρομοκρατία, είναι αυτή που μπορεί να δώσει αποτελέσματα. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι η εργοδοσία, κάτω από την πίεση

του αγώνα, προχώρησε σε καταβολή των δεδουλευμένων μέχρι και τον Απρίλη. Ο αγώνας των εργαζομένων στο Allou Fun Park είναι δίκαιος και πρέπει να συνεχιστεί μέχρι να παρθούν πίσω όλες οι απολύσεις.

Αυτή η πρακτική τρομοκράτησης δεν αποτελεί κάποια ιδιοτροπία της εργοδοσίας του Allou Fun Park. Αντίθετα, αποτελεί κομμάτι της συνολικής επίθεσης και του μπαράζ διώξεων που έχει εξαπολυθεί συντεταγμένα στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων.

Δεν είναι τυχαίο ότι στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση κινήθηκαν οι ναυτιλιακές εταιρείες, αλλά και η COSCO, που έσυραν στα δικαστήρια την ΠΕΝΕΝ και την ΕΝΕΔΕΠ αντίστοιχα για να κηρυχθούν παράνομες οι απεργίες που προκήρυξαν οι ναυτεργάτες και οι λιμενεργάτες. Η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη έλαμψε για μια ακόμα φορά, μιας και το Πρωτοδικείο Πειραιά έσπευσε να δικαιώσει την εργοδοσία βγάζοντας άμεσα παράνομες και τις δύο απεργίες.

Εργοδοσία και κεφάλαιο κινούνται με την άνεση που τους δίνει όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο, με τελευταίους τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Χτυπούν ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα, τσακίζουν κάθε οργανωμένη προσπάθεια στους χώρους δουλειάς, γιατί ξέρουν πως η πολιτική και συνδικαλιστική δράση των εργαζομένων είναι αυτή που μπορεί ναβάλει φραγμό στον αντεργατικό και αντιλαϊκό οδοστρωτήρα.

Γι' αυτό πρέπει να πάρουν και την απάντηση που τους αρμόζει, μέσα από την οργανωμένη πάλη των εργαζομένων και την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων.

Ο αγώνας της εργατικής τάξης πρέπει να έχει αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο

Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε σε περίοδο πολεμικής προετοιμασίας των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Είναι και αυτή η εξέλιξη, μαζί με τον εμπορικό-οικονομικό πόλεμο, τους δασμούς και άλλες, που προετοιμάζουν τους όρους ενός νέου παγκοσμίου πολέμου. Σ' αυτήν τη φάση, λοιπόν, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ενώ προετοιμάζονται και χτίζουν τις συμμαχίες και τα στρατόπεδά τους, ενώ προσπαθούν να αποδυναμώσουν τους αντιπάλους τους και να διευρύνουν τις σφαίρες επιρροής τους, έχουν ως βασικό στόχο την καθυπόταξη της εργατικής τάξης. Την προσπάθεια δηλαδή να πληρώσουν οι εργάτες τα πολεμικά τους σχέδια σε οικονομικό, στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο. Το είπε πολύ εύστοχα ο γ.γ. του NATO Ρούτε: «ηλώστε τις κοινωνικές δαπάνες και προετοιμαστείτε για πόλεμο. Με βάση αυτό το δόγμα

προχωράνε όλες οι δυνάμεις. Με βάση αυτή την αντίληψη το ευρωπαϊκό πρόγραμμα ReArm-Readiness έχει στόχο να διαθέσει 800 δις. ευρώ στις εξοπλιστικές δαπάνες, βάζοντας χέρι στα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων στην Ευρώπη. Σ' αυτήν τη γραμμή υπακούει και η ντόπια αστική τάξη και μέσω της κυβέρνησης εξαγγέλλει νέο πακέτο εξοπλιστικών για τα επόμενα 12 χρόνια. Την ίδια ώρα που οι κοινωνικές παροχές εξανεμίζονται, που οι μισθοί έχουν φτάσει στα τάρταρα, που η ακρίβεια κι η λιτότητα θερίζουν και το κεφάλαιο έχει σαν μόνιμο επιχείρημα ότι «δεν βγαίνει», δισεκατομμύρια ευρώ σε διεθνές και εγχώριο επίπεδο θα πάνε στην πολεμική βιομηχανία. Σ' αυτή τη φάση για τους εργαζόμενους «δεν υπάρχει φράγκο», αλλά για τους πολέμους τους βρίσκουν λεφτά και αν δεν τα βρίσκουν τα παίρνουν πάλι απ' τους εργαζόμενους.

Η οικονομική πλευρά είναι όμως η μία πλευρά της κούρσας των εξοπλισμών και της προετοιμασίας του πολέμου. Γιατί το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός χρειάζεται κυρίως έμπυχο υλικό για να σφαχτεί στους πολέμους τους. Μάζες δηλαδή εργαζομένων και νεολαίας οι οποίες θα θυσιάσονται για το κεφάλαιο και δεν θα προβάλουν καμία αντίσταση. Γι' αυτό και δίπλα απ' τις οικονομικές κινήσεις ξεδιπλώνεται και μια άνευ προηγουμένου προπαγάνδα για τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», «την τρομοκρατία της Χαμάς», την «τούρκικη επιθετικότητα» και τα «κοινά εθνικά συμφέροντα». Όλο αυτό το προπαγανδιστικό ιδεολογικό οπλοστάσιο έχει βάλει μπρος το σύστημα, για να καλλιεργήσει το μίσος, τον εθνικισμό, τα εθνικά τάχα ιδεώδη και να αποκρύψει τη σκληρή ταξική εκμεταλλευτική φύση του. Να αποκρύψει δηλαδή ότι αυτοί οι άδικοι πολέμοι που συνελούνται αλλά κι αυτοί που προετοιμάζονται, κερδισμένους έχουν μια χούφτα κεφαλαιοκράτες και μόνοι χαμένοι θα είναι οι λαοί, οι εργαζόμενοι και η νεολαία.

Είναι λοιπόν βασικός όρος για τη συγκρότηση του εργατικού κινήματος σήμερα να μπει φραγμός στα εξοπλιστικά προγράμματα. Όλες οι οικονομικές διεκδικήσεις βρίσκονται ή θα βρεθούν μπροστά σ' αυτό το ζήτημα. Οι αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις πρέπει να έχουν και αυτή την πλευρά της πάλης, γιατί το κεφάλαιο τη θέτει συνέχεια και απαιτεί πίσω απ' αυτό το επιχείρημα (να εξοπλιστούμε μπροστά στον επικείμενο πόλεμο) να στρατευτούν οι πάντες.

Η στράτευση αυτή δεν είναι μόνο σε οι-

κονομικό επίπεδο, όπως είπαμε. Είναι απαίτηση του συστήματος να ενταθεί παρόλληλα η πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταστολής της όποιας αντίδρασης. Μπροστά στον πόλεμο δεν χωράνε παραφωνίες, διεκδικήσεις, απεργίες, αυξήσεις και δικαιώματα. Χωράει μόνο ο σωβινισμός και το μίσος που καλλιεργούν για τους γείτονες λαούς, με στόχο κάνουν την εργατική τάξη να κινείται κάτω από ξένες σημαίες. Η εργατική τάξη έχει λοιπόν ανάγκη πιο πολύ απ' όλους να σταματήσει τον πόλεμο, αλλά και για να σταματήσει ο πόλεμος, υπάρχει ανάγκη πιο πολύ απ' όλους να βγει στον δρόμο η εργατική τάξη.

Με βάση αυτή την κατεύθυνση, η συζήτηση στα σωματεία και στους χώρους που βρίσκεται η εργατική τάξη πρέπει να γίνει πολιτική και να εμβαθύνει σ' αυτά τα ζητήματα. Και για να γίνει αυτό πρέπει να κοντραριστούν οι εργατοπατέρες και οι δυνάμεις τους, που απεμπόλησαν την πολιτική απ' τα σωματεία. Παρόλληλα, το εργατικό κίνημα πρέπει να βάλει μπροστά αιτήματα πάλης τα οποία δεν θα μπαίνουν στη διαδικασία να γίνονται λογιστές του κράτους (λεφτά για την παιδεία και την υγεία και όχι για τους πολέμους, ανακατανομή των κρατικών κονδυλίων, κλπ.) αλλά θα απαιτεί να σταματήσουν οι εξοπλισμοί και θα διεκδικεί αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, 5ήμερο-8ωρο, συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες. Μαζί με όλα αυτά θα παλεύει ενάντια στους άδικους πολέμους και θα δείχνει την αλληλεγγύη του στον παλαιστινιακό λαό που δοκιμάζεται, γιατί αποτελούν αιτήματα αλληλένδετα για την εργατική υπόθεση.

Οι λιμενεργάτες στον Πειραιά ξανά στις πύλες! Η νίκη στον αγώνα τους θα είναι νίκη όλων των εργατών!

Σαν να μην πέρασε μια μέρα και οι λιμενεργάτες στην COSCO βρίσκονται ξανά σε μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις σχεδόν για τους ίδιους λόγους που ήταν και πριν δυο χρόνια. Αυξήσεις στους μισθούς, πλήρης απασχόληση για όλους, προσταύηση τις Κυριακές και τις αργίες και βαρέα-ανθυγιεινά ένηση είναι μερικοί απ' τους βασικούς λόγους που κλείνουν το λιμάνι με απεργίες.

Αυτές οι γραμμές γράφονται λίγο πριν την τρίτη συνάντηση διαπραγμάτευσης μεταξύ ΕΝΕΔΕΠ και εργοδοσίας για συλλογική σύμβαση, προγραμματισμένη για τις 23/5. Ανάλογα με την εξέλιξη θ' αποφασίσουν οι λιμενεργάτες τι συνέχεια θα δώσουν στον αγώνα που ξεκίνησε με διακοπτόμενες απεργίες μια βδομάδα νωρίτερα. Παρότι απ' τη διοίκηση του σωματείου εκφράζεται μια διστακτικότητα με βάση τον φόβο ότι μπορεί η απεργία να κριθεί καταχρηστική (κάτι το οποίο είναι μια μόνιμη απειλή από την εργοδοσία), το κλίμα ανάμεσα στους εκατοντάδες εργάτες είναι απεργιακό και επικρατεί έντονα η αντίληψη ότι μόνο η απεργία μπορεί ν' αποτελέσει πραγματικό εργαλείο πίεσης και διαπραγμάτευσης.

Η εργοδοσία έχει επιστρατεύσει ξανά όλους τους μηχανισμούς (εξωτερικούς και εσωτερικούς) για να καταστείλει τις εργατικές διεκδικήσεις. Απ' τη μία, αξιοποιεί όλο το νομικό οπλοστάσιο που έχει επιβληθεί συνολικά απ' το σύστημα πετυχαίνοντας να βγαίνουν παράνομες οι απεργίες, νομίζοντας ότι θα τρομοκρατήσει τους αγανακτισμένους εργάτες. Απ' την άλλη, έχει επιστρατεύσει τον εργοδοτικό συνδικαλισμό μέσω του «συνδικάτου», μιας και αυτός είναι ο ρόλος του, προσπαθώντας ν' αποσπάσει κόσμο απ' τις γενικές συνελεύσεις με απειλητικά τηλεφωνα και άλλους τραμπούκικους τρόπους.

Οι εργάτες δεν μασάνε, αντίθετα

μαζικοποιούν ακόμη περισσότερο τις διαδικασίες τους και πιέζουν στην κατεύθυνση απεργίας μέχρι να δικαιωθούν. Η ενισχυμένη μαζικότητα με τη συμμετοχή και πολλών νεότερων εργατών, σε συνδυασμό με τον φανερό αγωνιστικό αναβρασμό, δείχνει να έχει ήδη πιέσει την εργοδοσία με ανοικτό το ενδεχόμενο ν' αναγκαστεί να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους.

Θα έλεγε κανείς τη διαδικασία που περνούν οι λιμενεργάτες μια φυσική εξέλιξη. Η εργοδοσία θέλει να διαφυλάξει τα συμφέροντά της, τα οποία απ' τη φύση τους έρχονται σε αντιπαράθεση με αυτά των εργατών. Η εταιρία διψάει για μεγαλύτερα κέρδη και αυτό σημαίνει πως οι λιμενεργάτες πρέπει να σκοτώνονται, να δουλεύουν για ψίχουλα, να κάνουν και δεύτερη δουλειά για να βγάλουν άκρη την ίδια στιγμή που καλούνται να εργαστούν σ' έναν χώρο που το λάθος δεν συγχωρεί.

Φυσική εξέλιξη είναι και η απάντησή τους. Οι λιμενεργάτες στην COSCO ξέρουν τι είναι να χάνεις συνάδελφό σου, ξέρουν ν' απαντούν και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Το έχουν ξανακάνει και το κάνουν και τώρα. Όπως τότε έτσι και τώρα έχουν όλο τον κόσμο της δουλειάς με το μέρος τους.

Έχει μεγάλη σημασία η νικηφόρα κατάληξη του αγώνα. Μια νίκη των λιμενεργατών στο μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας είναι νίκη για όλους τους εργαζόμενους. Είναι άλλωστε φανερό τα τελευταία χρόνια (και το τελευταίο διάστημα) πως συνολικά οι εργαζόμενοι αντιστέκονται, παλεύουν, βγαίνουν στους δρόμους. Η κατοχύρωση καλύτερων όρων στο λιμάνι θα ενισχύσει αυτή την πορεία.

Να σπάσει λοιπόν ο τσαμπουκάς της εργοδοσίας και του συστήματος συνολικά, που μας αντιμετωπίζει σαν αναλώσιμους για τα κέρδη των αφεντικών. Στον δρόμο του αγώνα θα βρουν το δίκιο τους οι λιμενεργάτες στον Πειραιά. Είμαστε μαζί τους.

Μαζικές απολύσεις στον κλάδο της τεχνολογίας

Οι πρόσφατες μαζικές απολύσεις που ανακοίνωσε η Microsoft, με πάνω από 6.000 εργαζόμενους, να χάνουν τη δουλειά τους, έρχονται να προστεθούν σε ένα ντόμινο απολύσεων που σαρώνει τα τελευταία χρόνια τον κλάδο της τεχνολογίας παγκόσμια. Χιλιάδες εργαζόμενοι απολύθηκαν από την Amazon, την Google, τη Meta, τη Spotify και άλλους κολοσσούς του «ψηφιακού θαύματος». Παρά τα αστρονομικά κέρδη, οι εργαζόμενοι είναι το «περιττό κόστος» μιας -όπως φάνηκε- υπερανάπτυξης και φούσκας από τα χρόνια της πανδημίας.

Εξάλλου, τα αφηγήματα του συστήματος για τους «εργασιακούς παραδείσους» των εταιριών τεχνολογίας είχαν δείξει ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Αντίθετα, όλο και περισσότεροι βιώνουν εντατικοποίηση, burnout, υποαμβιόμηνη εργασία, και -πλέον- την απόλυτη ανασφάλεια. Από τα μεγάλα hubs της Σιένης, όπου οι εργαζόμενοι στοιβάζονται σε κάτεργα υπερεκμετάλλευσης με πενιχρά μεροκάματα, μέχρι τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, όπου η «ευελιξία» σημαίνει μπλοκάκι χωρίς δικαιώματα και εναλλαγή θέσεων κάθε έξι μήνες, το τοπίο είναι κοινό: φτηνό και πειθήνιο εργατικό δυναμικό για τις ανάγκες του κεφαλαίου.

Στην Ελλάδα, οι εργαζόμενοι του τεχνολογικού τομέα, βιώνουν την ίδια κατάσταση. Χαμηλούς μισθούς, αδήλωτες και απλήρωτες υπερωρίες, κυλιόμενα ωράρια και βάρδιες, σε συνθήκες «stand by» με κομμένα ρεπό, συμβάσεις ορισμένου χρό-

νου, «νοίκιασμα» από εργοδότη σε εργοδότη και μια συστηματική προσπάθεια διάσπασης και αποδυναμώσης κάθε συλλογικής διεκδίκησης. Με την πλειοψηφία χωρίς σωματείο και με όλο το νομικό πλαίσιο στραμμένο ενάντια στη συνδικαλιστική δράση και την απεργία, δεν είναι λίγοι αυτοί που σιωπούν υπό τον φόβο της «σιωπηρής» απόλυσης ή της μη ανανέω-

σης. Με αυτές τις συνθήκες λοιπόν καλούμαστε να δουλέψουμε. Όσο κι αν τα φερέφωνα του συστήματος μας καλούσαν να σταθούμε με θαυμασμό απέναντι στις «επενδύσεις» των εταιριών τεχνολογίας στη χώρα, όσο κι αν μας παραμύθιαζαν με ψεύτικες ευκαιρίες. Εάν αυτή είναι η κατάσταση των εργαζομένων σε περίοδο «ανάπτυξης», τώρα που τα τύμπανα του πολέμου ακούγονται όλο και πιο δυνατά και οι πολεμοχαρείς Ευρωπαίοι «ηγέτες» ετοιμάζουν τα σχέδιά τους για την «οικονομία του πολέμου», μόνο μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας μπορούμε να περιμένουμε, και περισσότερες απολύσεις.

Οι απολύσεις στη Microsoft δεν είναι «αναγκαίες αναδιαρθρώσεις». Είναι το μήνυμα της εργοδοσίας προς όλους: υποταγή, σιωπή και δουλειά χωρίς δικαιώματα και χωρίς όρια. Όσο ο τεχνολογικός τομέας συνεχίζει να πουλά «καινοτομία» και «πρόοδο» πάνω στην επισφάλεια, πιο φτώχεια και τον εκφοβισμό, τόσο πιο απαραίτητη γίνεται η οργάνωση κι ο αγώνας απέναντι σε αυτήν την κατάσταση.

Κεντρική πολιτική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) στις 14/6 | Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική καμπάνια

Δεν θυσιάζουμε τη ζωή και τα δικαιώματά μας
για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου

Το ΚΚΕ(μ-λ) ανακοινώνει την έναρξη πανελλαδικής Αντιπολεμικής-Αντιιμπεριαλιστικής καμπάνιας, με χρονικό ορίζοντα την ερχόμενη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, που θα διεξαχθεί στη Χάγη στις 24-26 Ιούνη. Οι Οργανώσεις του σε όλη την Ελλάδα, το σύνολο των μελών του, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι σε κάθε πόλη και χωριό, το επόμενο διάστημα με την απαιτούμενη αποφασιστικότητα και ζέση που επιβάλουν τα αυξημένα και αναβαθμισμένα καθήκοντα της περιόδου, θα θέσουν την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη στο επίκεντρο της δράσης τους. Ταυτόχρονα καλεί το σύνολο των συναγωνιστών και φίλων, τα μετωπικά συναγωνιστικά σχήματα, αλλά και κάθε ανένταχτο αγωνιστή που θέλει να συμβάλει στην οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στην χώρα μας, να πλαisiώσουν την καμπάνια με την ίδια αποφασιστικότητα και ζέση.

Στους χώρους δουλειάς, στους χώρους σπουδών, στις γειτονιές, μέσα από πολύμορφες παρεμβάσεις και πρωτοβουλίες, αξιοποιώντας κάθε δυνατότητα πολιτική, πολιτιστική, κινηματική, να φτάσει το μήνυμα της καμπάνιας στα πλατιά λαϊκά στρώματα, στους εργαζομένους και στη νεολαία. Αλλά και με εργαλείο την κοινή δράση και τον συντονισμό, μέσα από συσκέψεις οργανώσεων, συλλογικοτήτων, σωματείων να οργανωθούν πικετοφορίες, παρεμβάσεις, κινητοποιήσεις σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο, που θα αφήσουν θετική παρακαταθήκη και θα διαμορφώσουν τη βάση για την παραπέρα ανάπτυξη της πάλης.

Κορύφωση της καμπάνιας θα αποτελέσουν οι αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές-αντιΝΑΤΟϊκές διαδηλώσεις, που θα προκύψουν μέσα από συσκέψεις και θα πραγματοποιηθούν σε αρκετές πόλεις της χώρας κατά το τριήμερο 24-26/6, στη διάρκεια της Συνόδου του ΝΑΤΟ. Στην Αθήνα, με στόχο μια πλατιά, μαζική διαδήλωση καταγγελίας του πολέμου και του ιμπεριαλισμού, ο σχεδιασμός, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει την κεντρική πολιτική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) στις 14/6, αλλά και την διοργάνωση πολιτιστικής βραδιάς.

Η Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική καμπάνια αποτελεί κομμάτι μιας συνολικότερης διεθνιστικής προσπάθειας κομμουνιστικών Οργανώσεων και Κομμάτων, που εκτιμώντας ότι διανύουμε την περίοδο που οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις προετοιμάζουν τους όρους για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, επιδιώκουν να συμβάλουν στην οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου των λαών. Να προωθήσουν, δηλαδή, από κοινού, τη μοναδική πολιτική κατεύθυνση που μπορεί να βάλει φραγμό στη φρίκη του πολέμου, να δώσει επαναστατική διέξοδο και προοπτική στην πάλη των λαών και της εργατικής τάξης. Την κατεύθυνση που ανοίγει δρόμο στην ανεξάρτητη αγωνιστική ταξική συγκρότηση των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων λαϊκών και εργατικών μαζών, κόντρα και ενάντια στη ρεφορμιστική πολιτική γραμμή που τις αφοπλίζει και τις οδηγεί στον όλεθρο, αναζητώντας προστάτες ανάμεσα στις σαπισμένες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και συμμαχίες με μερίδες των ντόπιων αντιδραστικών, υποτακτικών αστικών τάξεων.

Η Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική καμπάνια είναι συνέχεια και προχώρημα της Διεθνιστικής Συνάντησης που πραγ-

ματοποιήθηκε στις 22-23 Φλεβάρη στην Αθήνα. Συντονισμένα σε μια σειρά χώρες θα ξεδιπλωθεί το ίδιο χρονικό διάστημα η καμπάνια με κοινή πολιτική πλατφόρμα-κείμενο, που θα υπογράφουν αντίστοιχες Οργανώσεις και Κόμματα, πραγματοποιώντας άλλο ένα μικρό αλλά σημαντικό βήμα στην υπόθεση της κοινής πάλης των λαών και του μετώπου.

Η πάλη ενάντια στα πολεμικά εξοπλιστικά προγράμματα αναδεικνύεται σε κεντρικό ζήτημα της καμπάνιας, ενώ θα πρέπει να αποτελέσει κεντρικό και άμεσο στόχο πάλης του λαϊκού-εργατικού κινήματος.

Πρόκειται για έναν νέο γύρο ληστρικής επίθεσης και λεηλασίας των ιμπεριαλιστικών κρατών στις εξαρτημένες χώρες και για έναν νέο γύρο αφαίμαξης, στυγνής εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων από το

κεφάλαιο. Πρόκειται για την ένταση της μεταφοράς πλούτου από «κάτω προς τα πάνω» και «από μέσα προς τα έξω», που θα «χρηματοδοτήσει» την προετοιμασία του τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς είναι ταξικό ζήτημα. Οι εργαζόμενοι, ο λαός και η νεολαία οφείλουν να αρνηθούν και να αντιπαλέψουν τους εξοπλισμούς, υψώνοντας τη σημαία των εργασιακών, κοινωνικών, συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων και διεκδικήσεων, υπερασπίζοντας και διευρύνοντας συνολικά το δικαίωμα στη ζωή!

Η Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική καμπάνια επιδιώκει να συμβάλει στο χτύπημα των αυταπατών που καλλιεργούν οι δυνάμεις του πολέμου και ανακυκλώνει ο ρεφορμισμός σε σχέση με τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία. Να αναδείξει τη σπουδαιότητα της ηρωικής παλαιστινια-

κής αντίστασης και να συμβάλει στο χτύπημα των αυταπατών σε σχέση με τη «λύση» των «δυο κρατών». Να αναδείξει το καθήκον της πάλης ενάντια στα δεσμά εξάρτησης από ΗΠΑ-ΕΕ, ενάντια στις βάσεις και την εμπλοκή της χώρας στα μέτωπα του πολέμου. Να αναδείξει το καθήκον της αλληλεγγύης και της φιλίας των λαών, ενάντια στον άδικο ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, ενάντια στον εθνικισμό και τον φασισμό.

Φιλοδοξούμε η καμπάνια αυτή να αποτελέσει εφαλτήριο της σύνδεσής μας με τις ανησυχίες και τις αγωνίες των πλατιών λαϊκών μαζών, αλλά και προώθησης του διπλού και ενιαίου χαρακτήρα της πάλης στη χώρα μας, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, ενάντια στο κεφάλαιο και την εκμετάλλευση, στην κατεύθυνση συγκρότησης δυνάμεων.

Κοινή ανακοίνωση οργανώσεων ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς
Μπλόκο των λαών στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό
Όχι στους εξοπλισμούς - Μαζική πάλη για τα δικαιώματά μας!

Συνθήκες προετοιμασίας πολέμου διαμορφώνουν οι ιμπεριαλιστές στον πλανήτη και οι κυβερνήσεις σε όλη την Ευρώπη. Η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, εκτός από την πιο αιματοβαμμένη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, είναι και η πιο επικίνδυνη για τις παγκόσμιες εξελίξεις, μιας και συγκεντρώνει τις πιο οξυμένες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Με επίκεντρο τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία ανάμεσα σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία, προετοιμάζονται οι όροι για τον επόμενο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αλλά και ο οικονομικός-εμπορικός πόλεμος των δασμών όχι μόνο δεν επιλύει τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, αλλά αντίθετα τις φορτώνει και χρησιμοποιείται ως εργαλείο για τη διαμόρφωση των ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων.

Γι' αυτό είναι ραγδαίες οι εξελίξεις στην λιγγιώδη κούρσα των εξοπλισμών:

- Οι ΗΠΑ κατασκευάζουν καινούργια βόμβα βαρύτητας, η οποία θα είναι 24 φορές πιο ισχυρή από την πυρηνική βόμβα της Χιροσίμα.

- Η Ρωσία προχωράει στην παραγωγή καινούργιου αεροπλανοφόρου και δορυφόρου που θα φέρει πυρηνικά όπλα.

- Η Κίνα χτίζει το τέταρτο αεροπλανοφόρο της και δοκίμασε επιτυχώς τη νέα βόμβα υδρογόνου με τρομακτική θερμική ισχύ και φονικό ωστικό κύμα.

Παράλληλα, η συνεχιζόμενη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό κράτος του Ισραήλ με την καθοδήγηση των ΗΠΑ δείχνει ότι για τους ιμπεριαλιστές δεν μπορεί να υπάρξει φραγμός στο ματοκύλισμα και την εκμετάλλευση των λαών, αν δεν τους σταματήσουν οι ίδιοι με την πάλη τους.

Σε αυτό το πλαίσιο ανακοινώθηκε τον Μάρτιο από τη σύνοδο κορυφής των ηγετών της ΕΕ το νέο πρόγραμμα ReArm Europe. Το πρόγραμμα αυτό προβλέπει να δοθούν για τον πολεμικό εξοπλισμό της Ευρώπης και της Ουκρανίας:

- 650 δισ. ευρώ από την αύξηση

των αμυντικών δαπανών των κρατών μελών της ΕΕ κατά 3,5% του ΑΕΠ.

- 150 δισ. ευρώ θα δοθούν μέσω δανεισμού, δηλαδή δάνεια από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.

Τα 800 δισ. ευρώ καλούνται να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί της Ευρώπης με τον ιδρώτα τους και τα δικαιώματά τους. Θα προέλθουν από την αύξηση στη φορολογία, τις σκληρές περικοπές στους μισθούς, αλλά όπως δήλωσε η Κομισιόν και από τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων των εργαζομένων. Οι μισθοί και οι συντάξεις των λαών, οι κόποι των εργαζομένων θα κλαπούν, για να στηριχτεί η πολεμική βιομηχανία και οι άδικοι πόλεμοί τους. Σχεδιάζουν να ξεζουμίσουν τους λαούς και την εργατική τάξη και την ίδια ώρα να αυξήσουν τα κέρδη της βιομηχανίας του πολέμου και αυτό το παρουσάζουν σαν ανάπτυξη της οικονομίας Μετονόμασαν το πρόγραμμα αυτό σε Readiness 2030 και κάνουν «ασκήσεις ετοιμότητας» με εφόδια «72 ωρών», για να προπαγανδίσουν στους λαούς της Ευρώπης ότι ο πόλεμος, το ματοκύλισμά τους είναι αναπόφευκτο!

Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις, οι εργαζόμενοι και οι λαοί πρέπει να χαράξουν τον δικό τους δρόμο. Να μην πληρώσουν από την τσέπη τους τους εξοπλισμούς, που θα κάνουν κρέας για τα κανόνια τη νεολαία και την εργατική τάξη. Να μην δεχτούν να καταδικαστούν σε μόνιμη φτώχεια από τις κυβερνήσεις και την ΕΕ. Να καταγγείλουν τους πολεμικούς κινδύνους στους οποίους τους μπλέκουν το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Να αντιταχθούν στην κατάπιξη των ελευθεριών τους και των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους, που πάει μαζί με τις πολεμικές προετοιμασίες. Να αρνηθούν τη στοίχισή τους πίσω από οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική δύναμη. Να δείξουν αποφασιστική διεθνιστική αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό και να καταγγείλουν τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία. Να παλέψουν ενάντια στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, αυτές τις

ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, που προωθούν τα συμφέροντα των λίγων καταδυναστεύοντας τους πολλούς.

Μόνη απάντηση στον γενικευμένο πόλεμο και την ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση είναι η κοινή πάλη του προλεταριάτου και των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Να προωθήσουμε τη φιλία, την αλληλεγγύη και την αλληλεγγύη των λαών.

- Να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι τους πολέμους τους.

- Καμία θυσία των εισοδημάτων και των συντάξεών μας για να σφαγιάζονται οι λαοί.

- Όχι στα νέα εξοπλιστικά προγράμματα. Όχι στο ReArm/Readiness2030.

- Η ΕΕ δεν είναι Ένωση των λαών, αλλά λυκοσυμμαχία ιμπεριαλιστών.

- Έξω ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ-Ρωσία από την Ουκρανία.

- Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Καλούμε κάθε αγωνιστική συλλογικότητα, κάθε εργαζόμενο/η, νέο/α, να συμμετέχει και να πλαisiώσει τις εκδηλώσεις και διαδηλώσεις που διοργανώνονται με τους παραπάνω στόχους στο διάστημα 30/5-25/6, στις χώρες μας.

Μέχρι την ημέρα της έκδοσης της εφημερίδας, την ανακοίνωση υπογράφουν:

Κομμουνιστική Οικοδόμηση, Γερμανία

Κομμουνιστική Ένωση Εργαζομένων (Μαρξιστική-Λενινιστική-Μαοϊκή), Κολομβία

Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστραλίας (Μαρξιστικό-Λενινιστικό)

Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (μαρξιστικό-λενινιστικό)

Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας/Μαρξιστικό Λενινιστικό

Μαοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Επαναστατική Κομμουνιστική Ένωση, Νορβηγία

Ένωση Κομμουνιστών, Γαλλία

Θεσσαλονίκη-Διεθνής Έκθεση Βιβλίου

Το κίνημα αλληλεγγύης ανησύχησε το σύστημα... που αμόλησε τα μαντρόσκυλα

Έχουν περάσει 2 βδομάδες από τη μέρα που με μαζική παρέμβαση εργαζομένων, εκδοτών και επισκεπτών ακυρώθηκε η φιέστα-ξέπλυμα της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη, την οποία προσπάθησε να διοργανώσει η ισραηλινή πρεσβεία στο πλαίσιο της 21ης Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης.

Σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια, κυβέρνηση (διά στόματος του κυβερνητικού εκπροσώπου), μέσα προπαγάνδας (ΜΜΕ) και δημοσιογραφούντες, επίσημοι φορείς (Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο Ελλάδας), «προβεβλημένοι» λογοτέχνες (τύπου Χωμενίδη που βρίζει «καραφλο-μαλλιάδες», «προγάστορες» και «νεοναζί» όσους διαμαρτυρήθηκαν) και κάθε λογής παπαγαλάκια του συστήματος σκούζουν και κάνουν «το άσπρο μαύρο». Δεν μπορούν να χωνέψουν το γεγονός ότι για μια ώρα στο χώρο της έκθεσης ακούγονταν τα συνθήματα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και διαβάζονταν ποιήματα παλαιστίνιων λογοτεχνών, γεμίζοντας με χαρά και χαμόγελα όσους επισκέπτονταν εκείνη την ώρα την έκθεση βιβλίου.

Έχουν λυσσάξει γιατί η πολιτική της πλύσης εγκεφάλου του ελληνικού λαού (που πρέπει με το ζόρι να συμπαθήσει το φασιστικό κράτος του Ισραήλ) γνώρισε μια ήττα. Και έχουν χάσει και την ψυχραιμία τους (μαζί με το δίκιο τους). Σταχυολογούμε κάποια από τα γραφόμενα του Γιάννη Πρεντεντέρη στο «Βήμα» (17 Μάη 2025): «...*μία φανατισμένη ομάδα αριστερών, αντισημιτών, εκδοτών, βιβλιοπωλών, ακτιβιστών και ηλιθίων μπούκαρε*», «...*όπως οι ναζί έκαigan τα βιβλία... έτσι και οι βασισουζούκοι* παρεμποδίζουν εκδηλώσεις, νομίζοντας ότι απαξιώνουν όσα θα ειπωθούν στις εκδηλώσεις*», «...*Οι μαλάκες είναι ικανοί να κάνουν τα πάντα. Από αυτό άλλωστε τους αναγνωρίζεις!*» για να φανεί το μέγεθος του εκνευρισμού τους.

Τι ισχυρίζονται όλοι αυτοί; Ποια είναι τα επιχειρήματά τους; Ότι είναι εκδηλώσεις αντισημιτισμού και δεν διαφέρουν

από τους ναζί που έκαigan τα βιβλία. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά.

Η μαζική, δυναμική διαμαρτυρία του κόσμου της πόλης της Θεσσαλονίκης ξεκίνησε από τους ίδιους του εκδότες, καθώς 26 εκδοτικοί οίκοι και η Πανελλήνια Ένωση Εκδοτών όπως και το Σωματείο Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου καταδίκασαν την εκδήλωση. Η διαμαρτυρία πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία φοιτητικών συλλόγων, συλλογικοτήτων και αγωνιστών του λαϊκού κινήματος (μεταξύ των οποίων και οι «Οργανώσεις-Συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης», που έχουν πρωτοστατήσει στις κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη στην πόλη).

Αγκαλιάστηκε από το αναγνωστικό κοινό και τους συμμετέχοντες στην Έκθεση. Γιατί ήταν πολλοί οι συγγραφείς, οι εκδότες, οι εργαζόμενοι στο χώρο του βιβλίου, πολλοί οι επισκέπτες της έκθεσης που, αηδιασμένοι από την παρουσία της πρεσβείας του Ισραήλ, εξοργισμένοι από την καθημερινή φιλοσιωνιστική προπαγάνδα των ΜΜΕ, άρχισαν να πλαισιώνουν τη διαμαρτυρία και να φωνάζουν τα συνθήματα, με αποτέλεσμα το «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ» να αντηχεί και να δονεί το χώρο της Έκθεσης. Μάλιστα, άλλοι τόσοι άνθρωποι μετά την ακύρωση της εκδήλωσης έρχονταν και έδιναν «μπράβο» στους διαμαρτυρόμενους, εκφράζοντας τη χαρά τους για την ακύρωση της πρόκλησης. Αυτό είναι που δεν μπορούν ακόμα να χωνέψουν!

Δεν ματαιώθηκε μια προγραμματισμένη «εκδήλωση για τον πολιτισμό», αλλά μια φιέστα του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ. Η εκδήλωση με τον υποκριτικό τίτλο «Μεταβαλλόμενα τοπία της εβραϊκής λογοτεχνίας» δεν ήταν μια εκδήλωση κάποιων ανθρώπων του πολιτισμού, αλλά της πρεσβείας του Ισραήλ, που αποτελεί νόμιμο εκπρόσωπο του σιωνιστικού κράτους στην Ελλάδα, το οποίο πραγματοποιεί τη σφαγή των Παλαιστίνιων και γι' αυτό είναι για το λαό μας ανεπιθύμητο στη χώρα μας. Είναι χαρακτηριστική και αποκαλυπτική η τοποθέτηση του πρόεδρου του ΕΛΙΒΙΠ (Ελ-

ληνικό Ίδρυμα Βιβλίου και Πολιτισμού) Νίκου Μπακουνάκη: «Από τη στιγμή που επιτρέπεται να συμμετάσχουν πρεσβείες χωρών στην έκθεση δεν μπορούσαν να αποκλείσουν το Ισραήλ, δεν είναι όπως στην περίπτωση της Ρωσίας, που είναι κεντρική πολιτική απόφαση να αποκλειστεί από πολιτιστικές διοργανώσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες της Ευρώπης». Περί αυτού λοιπόν πρόκειται!

Να υπενθυμίσουμε ότι όλες οι κινητοποιήσεις που γίνονται στην πόλη από το αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα γίνονται ενάντια στα κράτη και τις κυβερνήσεις και ποτέ ενάντια στον εβραϊκό πολιτισμό. Ας δείξουν έστω και μία στιγμή που το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πρόσβαλε τον εβραϊκό πολιτισμό. Άλλοι (φασίστες-εθνικιστές) είναι αυτοί που συχνά βεβηλώνουν εβραϊκά μνημεία στη Θεσσαλονίκη -και τυχαίνει το τελευταίο διάστημα να στηρίζουν και τη γενοκτονία στη Γάζα...

Αλήθεια, όμως, τι έχουν να πουν όλοι αυτοί οι «ευαίσθητοι για τον πολιτισμό», για τους δεκάδες εβραίους ανθρώπους του πολιτισμού, ηθοποιούς, λογοτέχνες, σκηνοθέτες (πολλοί από αυτούς βραβευμένοι) που έχουν καταγγείλει δημόσια το κράτος του Ισραήλ ως γενοκτονικό και τις πρακτικές του ως ναζιστικές; Αλήθεια, πού ήταν τα αντανάκλαστικά τους «για τον πολιτισμό», όταν ο φασιστικός-σιωνιστικός όχλος λίντσαρε τον Χαμντάν Μπαλάλ, συν-σκηνοθέτη του βραβευμένου με Όσκαρ ντοκιμαντέρ στη Δυτική Όχθη; Μια ταινία που φτιάχτηκε από Εβραίους και Παλαιστίνιους ενάντια στον εθνικισμό και την πολιτική του κράτους του Ισραήλ! Γιατί αποσιωπούν το γεγονός ότι η αντίστοιχη έκθεση βιβλίου της Φρανκφούρτης το 2023 ανέβαλε επ' αόριστον την τελετή βράβευσης της Παλαιστίνιας συγγραφέα Αντάνια Σίμπλι, προκαλώντας την οργή 1.000 προσωπικότητων από τον κόσμο της λογοτεχνίας και των εκδόσεων, που συνυπέγραψαν ανοιχτή επιστολή;

Αλήθεια, από πόσο αντισημιτισμό πάσχουν οι χιλιάδες Ισραηλινοί που έχουν διαδηλώσει στη χώρα τους ενάντια στην πολιτική του Νετανιάχου και όλοι αυτοί μαζί με τα αφεντικά τους στα ΜΜΕ το αποσιωπούν; Πόσο αντισημιτισμό διακατέχει τους δεκάδες Εβραίους (διανοητές, πανεπιστημιακούς ή απλούς πολίτες) που από την Ευρώπη ή τις ΗΠΑ μιλούν για «παλαιστινιακή γενοκτονία»;

Ηχηρή απάντηση σε όλους αυτούς και τα επιχειρήματά τους έδωσε η εβραϊά καλλιτέχνης και παιδαγωγός Adi Liraz: «*Η εβραϊκή ζωή, η ιστορία, η γνώση και*

η λογοτεχνία έχουν μια πολύ μακρά ύπαρξη, πολύ πέρα από τον Σιωνισμό... Η απόπειρα της Ισραηλινής πρεσβείας να δημιουργήσει μια εκδήλωση που ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί την εβραϊκή λογοτεχνία στην Ελλάδα είναι εξοργιστική. Εκπροσωπεί ένα κράτος που σήμερα διαπράττει γενοκτονία και εγκλήματα πολέμου και αποτελεί ξεδιάντροπο σφετερισμό της εβραϊκής λογοτεχνίας, η οποία ξεπερνά κατά πολύ το Ισραήλ και ανήκει και στην Ελλάδα μέσα από το έργο των προαναφερθέντων Joseph Eliahy, Rae Dalven και πολλών άλλων. Αλληλεγγύη προς τους διαδηλωτές που το σταμάτησαν. Αλληλεγγύη προς το λαό της Γάζας που παλεύει για τη ζωή του.»

Ο «πολιτισμός» που εκπροσωπούν αυτοί που καθημερινά με τις βόμβες, την πείνα, τη δίψα, την έλλειψη φαρμάκων και βασικών εφοδίων μετατρέπουν τη Γάζα σε ένα σύγχρονο Άουσβιτς είναι μνημείο - πιστό αντίγραφο των πιο εγκληματικών πολιτικών, βγαλμένων απευθείας από το ρεπερτόριο του ναζισμού: Όταν υπουργός της ισραηλινής κυβέρνησης δηλώνει ότι: «*Επιτέλους, θα θέσουμε υπό την κατοχή μας τη Λωρίδα της Γάζας. Θα σταματήσουμε να φοβόμαστε τη λέξη «κατοχή» (...)* Η Γάζα θα καταστραφεί ολοσχερώς, οι άμαχοι θα σταλούν στο Νότο (...) και από εκεί θα αρχίσουν να φεύγουν σε μεγάλους αριθμούς σε τρίτες χώρες», συναγωνίζεται τις πρακτικές του ναζισμού.

Σκόπιμα λοιπόν όλοι αυτοί ταυτίζουν τον αγώνα ενάντια στο σιωνισμό με τον αντισημιτισμό, για να συκοφαντήσουν την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και να δικαιολογήσουν την πολιτική στήριξης στο σιωνιστικό - φασιστικό κράτος του Ισραήλ και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του.

Όσο γι' αυτούς που αποκάλεσαν τους διαμαρτυρόμενους «όμοιους με τους ναζί», κάνοντας παραλληλισμούς, αναφερόμενοι «στην ιστορία του αντισημιτισμού στην πόλη της Θεσσαλονίκης», γνωρίζουν πολύ καλά ότι αυτοί που στάθηκαν πρώτοι από όλους ενάντια στους ναζί και υποστήριξαν, έκρυψαν και έσωσαν τους Εβραίους της πόλης ήταν το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ. Αυτή την ιστορία τιμούμε και σήμερα, και θα συνεχίσουμε να διαδηλώνουμε ενάντια στη σύγχρονη κτηνωδία στη Γάζα, ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το πιστό μαντρόσκυλό του, το σιωνιστικό κράτος. Για να λήξει η βάρβαρη κατοχή και να γίνει η Παλαιστίνη ελεύθερη από τον Ιορδάνη ποταμό μέχρι τη Μεσόγειο θάλασσα!

*χαλασμένα κεφάλια

Δημιουργήθηκε το Διεθνές Αντιιμπεριαλιστικό Ενημερωτικό Δελτίο, iabulletin.org

Στις 22-23 Φλεβάρη του 2025 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η Διεθνιστική Αντιπολεμική Αντιιμπεριαλιστική Συνάντηση. Στο τέλος της συνάντησης υπογράφηκε η κοινή ανακοίνωση της Αθήνας από τους:

- Αντιιμπεριαλιστική Δράση, Δανία
- Ένωση Κομμουνιστών, Γαλλία
- Κομμουνιστική Ένωση Εργατών (ΜΛΜ), Κολομβία
- Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (μαρξιστικό-λενινιστικό), Ελλάδα
- Κομμουνιστική Οικοδόμηση, Γερμανία
- Μασικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Η κοινή αυτή ανακοίνωση κατέληγε στο ότι φιλοδοξούν οι οργανώσεις να πάρουν πρωτοβουλίες, για να ενισχυθεί η αντιιμπεριαλιστική και αντιπολεμική πάλη τοπικά και διεθνώς. Επίσης, για να προωθήσουν τον διάλογο και τον συντονισμό πάνω στα σοβαρά επίδικα της περιόδου, θα δημιουργηθεί διεθνής ιστοσελίδα ενημέρωσης και διαλόγου με τον τίτλο Διεθνές Αντιιμπεριαλιστικό Δελτίο Ενημέρωσης.

Με βάση τα παραπάνω, η σελίδα του Δελτίου Ενημέρωσης μετά από κοινές προσπάθειες ανέβηκε στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση iabulletin.org και μέσα από αυτήν θα αναδεικτούν κοινές δράσεις, πρωτοβουλίες και ενημέρωση για τα αντιπολεμικά, αντιιμπεριαλιστικά ζητήματα

Γάζα

Το αίμα της Παλαιστίνης στα χέρια όλων των συμμάχων του Ισραήλ!

Τα πιο μεγάλα και απεχθή εγκλήματα οι Ναζί τα διέπραξαν, όταν άρχισαν να βλέπουν πως δεν θα καταφέρουν να κερδίσουν τον πόλεμο. Ο πανικός μπροστά στην απειλή της τιμωρίας πολλαπλασίασε τα μαζικά εγκλήματα, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να αντιστρέψουν τη μοιραία εξέλιξη. Πίστευαν πως σκοτώνοντας μαζικά θα καταφέρουν να επικρατήσουν. Αντίθετα! Με αυτόν τον τρόπο έφερναν πιο κοντά την ήττα τους. Ομοιότητες μπορεί να διακρίνει κανείς και σε άλλες ιστορικές περιπτώσεις. Το παράδειγμα του Βιετνάμ είναι χαρακτηριστικό. Οι Αμερικανοί, όσο συνειδητοποιούνταν πως δεν μπορούσαν να νικήσουν, τόσο πιο πολύ προχωρούσαν στη διάπραξη μαζικών εγκλημάτων, βυθιζόμενοι έτσι στο αίμα των Βιετναμέζων και στο αδιέξοδο της συνέχισης ενός χαμένου πολέμου. Δεν ισχυριζόμαστε πως τα πράγματα θα ακολουθήσουν απαραιτήτα την ίδια τροχιά. Αλλά μπορεί να βρει κανείς αρκετές αναλογίες στα όσα φοβερά συνεχίζουν να διαδραματίζονται στη Γάζα από τους αποκαλινωμένους σιωνιστές κατακτητές. Ιδιαίτερα μετά την απόφαση να εξαπολύσουν την επιχείρηση «Άρματα του Γεδεών», με διακηρυγμένο σκοπό τον αφανισμό των Παλαιστίνων. Και ταυτόχρονα να απαγορεύσουν στην πραγματικότητα κάθε ανθρωπιστική και επισιτιστική βοήθεια, καταδικάζοντας στη λιμοκτονία τους πολιορκημένους. Δηλαδή, να εφαρμόσουν στην πράξη το σχέδιο της «τελικής λύσης», μέσω του ξεριζωμού ή του θανάτου!

Μπροστά στην τελευταία φάση αυτού του εφιαλτικού σχεδίου με όσα τρομερά σημαίνει, οι κυβερνήσεις της Δύσης αλλά και τμήματα της σιωνιστικής εσωτερικής πολιτικής σκηνής επιχειρούν να πάρουν αποστάσεις από την κυβέρνηση Νετανιάχου. Αρχίζουν να διατυπώνουν κριτικές, προχωρούν σε ορισμένες κυρώσεις και προσπαθούν, όπως λένε, να τη συμβουλέψουν και να τη συνεισιάνουν! Όλοι σχεδόν αυτοί που στήριξαν με ποικίλους τρόπους την ατελείωτη ισραηλινή θηριωδία για ενάμιση χρόνο τώρα, ισχυρίζονται πως θέλουν να σταματήσουν το αποκαλινωμένο και πανικόβλητο θηρίο! Δεν το κάνουν βέβαια γιατί συγκινήθηκαν, έστω και αργοπορημένα, από τα δάκρυα και την απόγνωση των Παλαιστίνων. Ούτε μόνο για να κρατήσουν τα προσχήματα. Καταλαβαίνουν πολύ καλά πως το σιωνιστικό κράτος οδηγείται όλο και πιο βαθιά σε ένα ιστορικό αδιέξοδο. Έχει προκαλέσει την απαξία και το μίσος μεγάλου τμήματος της ανθρωπότητας και η επικείμενη γενοκτονία των Παλαιστίνων θα επιστρέψει ως μπουμερανγκ, ακόμη και αν καταφέρει προσωρινά να συντρίψει την αντίστασή τους. Κατανοούν πως με αυτό τον τρόπο μπαίνουν οι όροι για μεγαλύτερα αδιέξοδα, υπαρκτού χαρακτήρα, που θα ανακλύψουν στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον.

Ανάμεσα σε αυτή την ελεεινή κατηγορία συνείνων υποκριτών, ας διαλέξουμε ένα δικό μας παράδειγμα. Την Ντόρα Μπακογιάννη, η οποία επέλεξε να καταθέσει την όψημη «ευαισθησία» της μέσω της επίσημης σελίδας του Συμβουλίου της Ευρώπης. Η δήλωση της Μπακογιάννη αποτελεί

ένα μνημείο κυνισμού, αντάξιο των χειρότερων παραδόσεων των μοιραίων της στις διάφορες καγκελαρίες της (πρώην αποικιακής) ιμπεριαλιστικής Ευρώπης. Για την Μπακογιάννη, ο ηθικός απολογισμός είναι το πρόσχημα για να συμβουλέψει το Ισραήλ να παραμείνει έξυπνο, έτσι ώστε να συνεχίσει να είναι ένα ισχυρό και ευημερούν κράτος, όπως γράφει χαρακτηριστικά. Δεν είναι αφελής η Μπακογιάννη. Γνωρίζει καλά πως ένα ισχυρό Ισραήλ προϋποθέτει την πλήρη καθυπόταξη των Παλαιστίνων και την οριστική εγκατάλειψη του αγώνα τους για ελεύθερη και ανεξάρτητη πατρίδα. Γνωρίζει, επίσης, πολύ καλά πως ακριβώς στο όνομα της ισχύος και της ευημερίας οι Ισραηλινοί ιθύνοντες ιδρυτικά επέλεξαν να ζήσουν με τον διαρκή πόλεμο σε βάρος των Παλαιστίνων. Για τον απλούστατο λόγο πως η ευημερία των μεν προϋπόθετε τη δυστυχία και τον τελικό αφανισμό των άλλων. Τα περί της λύσης των δύο ανεξάρτητων και ισότιμων κρατών, όπως αποδείχθηκε με τραγικό τρόπο εδώ και πολύ καιρό (και όχι μόνο μετά την 7η Οκτωβρίου 2023), όταν δεν αποτελούσαν ανεφάρμοστες φαντασιώσεις, ήταν απλά προσχήματα για τη χειραγώγηση και την απονέκρωση του απελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστίνων. Η δήλωση της Μπακογιάννη, που αξίζει να διαβάσει κανείς, κρύβει πίσω από τις προσεκτικές διατυπώσεις και τις αναφορές για τα βάσανα των Παλαιστίνων ακριβώς αυτή την αγωνία. Πως ο σπόρος της αυριανής αντίστασης που θα βλαστήσει στα σίγουρα ύστερα από τα ποτάμια αίματος που προκαλούν σήμερα οι σιωνιστές θα είναι πιο αποφασιστικός, πιο τρομακτικός για τους κατακτητές και πιο νικηφόρος!

Ακριβώς από την ίδια σκοπιά αντιμεπίζουν τις εξελίξεις και οι κυβερνήσεις της δόθεν πολιτισμένης Δύσης, ειδικά αυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι επικρίσεις και οι απειλές των τελευταίων ημερών, εκτός από μια προσπάθεια κατευνασμού της αγανάκτησης των ευρωπαϊκών λαών, απηχούν την ανησυχία τους για τις ανεπιθύμητες παρενέργειες. Αν πράγματι τους ένοιαζε η τύχη των Παλαιστίνων, είχαν και έχουν τα μέσα να τιθασεύσουν τους εγκληματίες στο Ισραήλ. Αντίθετα, όλο αυτό τον καιρό τους στηρίζουν οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά, κυνηγώντας και βγάζοντας στην παρανομία το κίνημα αλληλεγγύης. Τα ίδια ισχύουν και για όσους από το ισραηλινό-σιωνιστικό πολιτικό προσωπικό, σαν τον Γιάιρ Γκολάν λόγω χάρη, σπεύδουν να μιλήσουν για τα εγκλήματα του Νετανιάχου και τις μαζικές δολοφονίες μικρών παιδιών. Χωρίς να υποτιμούμε τη σημασία αυτών των παρεμβάσεων αυτή την κρίσιμη στιγμή, αυτές έρχονται πολύ αργά για όσους θέλουν να αποφύγουν την ετυμηγορία της συνειδήσεως.

Για όλους αυτούς τους επιφανείς πολιτικούς αντιπάλους του Νετανιάχου, που τώρα στέκονται περιδεείς απέναντι στο βάρος των μαζικών εγκλημάτων, το επίκειρμα πως «αυτοί είναι 68 και εμείς 52» (αναφερόμενοι στον συσχετισμό στην Κνεσέτ) είναι μια φθηνή δικαιολογία που εξοργίζει!

Οι ανησυχίες των Ευρωπαίων (εσχάτως και της Ουάσιγκτον), της αστικής σιωνιστικής αντιπολίτευσης και των «ευαίσθητων ψυχών» σαν την Μπακογιάννη είναι βέβαια «ψιλά γράμματα» για τους αποθρασυμένους επικεφαλής του Ισραήλ. Την ομάδα, δηλαδή, γύρω από τον Νετανιάχου και τους ακροδεξιούς συμμάχους του. Αυτοί έσπευσαν να χαρακτηρίσουν αντισιωνιστικές ενέργειες ακόμη και τις χλιαρές κριτικές και με προκλητικό κυνισμό συσχετίσαν τις μεσαιωνικές θεωρίες του αίματος, όπως είπαν για τους Εβραίους που καταδιώκονταν στην Ευρώπη, με τη σημερινή κατακραυγή για το αίμα των Παλαιστίνων που χύνεται ασταμάτητα! Και για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία για τις προθέ-

σεις τους, φρόντισαν να πυροβολήσουν τη διεθνή διπλωματική αντιπροσωπεία που επιχείρησε να επισκεφθεί την πολιορκημένη Τζενίν στη Δυτική Όχθη.

«Ένα λογικό κράτος δεν σκοτώνει μωρά ως χόμπι ούτε σχεδιάζει την απέλαση

ενός πληθυσμού», δήλωσε ο Γιάιρ Γκολάν, ηγέτης των «Δημοκρατών» και πρώην αναπληρωτής αρχηγός του Γενικού Επιτελείου του ισραηλινού στρατού, επισύροντας την οργή του Νετανιάχου. Μόνο που ο Γκολάν θέλει να ξεχνά πως δεν μιλάμε για

ένα λογικό κράτος. Αλλά για ένα κράτος κατοχής και κατάκτησης, το οποίο από την ίδρυσή του ταύτισε την ύπαρξή του με τη γενοκτονία των Παλαιστίνων και τον εκποτισμό τους. Ή όπως το είπε κυνικά πριν από πολλά χρόνια μια από τους ιδρυ-

τές του, η Γκόλντα Μεΐρ: «Οι Παλαιστίνι δεν υπάρχουν!». Ο Νετανιάχου ακριβώς αυτόν τον δρόμο ακολουθεί με συνέπεια. Μέχρι τη Νέμεση ...

Δ.Π.

Λωρίδα της Γάζας

Χωρίς τέλος ο εφιάλτης για τους Παλαιστίνιους: Βόμβες, λιμός και σχέδια για «τελική λύση»

Την Πέμπτη 15/5, ημέρα της «Νάκμπα», πλήθος κόσμου κατέβηκαν στους δρόμους σε πόλεις σχεδόν σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, διαδηλώ-

νοντας υπέρ του δικαιώματος ενός λαού να συνεχίσει να ζει στη γη του. Δεν είναι στις προθέσεις του άρθρου να αξιολογήσουμε αυτές τις διαδηλώσεις, αλλά έφε-

ραν σε δύσκολη θέση τις κυβερνήσεις των χωρών τους, που φανερά ή κρυφά υποστηρίζουν τη γενοκτονία. Οι αλγόριθμοι λογοκρισίας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δεν μπορούν να κρύψουν εικόνες και βίντεο από τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς, τα σκελετωμένα παιδιά που αργοπεθαίνουν.

Την Κυριακή 18/5 τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο «Άρματα του Γεδεών» και οι επιθέσεις εντάθηκαν. Καθώς οι δυνάμεις της παλαιστινιακής αντίστασης παραμένουν αξιόμαχες και εξακολουθούν να δυσκολεύουν τον ισραηλινό στρατό στα πεδία της μάχης, σχολεία, καταφύγια, λαϊκές αγορές, καταυλισμοί είναι ο εύκολος στόχος. Είναι τέτοια η λύσσα των σιωνιστών, που βομβαρδίζουν στο ίδιο σημείο δύο φορές, για να μην υπάρχουν επιζώντες και υπερηφανεύονται πως μέσα σε 24 ώρες έπληξαν πάνω από «100 τρομοκρατικούς στόχους». Οι Παλαιστίνιοι σε προσφυγικούς καταυλισμούς και στη Χαν Γιούνις, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Γάζας, διατάχθηκαν να φύγουν.

670 ήταν οι στόχοι της πολεμικής αεροπορίας προς υποστήριξη χερσαίων επιχειρήσεων. Το Ευρωπαϊκό Νοσοκομείο και το Ινδονησιακό Νοσοκομείο βομβαρδίστηκαν ανηλεώς, το Νοσοκομείο Νάσερ, ειδικά, τρεις φορές. Πλέον κανένα νοσοκομείο δεν λειτουργεί. Ανάμεσα στους περίπου 1.000 νεκρούς των τελευταίων 10 ημερών, ο Μουχαμάντ Σινουάρ, ο ένας αδερφός του Γιάχια Σινουάρ. Ο δεύτερος αδερφός του, ο Ζακάρια, σκο-

τώθηκε όταν βομβαρδίστηκε ο καταυλισμός όπου διέμενε στην κεντρική Γάζα.

ΟΗΕ και ανθρωπιστικές οργανώσεις αναφέρονται καθημερινά σχεδόν στις ολέθριες συνέπειες για το σύνολο των Παλαιστίνων από τον απόλυτο και πλήρη αποκλεισμό της Γάζας από την ανθρωπιστική βοήθεια. Τρόφιμα, νερό, καύσιμα, φάρμακα έχουν εξαφανιστεί. Οι φούρνοι και οι ανθρωπιστικές κουζίνες σταμάτησαν τη λειτουργία τους. Από αυτή την άποψη, η ανακοίνωση του ΟΗΕ πως στις επόμενες 48 ώρες 14.000 παιδιά μπορεί να πεθάνουν από την πείνα δεν θα έπρεπε να εκπλήξει κανέναν, παρά μόνο όποιους εθελουφλούσαν.

Ιμπεριαλιστικές χώρες, η μία μετά την άλλη, προσπαθούν έστω και την ύστατη ώρα να πάρουν αποστάσεις. Δύσκολο το έργο τους, ό,τι και να κάνουν, οι ευθύνες τους δεν διαγράφονται. Τάχα ενδιαφέρονται για το δράμα του παλαιστινιακού λαού. Άρρησαν 19 μήνες (για να μην πούμε 77 χρόνια) και οι 53.573 νεκροί και 121.688 τραυματίες τούς βαραίνουν εξίσου. Ενδιαφέρονται περισσότερο για τα συμφέροντά τους και κρίνουν πως δεν τους ευνοεί η ρετιναία της γενοκτονίας. Από την άλλη, δεν συμμεριζόμαστε την εκτίμηση πως «εγκαταλείπουν το πλοίο», αυτό (το Ισραήλ) δεν θα σταματήσει να το (υπο)στηρίζει.

Ο Νετανιάχου το γνωρίζει αυτό και γι' αυτό παραμένει προσηλωμένος στην «τελική νίκη κατά των τρομοκρατών της Χαμάς». Αναγκαστικά λαμβάνει υπόψη του

τη διεθνή κατακραυγή, αλλά και τις αντιδράσεις στο εσωτερικό. Γι' αυτό και κατέφυγε σ' έναν ελιγμό και επέτρεψε φορητά με ανθρωπιστική βοήθεια να μπουν στη Γάζα. «Δεν μπορούμε να φτάσουμε στο σημείο του λιμού. Δεν θα μας στηρίξουν». Ο υπουργός Οικονομικών, Σμόντρις, με τις δηλώσεις του πως θα επιτρέψει να «φάνε τόσο, ώστε οι φίλοι μας στον κόσμο να συνεχίσουν να μας παρέχουν μια διεθνή ομπρέλα προστασίας» καταδεικνύει ότι πρόκειται για έναν παροδικό ελιγμό. Αρχικά μήκαν εννιά (!) φορητά -πηγές αναφέρουν πως τα δύο από αυτά περιείχαν σάβανα- υπονοώντας με αυτόν τον τρόπο τι πρέπει να περιμένει ο λαός της Παλαιστίνης. Ακολούθησε δεύτερη αποστολή 100 φορητών, όμως φανατικοί σιωνιστές συγκεντρώνονταν για να εμποδίσουν την είσοδο της βοήθειας, καταστρέφοντάς την. Μάλιστα, ο Νετανιάχου σε κριτική που του ασκήθηκε πως δεν έχει φτάσει η βοήθεια εκεί που πρέπει, δήλωσε πως «την έκλεψε η Χαμάς»! Δεδομένου πως μέχρι τις 2 Μαρτίου, οπότε και σταμάτησε η αποστολή βοήθειας, έμπαιναν καθημερινά 600 φορητά, η βοήθεια αυτή είναι σταγόνα στον ωκεανό. Και όπως πολύ εύστοχα επισημαίνει η εφημερίδα Haaretz, η «έγκριση ανθρωπιστικής βοήθειας είναι ένα μικρό τμήμα προκειμένου να μπορέσει να σκοτώσει αδιακρίτως».

Πολύς λόγος γίνεται για τις δόθεν τεταμένες σχέσεις Τραμπ-Νετανιάχου. Τοο good to be true... Το Ισραήλ παραμένει το

μακρύ χέρι των ΗΠΑ στην περιοχή και δεν θα το στήριζαν με 4 δισ. τον χρόνο χωρίς να περιμένουν να αποδώσει η ...επένδυση (να κάνει αυτό τη βρώμικη δουλειά). Υπάρχει, δήθεν, δυσάρεσκεια γιατί δεν συμπεριλήφθηκε το Τελ Αβίβ στην περιοχή του, αλλά ο Τραμπ δήλωσε πως «του κάνει καλό». Ποτέ δεν έβαλε «φρένο» στο δολοφονικό μένος του Ισραήλ. Το ταξίδι στις χώρες του Κόλπου επέφερε οικονομικές συμφωνίες και πολιτικά κέρδη για τις ΗΠΑ σε μια δύσκολη συγκυρία. Η επιχείρηση «Ριβιέρα» είναι ακόμα στο τραπέζι, σ' αυτό συνηγορούν και τα σχέδια για τη δημιουργία του Ανθρωπιστικού Ιδρύματος για τη Γάζα που θα αντικαταστήσει σταδιακά την UNRWA και ΟΗΕ.

Βάσει αυτού του σχεδίου και σε συνδυασμό με την επιχείρηση «Άρματα του Γεδεών» προωθείται η «τελική λύση». Προβλέπεται η αποκοπή της σύνδεσης βορρά-νότου, η ερημοποίηση τεράστιας έκτασης στη νότια Γάζα και η δημιουργία κέντρων διανομής βοήθειας σε 1,2 εκατομμύρια Παλαιστίνιους που προορίζεται να περιοριστεί στη νότια Γάζα σε ένα είδος στρατοπέδου συγκέντρωσης. Ο ίδιος ο Νετανιάχου δήλωσε πως «επitrέπει το άλλο 1 περίπου εκατομμύριο Παλαιστίνων να φύγει. Ο στρατός καταστρέφει όλο και περισσότερα σπίτια, ώστε να μην έχουν πού να επιστρέψουν».

Είναι νωρίς να προσεφθίσουμε την εξέλιξη των πραγμάτων στην Παλαιστίνη, τίποτα, όμως, δεν μαρτυρά το τέλος του εφιάλτη για τον Παλαιστινιακό λαό.

10 μέτρα για την αντιμετώπιση της βίας στα πανεπιστήμια Ακόμα μεγαλύτερο χτύπημα στο αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα

Η επίθεση στην εκπαίδευση και το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα είναι πολύ ψηλά στην ατζέντα του υπουργείου και της κυβέρνησης. Οι μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος, οι μαζικές περσινές γενικές συνελεύσεις, οι διαδηλώσεις και οι καταλήψεις έχουν τρομοκρατήσει το υπουργείο και την κυβέρνηση, που κάνουν ξεκάθαρο ότι θέλουν να ξεπερδέουν μια και καλή με αυτά τα «μη συμβατά μοσχεύματα», που έλεγε και ο πρύτανης του ΕΜΠ πριν από κάποιους μήνες.

Με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις στο Πολυτεχνείο Κρήτης, τη Νομική Αθήνας και το ΕΜΠ, το υπουργείο ξανάνοιξε τον φάκελο «της βίας και της ανομίας στα πανεπιστήμια» στη σύνοδο πρυτάνεων, αλλά και ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα... Αξιοποιούν περιστατικά που δεν έχουν καμία σχέση με το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του, για να βάλουν συνολικά τους φοιτητές στον πάγο. Να τους τρομοκρατήσουν και να τους απομακρύνουν από τους αγώνες και τις συλλογικές διαδικασίες.

Η Ζαχαράκη συγκεκριμένα παρουσίασε στη σύνοδο πρυτάνεων τα «10 μέτρα για την ασφάλεια των ιδρυμάτων», που στην πραγματικότητα είναι μέτρα καταστολής και τρομοκρατίας του αγωνιζόμενου φοιτητικού κινήματος και των διαδικασιών του.

Τα μέτρα που παρουσίασε προβλέπουν:

- Συγκρότηση ενός και μόνο πειθαρχικού συμβουλίου ανά ΑΕΙ που θα προχωρά άμεσα τις πειθαρχικές διώξεις.
- Αυτοδίκαιη αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας για 24 μήνες σε περιπτώσεις ποινικής δίωξης και αυτοδίκαιη διαγραφή σε περίπτωση αμετάκλητης ποινικής καταδίκης.
- Πειθαρχικές και διοικητικές κυρώσεις για πρυτάνεις και μέλη ΔΕΠ που δεν ασκούν τις υποχρεώσεις τους, καθώς και αυτόματες συνέπειες όταν παραβιάζονται θεσμοθετημένες προθεσμίες.
- Δημιουργία Παρατηρητηρίου Φαινομένων Βίας στο ΥΠΑΙΘΑ.
- Πλήρης στελέχωση και ενεργοποίηση της Μονάδας Ασφαλείας και Προστασίας κάθε ΑΕΙ.
- Υποχρεωτική χρήση της ακαδημαϊκής ταυτότητας ως μέσου ελέγχου εισόδου και εξόδου, κατά προτεραιότητα στους πανεπιστημιακούς χώρους των ΑΕΙ.
- Εγκατάσταση και λειτουργία κατάλληλων τεχνολογικών συστημάτων καταγραφής πρόσβασης, ως αναπόσπαστο τμήμα του συνολικού πλαισίου πρόληψης.
- Θέσπιση ειδικού ποινικού πλαισίου για την πανεπιστημιακή βία, κατά τα πρότυπα της αθλητικής και της ενδοοικογενειακής βίας.
- Σε περίπτωση αποδεδειγμένης φθοράς ή καταστροφής πανεπιστημιακής περιουσίας από φοιτητή, ο δράστης θα καλείται να αποκαταστήσει τη ζημία.

Τα σχέδια αυτά θέλουν να τα καταρτίσουν και να τα επικαιροποιήσουν μέχρι τα τέλη του Ιούλη, κατά τη γνωστή εδώ και χρόνια πρακτική ψήφισης νόμων σε περιόδους που οι φοιτητές είτε είναι μακριά από τις σχολές τους είτε έχουν εξεταστικές.

Το πακέτο μέτρων για την πάταξη της «πανεπιστημιακής βίας» αποσκοπεί στην πραγματικότητα στην

καταστολή του φοιτητικού κινήματος. Ένα προς ένα θέτουν τη νέα πραγματικότητα που θέλουν να επιβάλλουν στα πανεπιστήμια. Φέρνουν συγκεκριμένα:

- Ακόμα περισσότερες πειθαρχικές διώξεις για τους φοιτητές που αγωνίζονται, που διαταράσσουν την «εύρυθμη ακαδημαϊκή λειτουργία» με ανακοινώσεις, κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις. Σε αυτά τα «ταραχοποιά στοιχεία» θα μπορεί να επιβάλλεται η ποινή της αναστολής φοίτησης για δύο χρόνια, ακόμα και η ποινή της οριστικής διαγραφής!

• Ελεγχόμενη είσοδος-έξοδος στα ιδρύματα μετά από επίδειξη φοιτητικής ταυτότητας. Κάμερες και συστήματα ελέγχου για να φακελώνουν συνδικαλιστές και φοιτητές που αγωνίζονται. Πρόσφατη είναι η προσπάθεια εγκατάστασης τουρνικέ ένα προηγούμενο διάστημα που έπεσε στο κενό, ενώ επίσης δεν έχει περάσει πολύς καιρός από όταν είχε διαρρεύσει το φακέλωμα φοιτητών στο ΑΠΘ κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία.

• Η καταστροφή και η φθορά της πανεπιστημιακής περιουσίας προφανώς αναφέρεται στην «αφισορρόπηση» και τα συνθήματα, μιας και όπως έχουν δηλώσει κυβερνητικά στελέχη ανά τα χρόνια, δεν χωράνε αυτά στα «σύγχρονα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια».

• Ασκούν πιέσεις σε κάθε ίδρυμα ώστε να λάβει το καθένα συγκεκριμένα μέτρα για την «πάταξη της ανομίας» και να επισπεύσει τις αντίστοιχες διαδικασίες, ενώ το υπουργείο μέσω του παρατηρητηρίου που θέλει να στήσει θέλει να έχει και αυτό άμεση επίβλεψη και ανάμειξη στις διώξεις σε βάρος των φοιτητών.

• Ακόμα περισσότερες «ειδικές αστυνομικές επιχειρήσεις» στα πανεπιστήμια για τους παραβάτες-φοιτητές που αγωνίζονται. Κυβέρνηση-υπουργείο-πρυτάνεις έχουν κάνει την είσοδο της αστυνομίας σε χώρους ασύλου κανονικότητα και στρώνουν το έδαφος για την επέκτασή της, για να προλαμβάνει γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, για να εξαπλώνει στον φοιτητόκοσμο τον φόβο και την τρομοκρατία.

Τα μέτρα που έχουν ήδη παρουσιάσει αποκαλύπτουν τις πραγματικές τους διαθέσεις. Τη διαμόρφωση ενός πανεπιστημίου αποστειρωμένου, με πειθαρχημένους φοιτητές, που θα αποδέχονται την επίθεση σε βάρος τους χωρίς να ανοίγει ρουθούνι. Ενός πανεπιστημίου στο οποίο όποιος σηκώνει κεφάλι θα διώκεται και θα διαγράφεται. Ενός πανεπιστημίου στο οποίο δεν θα χωράνε οι αγώνες και οι αριστερές ιδέες.

Στα σχέδιά τους, όμως, μπορεί να βάλει φραγμό το φοιτητικό κίνημα. Μπροστά στις επερχόμενες διαγραφές φοιτητών και τα νέα μέτρα καταστολής του φοιτητικού κινήματος, οι φοιτητές μπορούν και πρέπει να βάλουν τη στάμπα τους στις εξελίξεις. Συλλογικά και οργανωμένα, με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις μπορούν να υπερασπιστούν το λαϊκό άσυλο αγώνων, μέχρι και να ανατρέψουν ακόμα και ψηφισμένους νόμους. Παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια τους, στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις και χωρίς αυταπάτες για κυβερνήσεις-υπουργεία-πρυτάνεις, μπορούν να ανατρέψουν την επίθεση που έρχεται!

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μια ιδιαίτερα φορτισμένη περίοδο. Από τη μία, συνεχίζουμε να βρισκόμαστε σε μια περίοδο μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και με το περσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια να εξακολουθεί να υπάρχει στις συζητήσεις των φοιτητών που το έζησαν. Από την άλλη, το σύστημα διατυμπανίζει εδώ και μήνες την προετοιμασία του νέου γύρου επίθεσης στα πανεπιστήμια.

Εάν το προεκλογικό κλίμα μέσα στις σχολές μπορεί να χαρακτηριστεί ως «βουβό» με μια εικόνα άδειων σχολών, με έλλειψη συζητήσεων και διαδικασιών, το κλίμα που προσπάθησε να διαμορφώσει από την πλευρά του το σύστημα μόνο ως ήσυχο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Λίγες μέρες πριν τις φοιτητικές εκλογές, «ξεπήδησαν» όλως τυχαίως διάφορα περιστατικά «βίας και ανομίας» μέσα στις σχολές, από το ΑΠΘ μέχρι τη Νομική και το ΕΜΠ. Ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κάθε περιστατικού, κοινό παρονομαστή αποτέλεσε η προσπάθεια του συστήματος και της κυβέρνησης να τα αναδείξει σε ζητήματα πρώτης γραμμής. Από την έκτακτη σύσκεψη στο Μαξίμου μέχρι τις τοποθετήσεις Μητσοτάκη, Ζαχαράκη και λοιπών, το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο. Δεν χωράνε πλέον στα πανεπιστήμια οι Φοιτητικοί Σύλλογοι, οι συλλογικές διαδικασίες και οι αγώνες. Πέρα από τα σκηνικά τρομοκρατίας και καταστολής που εξελίχθηκαν τις προηγούμενες μέρες, η κυβέρνηση έδειξε ότι είναι έτοιμη όχι απλά να προχωρήσει τις διαγραφές εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών λόγω των ορίων φοίτησης, αλλά και ότι θα «λύσει» τα χέρια από τα ιδρύματα για το προχώρημα των διαγραφών για πειθαρχικούς λόγους.

Οι τοποθετήσεις για σκηνικά «προβοκάτσας» την ημέρα των εκλογών είχαν διπλή στόχευση. Από τη μια να τρομοκρατήσουν ένα πιο πλατύ δυναμικό, έτσι ώστε να μην συμμετάσχουν στις εκλογές και από την άλλη να εντείνουν το κλίμα συκοφάντησης των Φοιτητικών Συλλόγων. Το σύστημα και η κυβέρνηση ετοιμάζονται να προχωρήσουν την επίθεση στα πανεπιστήμια με τους πιο άγριους όρους. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι Φοιτητικοί Σύλλογοι, ακόμα και στη σημερινή κατάσταση που βρίσκονται, μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους. Το Φοιτητικό Κίνημα του 2024 αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα για το ότι ακόμα και στην περίοδο αποσυγκρότησης των συλλόγων, οι φοιτητές όχι απλά μπορούν να μαζικοποιήσουν τις διαδικασίες τους, αλλά και να ανοίξουν τον δρόμο της ανατροπής της επίθεσης. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο, το σύστημα έκανε και αυτό «προεκλογική» παρέμβαση, δίνοντας υπόσχεση και προετοιμάζοντας τους όρους για τον νέο γύρο της επίθεσης.

Η συμμετοχή στις φετινές εκλογές διατηρήθηκε στα ίδια περίπου επίπεδα με πέρσι (51 χιλιάδες φέτος έναντι 52 το 2024) δείχνοντας από τη μία ότι το κλίμα τρομοκρατίας δεν επηρέασε σε μεγάλο βαθμό, ενώ από την άλλη τα μεγάλα ποσοστά της αποχής δείχνουν τη χρόνια αποσυγκρότηση των συλλόγων.

Η μικρή πτώση της ΔΑΠ (12 χιλιάδες από 13) δείχνει ότι παρόλη τη φθορά που έχει υποστεί η κυβέρνηση με βάση την πολιτική που εφαρμόζει, αλλά και από το κλίμα από τις κινητοποιήσεις για Τέμπη, διατηρεί μηχανισμό μέσα στις σχολές και καταφέρνει να συσπειρώσει ένα συντηρητικό ακροατήριο. Όλη τη χρονιά, ετοιμάζει προτάσεις προς το Υπουργείο για το πώς να προχωρήσει η επίθεση με καλύτερους όρους.

Η μικρή αύξηση της ΠΑΣΠ δείχνει τις προσπάθειες να εκμεταλλευτεί το κενό που έχει αφήσει ο ΣΥΡΙΖΑ στις σχολές και να παίξει έναν ρόλο συσπείρωσης ενός κόσμου ο οποίος από τη μία μπορεί να προβληματίζεται για πλευρές της επίθεσης, αλλά δεν βλέπει την προοπτική του αγώνα μέσω συνελεύσεων, καταλήψεων και διαδηλώσεων. Χαρακτηριστική η στάση της στο περσινό φοιτητικό κίνημα. Η συνέχιση της πτώσης του ΔΙΚΤΥΟΥ (Νέα Αριστερά-πρώην ΣΥΡΙΖΑ) δείχνει ότι δεν υπάρχει χώρος για τις δυνάμεις που από την μία «βαφτίζονται» ως αριστερές και από την άλλη είναι διατεθειμένες να εξυπηρετήσουν το ίδιο σύστημα που υπηρετούν οι ΔΑΠ-ΠΑΣΠ.

Η ανάδειξη της ΠΚΣ ως πρώτη δύναμη για 4η συνεχόμενη χρονιά αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα για τη δεξιά μετατόπισή της. Η δημιουργία μιας παράλληλης πραγματικότητας, όπου οι σύλλογοι βρίσκονται σε μια «κόκκινη» περίοδο με τη μια νίκη να διαδέχεται την άλλη, συγκρούεται με την πραγματικό-

Φοιτητικές Εκλογές 2025

Από την απογείωση και τα πανηγύρια του ρεφορμισμού στην ετοιμασία του νέου γύρου επίθεσης από το σύστημα

► τητα που δείχνει ότι τα χρόνια της «πρωτιάς» της όχι μόνο η επίθεση προχωρά κανονικότητα (νόμος Πιερρακάκη, κατάργηση Ασύλου, επικείμενες διαγραφές) αλλά οι σύλλογοι δεν συνεδριάζουν και δεν κινητοποιούνται! Αυτό αντανάκλαστηκε και κατά την προεκλογική περίοδο, όπου το βασικό της μέτωπο ήταν η αντιπαράθεση στη ΔΑΠ και η αναγκαιότητα να μην «χαθεί» η πρώτη θέση! Με το κεντρικό απολίτικο σύνθημα «Τώρα μιλάμε Εμείς» δεν ακούστηκε κουβέντα για την επίθεση που έχουν μπροστά τους οι φοιτητές. Η διατήρηση της πρώτης θέσης είναι αποτέλεσμα του οργανωτικού μηχανισμού που διαθέτει, αλλά και της προσέγγισης όλο και πιο «δεξιού» ακροατηρίου με βάση τις τοποθετήσεις της.

Το ρεσιτάλ «ενότητας» που εκφράστηκε με τα τέσσερα διαφορετικά εκλογικά κατεβάσματα των πάλαι ποτέ ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ-ΜΕΡΑ25-ΛΑΕ, ATTACK/NAP-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΡΕΒΑΝΣ-ΑΡΑΝ/ΑΡΕΝ και ΑΡΙΣ-Συσπείρωση Αριστερών Σχημάτων) δείχνει τα πολιτικά αδιέξοδα αυτών των χώρων, όπου για χρόνια χρησιμοποιούσαν την ενότητα ως όχημα για την καλύτερη εκλογική καταγραφή, παραβλέποντας τις πολιτικές διαφωνίες που υπήρχαν. Ως καλοί μαθητές της ΠΚΣ, και αυτοί «πουλούσαν» τη δικιά τους παράλληλη πραγματικότητα, στην οποία το Φοιτητικό Κίνημα έχει ήδη νικήσει στο μέτωπο των διαγραφών, με τους Πρυτάνεις και το καθηγητικό κατεστημένο να είναι στο πλευρό των φοιτητών! Επί της ουσίας δείξαν για ακόμα μια φορά την ανεμπιστοσύνη και τον φόβο τους απέναντι στις δυνάμεις των φοιτητών, αποδεχόμενοι όχι απλώς ότι η επίθεση θα περάσει, αλλά υιοθετώντας και αντιδραστικά συστημικά επιχειρήματα για «ενεργούς-ανενεργούς» φοιτητές όσον αφορά το μέτωπο των διαγραφών! Τέλος, σαν στοιχείο της συνολικής αποσυγκρότησης δεν έλειψαν οι οργανωτικές αντιπαραθέσεις μεταξύ τους, που όχι μόνο φανερώνουν το πώς αντιλαμβάνονται την «πολιτική αντιπαράθεση», αλλά και ανοίγουν τον δρόμο συκοφάντησης των διαδικασιών των συλλόγων (ΔΣ με κρίση, γενικές συνελεύσεις ροντέο κτλ).

Σε αυτές τις δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες καλέστηκαν να παρέμβουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις. Προσπάθησαν να αναδείξουν ότι το κλίμα της οργής που εκφράστηκε από τη νεολαία στις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη πρέπει να μετατραπεί σε αγώνα ενάντια στην επίθεση που ετοιμάζεται. Να αναδείξουν το κεντρικό ζήτημα των διαγραφών ως κεντρική αιχμή της επίθεσης στα πανεπιστήμια, με όρους τομής όσον αφορά την πραγματικότητα που προσπαθούν να διαμορφώσουν, για ένα πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς. Κόντρα σε ΟΛΕΣ τις δυνάμεις, προέβαλαν το αίτημα για «ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ» και το «ΚΑΤΩ ο νόμος Κεραμέως» αναδεικνύοντας τις αδιέξοδες και ηττοπαθείς κατευθύνσεις που προβάλλει η ρεφορμιστική Αριστερά αποδεχόμενη ότι οι διαγραφές θα γίνουν. Κόντρα στις λογικές της ανάθεσης σε σωτήρες, που τάχα θα υπερασπιστούν τους φοιτητές εάν ανέβουν σε ψήφους στις εκλογές. Κόντρα στις αυταπάτες για τον ρόλο των Πρυτάνεων και του καθηγητικού κατεστημένου, το οποίο ο ρεφορμισμός ανέδειξε όχι μόνο σε σύμμαχο (!) αλλά σε υποκείμενο της πάλης ενάντια στις διαγραφές! Κόντρα στις αυταπάτες για άλλες κυβερνήσεις ή άλλους υπουργούς, οι οποίοι τάχα θα βάλουν φραγμό στην επίθεση. Ανέδειξαν τον πραγματικό αρνητικό συσχετισμό στους Συλλόγους κόντρα στις εικονικές πραγματικότητες που πλασάρουν οι υπόλοιπες δυνάμεις. Αλλά ταυτόχρονα έθεσαν ότι ακόμα και μέσα σε αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό, οι φοιτητές μπορούν να ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ εάν βγουν στον δρόμο του ΑΓΩΝΑ.

Η πτώση που κατέγραψαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις στις εκλογές (375 ψήφους από 463) φανερώνει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει μια άποψη η οποία προσπαθεί κόντρα στην παρέμβαση του συστήματος, αλλά και στη σύγχυση που προκαλούν οι ρεφορμιστές, να προωθήσει στους Συλλόγους την κατεύθυνση του κινήματος και της οργάνωσης. Ιδιαίτερα σε μία χρονιά η οποία χαρακτηρίστηκε από τη μια από τη μαζική κίνηση της νεολαίας στους δρόμους με βάση τα Τέμπη και ταυτόχρονα από την εικόνα αποσυγκρότησης των συλλόγων

ΑΘΗΝΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (8)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΚΠΑ	20	0	38	1
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΚΠΑ	6	0	7	0
ΟΠΑ(ΑΣΟΕΕ)	7	0	12	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΕΜΠ	13	0	13	1
ΠΑΝΤΕΙΟ	13	0	8	
ΠΑΠΕΙ	17	0	10	0
ΝΟΜΙΚΗ ΕΚΠΑ	4	0	2	0
ΧΗΜΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΕΜΠ	7	0	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	87	0	90	2
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (5)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΦΥΣΙΚΟ	-	-	13	1
ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ	16	1	8	0
ΗΜΜΥ	-	-	20	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	6	0	11	1
ΠΑΜΑΚ	11	0	12	0
ΘΕΑΤΡΟΥ	10	1	-	-
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ	4	1	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	47	3	64	2
ΓΙΑΝΝΕΝΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (9)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	8	0	8	0
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ	13	1	5	0
ΜΕΥ	21	1	26	1
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ	5	1	10	1
ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ	9	2	16	3
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ	8	0	9	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	18	2	6	1
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ	3	0	-	-
ΧΗΜΙΚΟ	6	0	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	91	7	80	6

Να γυρίσουν την πλάτη τους στα «κόλπα» και στον «ρεαλισμό» της ήττας. Να χαράξουν τον δικό τους δρόμο. Τον δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης!

ΞΑΝΘΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ	67	1	75	1
ΣΥΝΟΛΟ	67	1	75	1
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	-	-	37	1
ΣΥΝΟΛΟ	-	-	37	1
ΠΑΤΡΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (5)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΗΜΤΥ	12	0	18	0
ΦΥΣΙΚΟ	20	1	44	1
ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ	2	0	-	-
ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ	4	0	-	-
ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ	4	0	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	42	1	62	1
ΒΟΛΟΣ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (3)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	5	0	30	1
ΗΜΜΥ	12	0	6	0
ΠΔΜΒ	6	1	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	23	1	36	1
ΧΑΝΙΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (3)	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΕΝΙΑΙΟΣ	18	0	19	0
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΙ *	6	0	11	0
ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΟΡΩΝ *	3	0	2	0
ΣΥΝΟΛΟ	18	0	19	0
* Επιμέρους Τμηματικοί Σύλλογοι με ξεχωριστές κάλπες Τα μέλη αυτών των Συλλόγων είναι και μέλη του ενιαίου Συλλόγου				
ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ	2025		2024	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
34	375	13	463	13

Ο φόβος της νεολαίας

Από μόνη της η εικόνα του πρωθυπουργού και δέκα (!) υπουργών του που παρατάχθηκαν για να αντιμετωπίσουν «τη βία και την παραβατικότητα των ανηλίκων» είναι αποκαλυπτική! Μαζί τους παρέταξαν και... έγκριτη επιστημονική στήριξη, που με έκθεση 138 σελίδων περιέγραψε την «Εθνική Στρατηγική» για την αντιμετώπιση του φαινομένου. Η καθηγήτρια εγκληματολογίας Β. Αρτινοπούλου, που εισηγήθηκε την έκθεση, για να υπογραμμίσει την αναγκαιότητα των στόχων που υπηρετεί το έργο της δήλωσε πως «*δεν είναι φυσιολογικό να ζεις με τη βία*»!

Προφανώς η καθηγήτρια δεν γνωρίζει πως η κυβέρνηση στην οποία παραστέκεται στηρίζει τη σφαγή και τη λιμοκτονία των παιδιών στη Γάζα, στέλνει τα κλομπ και τα χημικά των ΜΑΤ ενάντια στις διαδηλώσεις και τις κινητοποιήσεις στη χώρα μας και διαμορφώνει ολοένα πιο εξοντωτικούς όρους στη δουλειά, στις σπουδές και τη ζωή μαθητών, φοιτητών, εργαζομένων, συνταξιούχων...

Πάντως ο πρωθυπουργός εκτίμησε πως «*σύμφωνα με όλα τα στοιχεία*» (ποια είναι αυτά «άραγε»;) το «*μη φυσιολογικό*» φαινόμενο της βίας θα «*βαίνει οξυνόμενο*». Ως εκ τούτου λοιπόν αποφασίστηκαν μια σειρά μέτρα «*πρόληψης και αντιμετώπισης*» όπως:

- «*Ολοκληρωμένο σύστημα καταγραφής της βίας και της παραβατικότητας των ανηλίκων και δημιουργία ενιαίου διαλειτουργικού κέντρου με εισαγγελέα, ειδικό ανακριτή και δικαστή*». Δηλαδή ένα μόνιμο κέντρο παρακολούθησης, φακελώματος και δικαστικής δίωξης των ανηλίκων.

- Επιβολή «*κοινωνικής εργασίας*» στο σχολείο και στην περιοχή τους για τους παραβάτες μαθητές. Το «*αντί για αποβολές*» που συνοδεύει αυτό το μέτρο επιδιώκει να κρύψει πως τα παιδιά αυτά όχι μόνο δεν θα είναι στην τάξη τους και στο σχολείο τους αλλά θα υποχρεώνονται και σε απλήρωτη δουλειά.

- Δημιουργία Τεχνικών Γυμνασίων για τους αποφοίτους του Δημοτικού που «*το γράφει η μοίρα τους*» ότι θα πρωτοστατήσουν σε βία και παραβατικότητα και πρέπει να τους προλάβουμε! Γι' αυτό ακριβώς το μέτρο συνοδεύτηκε με την ένοχη ομολογία πως τα Γυμνάσια αυτά «*δεν*» θα είναι γκέτο!

- Παραπομπή σε «*δομές της κοινότητας*» (φυλακές; ιδρύματα;) είναι η τελευταία γραμμή «*άμυνας*» μιας κυβέρνησης και ενός συστήματος που θέλει να... διαφυλάξει την κοινωνία από τη βία των ανηλίκων!

Μετά από όλα αυτά, ο υπουργός Δικαιοσύνης με τον πολιτικό κυνισμό που τον χαρακτηρίζει δήλωσε πως «*θα μπορούμε να είμαστε πλέον πιο ασφαλείς*»!

Σχέδιο φυλάκισης της νεολαίας!

Αυτό είναι όχι μόνο το πνεύμα αλλά ακόμα και το γράμμα αυτών των μέτρων και των επιδιώξεων που καταγράφουν. Και βέβαια η παράταξη της μισής κυβέρνησης στο Μαξίμου για να ανακοινωθεί το σχέδιο της φυλάκισης των δικαιωμάτων και της ζωής των νέων μόνο κεραυνός σε αίθριο ουρανό δεν ήταν. Προηγήθηκαν χρόνια άγριων ταξικών και αντιδραστικών μέτρων ενάντια σε μαθητές και φοιτητές, άγριο κυνηγητό, διώξεις και καταστολή σε σχολεία, Πανεπιστήμια, συναυλίες, γειτονιές, και... παγκάκια. Έτσι, από τη μνημονιακή επιπόνηση για τον «*υποκατώτατο μισθό*», για να θεσπιστεί απροσχημάτιστα η σύγχρονη δουλειά για τη νεολαία, ως την «*τηλεκπαίδευση*», την πανεπιστημιακή αστυνομία και τους νόμους Κεραμέως, φτάσαμε στα σημερινά.

Τα σημερινά που περιλαμβάνουν και την επιχείρηση

διαγραφής 330.000 φοιτητών, μέτρο που αφενός αποτελεί τον πιο ωμό ταξικό φραγμό στις σπουδές, αλλά ταυτόχρονα ενεργοποιείται ως δαμόκλεια σπάθη απέναντι σε κάθε «*απειθαρχο*», σε κάθε συλλογική αντίσταση και πάλη εντός των Πανεπιστημίων. Αλλά και οι χοντροκομμένες προβοκάτσιες που στήθηκαν παραμονές φοιτητικών εκλογών στο ΕΜΠ και τη Νομική και οι έφοδοι των δυνάμεων καταστολής στα πανεπιστήμια ανά την Ελλάδα που τις συνόδευσαν δεν ήταν μόνο μια προσπάθεια εκλογικής στήριξης της κυβερνητικής παράταξης στα ΑΕΙ. Κυρίως ήταν μέρος του ίδιου σχεδίου που προσκομίζει διαρκώς «*στοιχεία*» που «*επιχειρηματολογούν*» για τους «*κινδύνους*» που παράγονται στους κόλπους της νεολαίας και την επιτακτική ανάγκη η νεολαία να φυλακιστεί!

Στα σημερινά επίσης περιλαμβάνεται και το πρωτόγνωρο κύμα διώξεων ενάντια στους εκπαιδευτικούς που αρνούνται και αντιστέκονται στην αξιολόγηση. Με βάση το σχέδιο φυλάκισης της νεολαίας, στο δημόσιο σχολείο «*δεν χωράνε*» εκπαιδευτικοί που αγωνίζονται μαζί με τους μαθητές τους, όπως η Χρύσα Χοτζόγλου. Δεν χωράει άρνηση «*επί της αρχής*» της αξιολόγησης αφού αυτή αποτελεί θεμελιώδη όρο για την επίθεση στη μαθητική νεολαία.

Η γραμμή του συστήματος

Η κυβέρνηση και για λογαριασμό του συστήματος με όλα τα παραπάνω προετοιμάζει και προωθεί την πολύ μεγαλύτερη σκλήρυνση της αντιδραστικής γραμμής ενάντια στη νεολαία.

- Τη μαζική ταξική αποθάρρυνση και απόρριψη από την εκπαίδευση, ακόμα και τη δευτεροβάθμια, όπως διακηρύσσεται με τα «*Τεχνικά Γυμνάσια*», την κατάργηση και κατηγοριοποίηση σχολείων (μέσω των Ωνασείων, των Πρότυπων και της PISA) αλλά και την προετοιμασία του «*Εθνικού Απολυτηρίου*» στα Λύκεια. Ήδη οι συντεταγμένες κραυγές των πάσης φύσης ΜΜΕ για τα «*απολυτήρια με βαθμούς κάτω από τη βάση*» προαναγγέλλουν την επίθεση αυτή.

- Τη δραματική συρρίκνωση των «*πραγματικών ΑΕΙ*» για λίγους κι εκλεκτούς με δίδακτρα, κάθε είδους ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και με την επιβολή καθεστώτος αποστείρωσης από κάθε στοιχείο που αναφέρεται στο φοιτητικό κίνημα και τις ελευθερίες των φοιτητών σε αυτά.

- Για την «*πλέμπα*», δηλαδή τη μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, προωθείται η επιβολή «*καταρτίσεων*», η «*διέξοδος*» από πολύ νωρίς στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα (τουρισμός, επισιτισμός κλπ), στις κάθε είδους «*μαθητείες*» και αν, όσοι και όσο μπορούν, στα «*κολέγια*» που ονομάζονται «*ιδιωτικά ΑΕΙ*».

Αυτά έχει υπόψη του ο Μητσοτάκης και εκτιμά πως «*το φαινόμενο θα βαίνει οξυνόμενο*». Η βεβαιότητά του έχει να κάνει με το γεγονός πως όλα τα παραπάνω δεν είναι γραμμή της κυβέρνησής του αλλά του συστήματος που υπηρετεί. Εξάλλου, η λεγόμενη αντιπολίτευση όχι μόνο δεν αντέδρασε έστω λεκτικά στο σχέδιο φυλάκισης της νεολαίας που εξήγγειλε η κυβέρνηση, αλλά αντίθετα, από τον λεγόμενο «*προοδευτικό-κεντροαριστερό*» χώρο ακούγονται ανάλογοι προβληματισμοί για την πάταξη της «*παραβατικότητας των ανηλίκων*».

Στην πραγματικότητα, τα κόμματα και οι δυνάμεις του συστήματος διαμορφώνουν την πολιτική τους απέναντι στη νεολαία με ένα βασικό στόχο: να την καθυποτάξουν, χωρίς όνειρα και ελπίδες για τη ζωή της, στις συνθήκες φτώχειας, εξαθλίωσης, κοινωνικής και εργασιακής βαρβαρότητας που διαρκώς απλώνονται

και βαραίνουν στη χώρα. Να την πειθαναγκάσουν να δεχτεί σαν «*σύγχρονη*» (και πάντως «*αναπόφευκτη*») πραγματικότητα το τοπίο των διαλυμένων εργασιακών ωραρίων και των καταργημένων συλλογικών συμβάσεων και να ενταχτεί αλόγιστα, έως και «*πρόθυμα*», μέσα σε αυτό.

Ταυτόχρονα όμως με τη μαύρη ζωή που υπόσχεται, το σύστημα έχει ξεμείνει από «*εθνικά αφηγήματα*». Η χώρα μετατρέπεται σε βάση και ορμητήριο πολέμου των ΗΠΑ-NATO, αλλά η άρχουσα τάξη δεν μπορεί ούτε καν να υπαινιχθεί ότι τάζει «*εθνικές επιτυχίες*» και «*νίκες*» που θα «*αξίζουν*» το αίμα της νεολαίας, που είναι και αυτό στα βασικά ζητούμενα του λογαριασμού του συστήματος. Ούτε καν μια «*Ολυμπιάδα*» δεν υπάρχει στον ορίζοντα, η Δύση γίνεται ολοένα πιο αποκρουστική, η «*μεγάλη ιδέα*» της ΕΕ δέχεται διαρκώς βαριά πλήγματα και συνολικά θαμπώνει και αποδυναμώνεται ιδεολογικά η «*ιδέα*» της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Πόσο μάλλον για το μέτωπο του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, που δεν έχει στον ορίζοντά του «*εθνικές επιτυχίες*» καθώς τελεί υπό τις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις και τη συνθετότητα της γεωπολιτικής ρευστότητας στην ευρύτερη περιοχή.

Αυτό το κρίσιμο -για τη στοίχιση και καθυπόταξη της νεολαίας- κενό της επίσημης πολιτικής του συστήματος καλύπτεται σε έναν κάποιο βαθμό από τις εθνικιστικές, φασίζουσες και φασιστικές δυνάμεις και κραυγές. Η πολιτική του συστήματος τις τροφοδοτεί τουλάχιστον εξ αντικειμένου όταν δεν τις υποθάλλει ανοιχτά, όπως στην περίπτωση της παρέλασης της 25ης Μαρτίου. Όπως στις πάμπολλες περιπτώσεις σχολείων στην Αθήνα, στον Πειραιά, στη Θεσσαλονίκη και αλλού όπου φασιστικές ομάδες παρεμβαίνουν και συνθηματογραφούν «*κατά παραγγελία*» ενάντια στους εκπαιδευτικούς και τους αγώνες τους.

Ωστόσο, το κράμα υποτέλειας-εθνικισμού που χαρακτηρίζει την άρχουσα τάξη δυσκολεύεται να βρει στις δοσμένες συνθήκες ισορροπία που θα εξασφαλίζει και την υποτέλεια στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και την αναγκαία ένταση των εθνικιστικών κραυγών που θα στρατεύουν τη νεολαία στο... αξιόμαχο της υποτέλειας.

Μάχη διαρκείας και προοπτικής

Είναι προφανές ότι οι μαύροι στόχοι του συστήματος ενάντια στη νεολαία είναι τόσο μεγαλεπήβολοι όσο μεγάλη είναι και τα αδιέξόδά του. Η επιδίωξή του να τη φυλακίσει μέσα στη βαρβαρότητά του και να τη στρατεύσει για να υπηρετήσει τη βαρβαρότητά του έχει εξορισμό αντίπαλο την ίδια τη νεολαία. Τη ζωντάνια της, την ανάγκη της να ζήσει με δικαιώματα, με ελπίδες και όραμα για τη ζωή της. Ακριβώς γι' αυτό, στα κάθε είδους «*κάτεργα*» που αποφάσισε... επιστημονικά η διυπουργική επιτροπή και ο πρωθυπουργός, αυτό που εύκολα διακρίνεται είναι ο φόβος του συστήματος για τη νεολαία.

Θα λέγαμε λοιπόν πως το μέλλον δεν φυλακίζεται! Πως η καταπίεση, η οργή, η συσώρευση αδιεξόδων στα εκατομμύρια των μαθητών, των φοιτητών, των νέων ανθρώπων προετοιμάζει ήδη νέα «*απρόσμενα*» ξεσπάσματα και εκρήξεις ενάντια στην πολιτική του συστήματος και κόντρα στις πολύτιμες υπηρεσίες που του παρέχει ο καθεστωτικός ρεφορμισμός. Αλλά και κόντρα στη διαρκώς πιο εμφανή χρεοκοπία των δυνάμεων που μέσα στη νεολαία αναφέρονται στην Αριστερά αλλά κυριαρχούνται από γραμμές ουράς στις αστικές πολιτικές αντιλήψεις ή/και γίνονται δορυφόροι του καθεστωτικού ρεφορμισμού.

Ωστόσο, αυτή η γενική αλήθεια δεν αρκεί! Δίπλα σε αυτήν και στη βάση αυτής της αλήθειας χρειάζεται να βγει το ζήτημα των ιδεολογικών, πολιτικών και οργανωτικών όρων που χρειάζονται αυτές οι εκρήξεις, αυτά τα ξεσπάσματα. Για να μη μένουν «*εκρήξεις*» και «*ξεσπάσματα*», αλλά να είναι βήματα συγκρότησης κινήματος της νεολαίας. Ακριβώς όπως το σύστημα δεν παραιτείται από τις επιδιώξεις του, χρειάζεται να διαμορφωθεί και να συγκροτηθεί και μέσα στη νεολαία το δυναμικό εκείνο που θα παλεύει για να έχουν διάρκεια και επιτυχίες οι μάχες. Το δυναμικό που θα παλεύει για να εμπνέεται η νεολαία από την επαναστατική προοπτική της πάλης της δίπλα στο λαό. Αυτό είναι που λείπει σήμερα και αποτελεί και το κύριο ατού της επίθεσης του συστήματος. Η πάλη μέσα στη νεολαία και σε όλες της τις διαστάσεις για την οικοδόμηση αυτού που λείπει είναι καθήκον πρώτης γραμμής.

Κεντρικό πολιτικό ζήτημα η αργία /απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου

Αιτία πολέμου για την κυβέρνηση η πρώτη δικαστική δικαίωση

Καθήκον του κινήματος να συνεχίσει δυναμικά!

Σε κλίμα ζωντανό και μαχητικό, σε κλίμα συναγωνιστικής αλληλεγγύης που διαρκώς βαθαίνει και διευρύνεται, πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 20 Μάη η συγκέντρωση έξω από το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά, κατά την εκδίκαση της αίτησης αναστολής της αργίας της αγωνίστριας εκπαιδευτικού. Πρόκειται για τη δεύτερη φάση του δικαστικού μέρους ενός σπουδαίου αγώνα. Είχε προηγηθεί, στις 12 Μάη, η προσωρινή διαταγή αναστολής της αργίας και η επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο της. Η απόφαση αυτή πυροδότησε ένα μπαράζ δημοσιευμάτων αποκαλυπτικών για το «άγχος» που προκάλεσε στην κυβέρνηση η -προσωρινή έστω- δικαίωσή της.

Στη συγκέντρωση της περασμένης Τρίτης συμμετείχαν εκατοντάδες εκπαιδευτικοί από τον Πειραιά και όλη την Αττική, σωματεία, συλλογικότητες και αλληλέγγυοι (περίπου 500 άτομα), με δεκάδες παρόντες που πλημμύρισαν κυριολεκτικά την οδό Κολοκοτρώνη. Ιδιαίτερα συγκινητική ήταν

η παρουσία και ο χαιρετισμός της διωκόμενης δασκάλας Σοφίας Καψαλάκη. Η παραπομπή της Σοφίας στο Πειθαρχικό της ΠΔΕ με το ερώτημα της δυνητικής αργίας εκδίκαστηκε νωρίτερα το ίδιο πρωί, ενώ πλήθος κόσμου έδωσε αποφασιστικό «παρών» και στις δύο συγκεντρώσεις.

Το σύνθημα «Καμιά δασκάλα έξω απ' τα σχολεία, ενάντια στις διώξεις ΟΛΟΙ ΜΙΑ ΓΡΟ-ΘΙΑ» αντήχησε δυνατά στην αίθουσα όπου για μια ακόμα φορά δικάστηκαν η αξιοπρέπεια και ο ανυποχώρητος αγώνας. Ακολούθησε πορεία στο κέντρο του Πειραιά.

Τη στιγμή που γράφεται το κείμενο δεν γνωρίζουμε την απόφαση, η οποία, όπως ενημερωθήκαμε, θα εκδοθεί σε μερικές εβδομάδες. Μπορούμε όμως με βεβαιότητα να πούμε τα εξής:

Πρώτον, η θετική έκβαση της εκδίκασης της προσωρινής αναστολής και η επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο της ήταν αναμφίβολα μια σημαντική επιτυχία του κινήματος αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε με επιμονή και συνέπεια

όλο αυτό το διάστημα. Η Ανοικτή Συνέλευση Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις πρωτοστάτησε στην οργάνωση του αγώνα, ασκώντας πιέσεις στα σωματεία και στις απρόθυμες Ομοσπονδίες και αναδεικνύοντας την πολιτική σημασία του ζητήματος για όλους τους εργαζόμενους. Όπως ακριβώς έγινε και στις 23 Οκτώβρη με το γνωστό 5-0 του Πειθαρχικού Συμβουλίου. Και αυτή είναι η ατράνταχτη απόδειξη ότι όταν ο αγώνας σπάει τα καλούπια της συμμόρφωσης και της ανάθεσης, προχωρά και πετυχαίνει νίκες. Που μπορεί και πρέπει να συνεχιστούν.

Δεύτερον, όλες οι αποφάσεις είναι ουσιαστικά πολιτικές. Φάνηκε από την προσωπική παρέμβαση του ίδιου του πρωθυπουργού που, σύμφωνα με δημοσιεύματα, «εξοργίστηκε» επειδή το υπ. Παιδείας δεν έστειλε δικηγόρο στο δικαστήριο που δικαίωσε τη Χρύσα. Και φαίνεται σε καθημερινή πλέον βάση,

από το συνεχιζόμενο, εμμονικό πογκρόμ διώξεων και απειλών απόλυσης ενάντια σε οποιονδήποτε τολμά να διαφωνεί με την κυβερνητική πολιτική.

Τρίτον, η ένδεια -ακόμα και νομικών- επιχειρημάτων από την πλευρά της Διοίκησης είναι κάτι παραπάνω από κραυγαλέα. Σύμφωνα με τον εκ των δικηγόρων της Χρύσας, Μπάμπη Κουρουνδή, το μόνο επιχείρημα ήταν... η προφανώς υποκινούμενη δημοσκόπηση του «Πρώτου Θέματος» που φέρει την κοινωνία αλλά και τους εκπαιδευτικούς να είναι υπέρ της αξιολόγησης! Κι εδώ τα σχόλια περιττεύουν!

Με βάση τα παραπάνω, καθήκον του κινήματος είναι να συνεχίσει με αισιοδοξία και χωρίς εφησυχασμούς, ενισχύοντας την αλληλεγγύη, οικοδομώντας συναγωνιστικές σχέσεις, δουλεύοντας για τη μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων, ανοίγοντας το δρόμο προς μία κεντρική απεργιακή μάχη.

Δήμος Διονύσου

Αγωνιστικά διεκδικούν οι γονείς ασφαλές σχολείο για τα παιδιά

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 15/5 κινητοποίηση με περισσότερους από 100 γονείς έξω από το Δημαρχείο Διονύσου. Την κινητοποίηση καλούσε ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του 1ου Δημοτικού Σχολείου Αγίου Στεφάνου, διεκδικώντας άμεση και ασφαλή λύση για τους μαθητές, που στεγάζονται σε ένα κτίριο του 1937.

Οι γονείς, με απόφαση της γενικής τους συνέλευσης, αρχικά συγκεντρωθήκαν έξω από το δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια πραγματοποιήσαν πορεία, που με συνθήματα κατέληξε στο Δημαρχείο, διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες κτιριακές συνθήκες και υποδομές, αλλά και τη μέχρι στιγμής απaráδεκτη αντιμετώπιση της Δημοτικής Αρχής, που αδιαφορεί για την ασφάλεια και τις ζωές των παιδιών.

Μήνες τώρα ο Σύλλογος Γονέων αναδεικνύει τα σοβαρά προβλήματα του κτιρίου, αλλά βρίσκεται αντιμέτωπος με την εγκληματική αδιαφορία της Δημοτικής Αρχής και των κρατικών μηχανισμών. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι στο κτίριο υπάρχει μεγάλη καθίζηση σε αίθουσα, εξαιτίας της οποίας κατά τη διάρκεια βροχοπτώσεων η αίθουσα γέμιζε με νερά. Τοίχια που έχουν ξεκινήσει να γκρεμίζονται στη μέση του σχολικού προαυλίου, καλώδια ρεύματος που χαμηλώνουν μέχρι το έδαφος σε εξωτερικούς χώρους, ακατάλληλη στέγη, απουσία στατικής μελέτης και προσεισμικά ελέγχου είναι μερικά από τα προβλήματα που πρέπει για τους γονείς να λυθούν άμεσα.

Όπως αποκαλύφθηκε από γονείς άλλων σχολείων που πλαισίωσαν την κινητοποίηση, παρόμοια κατάσταση υπάρχει και σε άλλα σχολεία στην περιοχή, με τη Δημοτική Αρχή να δείχνει την ίδια αδιαφορία.

Μέσα από τις καταγγελίες του, το ΔΣ του Συλλόγου ανέδειξε τόσο τις ευθύνες της κυβερνητικής πολιτικής, όσο και την αδιαφορία και τις ευθύνες της Δημοτικής Αρχής.

Αποτελεί πρόκληση να δίδονται εκπαιδευτικοί επειδή υπερασπίζονται τα εργασιακά τους δικαιώματα ή καταγγέλλουν τις σοβαρές ελλείψεις και να κατηγορούνται για «ανάρμοστη συμπεριφορά» και για «βλάβη του δημοσίου συμφέροντος» και την ίδια στιγμή κράτος και «αυτοδιοίκηση» να αδιαφορούν για τις ζωές των παιδιών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι τρεις μέρες πριν την κινητοποίηση, η Δήμαρχος Διονύσου ζήτησε συνάντηση με το ΔΣ του Συλλόγου, κατά τη διάρκεια της οποίας η ίδια επικαλούμενη διάφορες χρονοβόρες διαδικασίες εν τέλει ζήτησε την ακύρωση της κινητοποίησης, εν αναμονή των επίσημων απαντήσεων του ΟΑΣΠ. Οι γονείς, όμως, απάντησαν με τη μαζική κινητοποίησή τους.

Χαρακτηριστική είναι και η στάση της Διεύθυνσης του σχολείου, που όχι μόνο διαφώνησε με την κινητοποίηση, αλλά φρόντισε να αλλάξει και την ημερομηνία της σχολικής εκδρομής, για να γίνει την ίδια μέρα με την κινητοποίηση, αποτρέποντας την προσπάθεια του Συλλόγου να βρεθούν γονείς και δάσκαλοι στην ίδια πλευρά των δίκαιων αιτημάτων.

Κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης, η Δήμαρχος δεσμεύτηκε ότι ο Δήμος θα αναθέσει σε μηχανικούς τον έλεγχο και τον σχεδιασμό λύσεων για τα προβλήματα πριν τη λήξη των μαθημάτων, για να αρχίσουν οι επισκευές μέσα στο καλοκαίρι.

Ωστόσο, κανένας εφησυχασμός δεν χωράει μιλώντας για την ασφάλεια των παιδιών μας, πόσο μάλλον που τις τελευταίες μέρες υπάρχει σεισμική δραστηριότητα, που αν και σε μακρινές περιοχές, προκαλεί μια έντονη ανησυχία. Το ΔΣ του Συλλόγου εξετάζει τα επόμενα αγωνιστικά βήματα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι μόνο ο αγώνας μπορεί να εξασφαλίσει μια άμεση και ασφαλή λύση για τους μαθητές. Όπως έγινε και στην περίπτωση των νηπιαγωγείων του Δήμου (είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της ΠΣ), που δεν προχώρησαν οι συγχωνεύσεις μετά τις πρώτες κιόλας αντιδράσεις και ανακοινώσεις.

Πληθαίνουν οι αργίες στην εκπαίδευση

Δύο ακόμα εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης απειλούνται με απόλυση, καθώς παραπέμφθηκαν με το ερώτημα της δυνητικής αργίας στο πειθαρχικό της Περιφέρειας Αττικής, η Σοφία Καψαλάκη από το 7ο Δημοτικό Σχολείο Αχαρνών και η Ευαγγελία Τριανταφύλλου από το 2ο Νηπιαγωγείο Παιανίας.

Η Σοφία παραπέμπεται στο πειθαρχικό, γιατί τόλμησε να καταγγείλει δημόσια μαζί με γονιό, σε γνωστό κανάλι πανελλαδικής εμβέλειας, την έλλειψη σχολικής νοσηλεύτριας. Η εν λόγω έλλειψη είχε ως αποτέλεσμα να απέχει από την εκπαιδευτική διαδικασία μαθητής με προβλήματα υγείας, τέτοιου είδους, που ήταν αδύνατη η παραμονή του στο σχολικό περιβάλλον χωρίς νοσηλευτικό προσωπικό! Το τελικό αποτέλεσμα, μετά από δύο και πλέον μήνες αποχής (!) για τον μαθητή, ήταν η υποχρεωτική μεταφορά του σε άλλο σχολείο! Τέτοια επιμονή να μην γίνει πρόσληψη!

Η Ευαγγελία, από την άλλη, ζητούσε επιτακτικά από τη Διεύθυνση Ανατολικής Αττικής τη δημιουργία επιπλέον τμήματος, καθώς το επέβαλλαν οι συνθήκες και οι ανάγκες του σχολείου, αλλά ακόμα και θεσμικά κριτήρια. Όμως, αντί για νέο τμήμα, έλαβε κλήση για το πειθαρχικό! Το κατηγορητήριο συγκροτήθηκε έπειτα από αιφνιδιαστική επίσκεψη και γραφειοκρατικό έλεγχο (ιδίους όμμασι!) του διευθυντή εκπαίδευσης και του προϊσταμένου εκπαιδευτικών θεμάτων της ΔΙΠΕ Ανατολικής Αττικής!

Να σημειωθεί εδώ ότι οι νηπιαγωγοί εκπαιδευτικοί βιώνουν ιδιαίτερες και δύσκολες συνθήκες δουλειάς. Έχουν να κάνουν με παιδιά προσχολικής ηλικίας, τα οποία δεν αφήνουν λεπτό από τα μάτια τους και ταυτόχρονα είναι επιβαρυνμένοι με όλη τη γραφειοκρατική δουλειά ενός σχολείου. Έτσι, είναι πολύ εύκολο να προκύψουν ανούσια λάθη, τα οποία και χρησιμοποίησε η διοίκηση με πρωτοφανή, εκδικητικό τρόπο, για να την «τιμωρήσει» που είχε το θράσος να ζητήσει επιπλέον τμήμα!

Η Σοφία και η Ευαγγελία δίδονται

γιατί υπερασπίστηκαν το δικαίωμα των μαθητών να έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση, να μπορούν να πηγαίνουν στο σχολείο σε συνθήκες που τους αξίζουν. Ανέδειξαν τις παθογένειες της βάρβαρης πολιτικής της κυβέρνησης και του υπουργείου. Χιλιάδες μαθητές πανελλαδικά βιώνουν τους ταξικούς φραγμούς που ορθώνει το σύστημα με την πολιτική της διάλυσης και της φτωχοποίησης στο πλαίσιο της εκπαίδευσης.

Το σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό δείχνουν τις άγριες διαθέσεις τους απέναντι σε εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές. Οι δύο εκπαιδευτικοί δίδονται στο ίδιο πλαίσιο που δίδεται και η Χρύσα Χοτζόγλου. Στην ίδια γραμμή που επιβεβαίωνε ο πρώην υπουργός Παιδείας τα Χριστούγεννα, όταν έλεγε δημόσια ότι «Οι ακραίες φωνές δεν έχουν θέση στο δημόσιο Σχολείο», στην ίδια κατεύθυνση και οι δηλώσεις του πρωθυπουργού για τους αρνητές της αξιολόγησης, αλλά και, πρόσφατα, του εκπροσώπου τύπου της κυβέρνησης, που έθεσε ανοικτά θέμα απολύσεων στο δημόσιο.

Αυτές είναι, λοιπόν, οι ακραίες φωνές! Αυτές που εναντιώνονται στην αξιολόγηση, που φωνάζουν για τις ελλείψεις προσωπικού στα σχολεία, που ζητούν επιπλέον τμήματα σε σχολεία που ασφυκτούν, που ζητούν μόνιμους μαζικούς διορισμούς, που θέλουν αυξήσεις στους μισθούς, που φωνάζουν λευτεριά στην Παλαιστήν! Με λίγα λόγια δίδουν, απολύουν και τρομοκρατούν κάθε φωνή που αποκαλύπτει και διεκδικεί τα αυτονόητα, που αντιστέκεται σε κάθε πτυχή της βάρβαρης πολιτικής τους.

Η απάντηση βρίσκεται στους δρόμους του αγώνα, εκεί που βρεθήκαμε στις 20 και 23 Μαΐου εκπαιδευτικοί και κάθε λογής αγωνιστές, έξω από τα πειθαρχικά, για να φωνάξουμε για τη Χρύσα, τη Σοφία και την Ευαγγελία. Έχουμε καθήκον να συνεχίσουμε, να βρεθούμε στις συνελεύσεις και να δώσουμε τη μάχη ενάντια στις αργίες με απεργίες.

Περιοδεία Τραμπ

Νέα εκδοχή ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή;

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τραμπ, πραγματοποίησε την πρώτη επίσημη περιοδεία της νέας θητείας του σε Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και Κατάρ. Η επίσκεψη στο Βατικανό για τη κηδεμία του Πάπα δεν μετρά, μια και ανάγεται στις «χορογραφημένες» αποστολές που η σημασία τους εξαντλείται κύρια στο εθιμοτυπικό πρωτόκολλο.

Συνήθως ένα τυπικό ταξίδι αμερικανού Προέδρου στοχεύει στην επιβεβαίωση συμμάχων, στη συμμετοχή σε δύσκολες διπλωματικές διαπραγματεύσεις και στην προώθηση των προτεραιοτήτων της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Η αποστολή τα είχε όλα αυτά, αλλά σύμμαχοι και προτεραιότητες ήταν εντυπωσιακά διαφορετικοί.

Ο Τραμπ προσέφερε μια νέα, τολμηρή εκδοχή ιμπεριαλισμού στη Μ. Ανατολή, αλλάζοντας εμφατικά τον προσανατολισμό της εξωτερικής πολιτικής Βασιμίνης, τουλάχιστον ρητορικά, σε «κοινές αξίες» της Δύσης. Η περιοδεία αυτή, για πολλούς αναλυτές γεωστρατηγικής, κατάδειξε πόσο γρήγορα και δραστικά η προσέγγιση του Τραμπ στην εξωτερική πολιτική (που κάποιοι την ορίζουν ως «συναλλακτική») τείνει να αναδιαμορφώσει τον τρόπο με τον οποίο οι άλλες χώρες αλληλεπιδρούν τόσο μεταξύ τους όσο και με τις ΗΠΑ.

Ο Τραμπ ξεκίνησε 13/5 την περιοδεία του από τη Σαουδική Αραβία, όπου παρέμεινε σχεδόν ένα διήμερο, συνέχισε στο Κατάρ και την επομένη στα ΗΑΕ. Οι βασιλικές οικογένειες του Ριάντ, της Ντόχα και του Άμπου Ντάμπι τού έστρωσαν χαλί με πετροδολάρια... προς «τέρψη» της μεγάλης ομάδας αμερικανών επιχειρηματιών που ακολούθησαν. Ο Λευκός Οίκος δήλωσε ότι ο Τραμπ εξασφάλισε επενδυτικές συμφωνίες ύψους άνω των 2 τρισεκατομμυρίων δολαρίων στην περιοχή! Σε αυτές περιλαμβάνονται: η «μεγαλύτερη συμφωνία στην ιστορία» στον τομέα της πώλησης αμυντικού υλικού στη Σαουδική Αραβία, μια παραγγελία, από την κυβέρνηση του Κατάρ, για 160 αεροσκάφη Boeing που εκτιμάται ως η «μεγαλύτερη παραγγελία τζετ» στην ιστορία της εταιρείας και μια δήλωση πρόθεσης για αμυντική συνεργασία μεταξύ ΗΠΑ-Κατάρ. Με τη σειρά τους οι αραβικές χώρες υποσχέθηκαν επενδύσεις στις ΗΠΑ που ξεπερνούν το 1 τρισ. δολάρια σε βάθος τετραετίας!

Ωστόσο, αναλυτές και οικονομολόγοι εκφράζουν αμφιβολίες αναφορικά με την πορεία υλοποίησης των προτιθέμενων επενδύσεων, υπογραμμίζοντας ότι τα ποσά είναι υπέρογκα από τη μία πλευρά και το επενδυτικό χρονοδιάγραμμα εξαιρετικά στενό από την άλλη. «Κανένα από αυτά τα δύο μεγέθη δεν είναι ρεαλιστικό», γράφουν οι New York Times. Γενικότερα, ο τύπος στις ΗΠΑ είναι επιφυλακτικός, σχετικά με την υλοποίηση των συμφωνιών, επικαλούμενος παραδείγματα από την πρώτη θητεία του Τραμπ.

Ενώ διατυμπανίζεται το οικονομικό αποτέλεσμα της περιοδείας, καθώς συσσωρεύει επενδυτικές δεσμεύσεις, ο Τραμπ προχώρησε σε αρκετές τολμηρές κινήσεις εξωτερικής πολιτικής, μεταβάλλοντας μονομερώς τη στάση των ΗΠΑ στην περιοχή. Κινήσεις που αφορούν Συρία, Υεμένη, Ιράν και βασικά Ισραήλ - Τουρκία. Ως γνωστό, το Κατάρ

-όπου οι ΗΠΑ διατηρούν τη μεγαλύτερη στρατιωτική βάση στην περιοχή- αποτελεί σημαντικό διαμεσολαβητή μεταξύ του Ισραήλ και της Χαμάς, ενώ η Σαουδική Αραβία αποτελεί βασική συνιστώσα στις νεκροζώντανες «Συμφωνίες του Αβραάμ» που υπογράφηκαν το 2020, στην προηγούμενη θητεία του Τραμπ. Με τις οποίες, εκτός της Σαουδικής Αραβίας, τα ΗΑΕ, το Μπαχρέιν, το Σουδάν και το Μαρόκο, θα αναγνώριζαν το Ισραήλ. Σήμερα οι νέες συμφωνίες δεν έχουν την απαίτηση αναγνώρισης του κράτους του Ισραήλ. Ο Γουίτκοφ, απεσταλμένος του αμερικανού προέδρου στη Μ. Ανατολή, δήλωσε ότι αναμένει σύντομα πρόοδο στις «Συμφωνίες του Αβραάμ».

Στο Ριάντ ο Τραμπ όχι μόνο ανακοίνωσε ότι αίρει τις κυρώσεις κατά της Συρίας (που έχουν επιβληθεί από τις ΗΠΑ επί Ασαντ), αλλά συναντήθηκε προσωπικά με τον νέο πρόεδρό της, αλ-Σαρά (πρώην τζιχαντιστή για τον οποίο, μέχρι πρόσφατα, είχε επιβληθεί επικήρυξη 10 εκατ. δολαρίων), εκτιμώντας πως η Συρία θα μπει και αυτή στις «Συμφωνίες του Αβραάμ». Ο Αμερικανός πρόεδρος είπε ότι έλαβε αυτή την απόφαση μετά τις συνομιλίες που είχε με τον σαουδάραβα πρίγκιπα, διάδοχο Σαλμάν, και τον Ερντογάν.

Σε ό,τι αφορά την Υεμένη, έκλεισε συμφωνία με τους αντάρτες Χούθι για μη επίθεση σε αμερικανικούς στόχους στην Ερυθρά Θάλασσα, αφήνοντας εκτός το Ισραήλ, που παραμένει στο στόχαστρό τους. Αυτή η ξεχωριστή συμφωνία με την «Άνσαρ Αλάχ» έγινε ακριβώς τη στιγμή που βομβαρδιζόταν το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν του Τελ Αβίβ! Ταυτόχρονα προχώρησε σε απευθείας συνομιλίες με τη Χαμάς για την απελευθέρωση αμερικανοϊσραηλινού ομήρου και απλά ενημέρωσε το Τελ Αβίβ για το αποτέλεσμα. Αυτά θα πρέπει να αξιολογηθούν ως ρήξη στη σχέση Ουάσιγκτον με το Τελ Αβίβ και ένα βήμα πριν από τη συμφωνία με την Τεχεράνη.

Σε ό,τι αφορά το Ιράν: Πολλοί εκτιμούν ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται κοντά στην υπογραφή πυρηνικής συμφωνίας. Ο αμερικανός πρόεδρος δήλωσε πως η Τεχεράνη έχει «κατά κάποιον τρόπο» συμφωνήσει με τους προτεινόμενους όρους για να μειώσουν το πυρηνικό τους πρόγραμμα: «Είμαστε σε μια πολύ σοβαρή διαπραγμάτευση με το Ιράν για μακροπρόθεσμη ειρήνη» (...) «πιστεύω πως πλησιάζουμε στη σύναψη μιας συμφωνίας».

Η γενικότερη στάση του Νετανιάχου καθώς και οι διαφωνίες στο θέμα της αντιμετώπισης του Ιράν, όπως αναφέρουν πηγές σε Ουάσιγκτον και Τελ Αβίβ, έχουν «παγώσει» τις σχέσεις του με τον Τραμπ. Όπως τονίζει το BBC, ο Τραμπ, στην πρόσφατη συνάντησή του με τον Νετανιάχου, κατέστησε σαφή τη δυσανεξία του με μια σειρά από κινήσεις του. Όλα αυτά συνηγορούν ότι ο Τραμπ προσπερνά το Ισραήλ και κινείται εκτός «γραμμής Νετανιάχου», όπως τονίζει το CNN. Σταδιακά, ο Τραμπ δείχνει να διαχωρίζει το Ισραήλ από το πρόσωπό του.

Η φωτογραφία ωστόσο δείχνει να ευνοείται η Άγκυρα, έπειτα από αρκετό καιρό. Η διμερής συνάντηση του Τραμπ με τον πρίγκιπα-διάδοχο της Σαουδικής Αραβίας, Σαλμάν, διευρύνθηκε σε τριμερή με τη συμμετοχή του Ερντογάν από το

«παράθυρο»! Μέσω τηλεδιάσκεψης. Αυτή η συνάντηση έγινε αφού ο ισραηλινός πρωθυπουργός είχε ζητήσει από τον Τραμπ να μην προχωρήσει σε άρση κυρώσεων στη Συρία. Στην εμφανή όσο και σκληρή αντιπαράθεση Ερντογάν - Νετανιάχου για την επόμενη μέρα στη Δαμασκό, ο Τραμπ εδώ και μερικές εβδομάδες στηρίζει τον πρώτο και προσπερνά τον δεύτερο.

Όπως φαίνεται από αυτά που καταγράφηκαν κατά τις επισκέψεις του σε αραβικές πρωτεύουσες, οι σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ διέρχονται μια περίοδο μεγάλης αβεβαιότητας. Από τη διαχείριση του πολέμου στη γειτονιά του Ισραήλ, στο ρόλο της Τουρκίας, την αποδέσμευση οπλικών συστημάτων σε αντιπάλους και την πολιτική απέναντι στις πυρηνικές φιλοδοξίες του Ιράν.

Είναι φανερό ότι «μπίζνες» και γεωπολιτική έχουν περισσότερα κοινά σημεία απ' ό,τι φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Το κρίσιμο ερώτημα είναι: Τι θα κάνει η σημερινή κυβέρνηση του Ισραήλ; Θα επιχειρήσει να κερδίσει χρόνο, ποντάροντας στο ότι θα επιστρέψουν σταδιακά οι ΗΠΑ στην πεπατημένη, ή διακρίνει πιο μόνιμα χαρακτηριστικά στη μελλοντική πολιτική τους;

Η δημόσια ικανοποίηση του Τραμπ, που καταγράφηκε έντονα μετά τη συνάντησή του με τον «ανακυκλωμένο» τζιχαντιστή και εκλεκτό της Άγκυρας, Αλ Σαρά, συνιστά από μόνο του ένα μήνυμα. Το περιεχόμενό του δεν μπορεί να είναι κάτι

λιγότερο από την αναγνώριση ότι η Τουρκία έχει τον πρώτο λόγο στη Συρία.

Η τακτική απόκλιση (δύσκολο να εκτιμηθεί το στρατηγικό της βάρος και βάθος) είναι φανερή: Είναι αρκετά φανερό πως η εξομάλυνση των σχέσεων ΗΠΑ - Τουρκίας περιέχει μια δυναμική σε εξέλιξη και το μόνο ζήτημα είναι η εκκαθάριση των εκκρεμοτήτων του πρόσφατου παρελθόντος. Από την άλλη, ο Νετανιάχου θεωρεί ότι υποθηκεύεται η ασφάλεια του Ισραήλ από την παρουσία και εμπλοκή της Τουρκίας και του Ιράν στη Μ. Ανατολή, ενώ ο Τραμπ δείχνει να θέλει απλά την οριοθέτηση των περιφερειακών φιλοδοξιών τους.

Αξιοσημείωτο: Το να «γιορτάζουν» οι Ρεπουμπλικάνοι τις κινήσεις του Τραμπ είναι κατανοητό. Αλλά, όπως αναφέρει το έγκριτο POLITICO, εμφανίζονται όλο και περισσότεροι Δημοκρατικοί να παραδέχονται ότι η προσέγγιση της εξωτερικής πολιτικής του Τραμπ, που «αψηφά τους κανόνες» (αν και ενοχλητική), αποδεικνύεται αποτελεσματική! «Δεν έχω τη συνήθεια να επαινών τον Ντόναλντ Τραμπ, αλλά πρέπει να σας πω ότι την τελευταία εβδομάδα περίπου, η Μ. Ανατολή, η Ουκρανία, η Ρωσία είναι μια διαφορετική ιστορία», δήλωσε ο Βουλευτής Χάιμς (Δημοκρατικός από το Κονέκτικατ), υψηλόβαθμο μέλος της Επιτροπής Πληροφοριών της Βουλής των Αντιπροσώπων!

XB

Κόκκινοι χαιρετισμοί (Lal Salam) στον σύντροφο Ναμπάλα Κεσάβα Ράο Γενικό Γραμματέα του ΚΚΙνδίας (Μαοϊκού) που έδωσε τη ζωή του για την επανάσταση

Με διθυράμβους ανακοίνωσε ο Πρωθυπουργός της Ινδίας Μόντι και ο υπουργός Εσωτερικών Αμίντ Σαχ τον θάνατο του Γραμματέα του ΚΚΙ (Μαοϊκού) στις 21 του μήνα. Οι αντάρτες έπεσαν νεκροί μετά από πολύωρη ένοπλη σύγκρουση με τις δυνάμεις ασφαλείας (DRG) στην περιοχή Τσαντισγκάρ στα πυκνά δάση του Αμπουτζμάρ.

Ο σύντροφος Μπασάβ Ρατζ (ψευδώνυμο του Ναμπάλα Κεσάβα Ράο) υπήρξε γραμματέας του κόμματος από το 2018. Υπήρξε επικεφαλής της Κεντρικής Στρατιωτικής Επιτροπής του ΚΚΙ(Μ-Λ) Λαϊκός πόλεμος από το 2001. Στη συνέχεια, όταν το ΚΚΙ(Μ-Λ) Λαϊκός πόλεμος συγχωνεύθηκε με το Μαοϊκό Κομμουνιστικό Κέντρο και δημιούργησαν το ΚΚΙ (Μαοϊκό) το 2004, διατήρησε την ίδια θέση. Από

φοιτητής στο κολέγιο μηχανικών το 1973 συμμετείχε ενεργά στην πάλη για τα δικαιώματα του ινδικού λαού, της νεολαίας και των ιθαγενών. Γρήγορα πέρασε στην παρανομία και υπήρξε παράνομο επικηρυγμένο στέλεχος, που ξέφυγε πολλές φορές από τους διώκτες του μέχρι και σήμερα.

Όλο το προηγούμενο διάστημα το ΚΚΙ (Μαοϊκό) καλούσε σε ειρηνευτικές συνομιλίες για κατάπαυση πυρός, κάτι το οποίο η κυβέρνηση απέρριψε. Αντίθετα, από πλευράς του ινδικού κράτους οι ένοπλες επιχειρήσεις τις τελευταίες εβδομάδες εντάθηκαν ενάντια στους Μαοϊκούς αντάρτες. Με κροκοδείλια δάκρυα για επίτευξη ειρήνης στα ΜΜΕ από τη μία και από την άλλη με ένταση των επιχειρήσεων εξόντωσης των

Ουκρανία

Σκληρό πολεμικό-διαπραγματευτικό πόκερ ΗΠΑ-Ρωσίας

Τελεσίγραφα που απορρίπτονται, συνομιλίες που βαλτώνουν, νέες θολές προτάσεις για συνέχιση των διαπραγματεύσεων. Παράλληλα, στο πεδίο των μαχών ο ρωσικός στρατός κερδίζει αργά σταθερά νέα εδάφη και δοκιμάζει τις αντοχές και τις δυνατότητες του ουκρανικού στρατού, παρά το γεγονός ότι συνεχίζεται αμείωτος ο εξοπλισμός του από το ΝΑΤΟ. Όλα παραπέμπουν σε μια όλο και πιο εκρηκτική παράταση του αδιεξόδου. Μπορεί άραγε έτσι να εκβιαστεί ένας έστω προσωρινός και εύθραυστος συμβιβασμός ή φτιάχνει «υλικά» για κλιμάκωση;

**Από τη συντονισμένη
δυτική προσπάθεια
στις αποκλίνουσες τακτικές**

Την εβδομάδα 10-17 Μαΐου, υπήρξε μια φανερή προσπάθεια συντονισμού των Αμερικάνων και Ευρωπαίων (εντός και εκτός ΕΕ) ιμπεριαλιστών, στο διπλωματικό πεδίο. Ωστόσο, η πίεση εν χορώ της Ρωσίας με τον εκβιασμό «30ήμερη εκεχειρία ή μαζικές κυρώσεις» οδήγησε τον πρόσκαιρο συντονισμό για μια ακόμη φορά σε αποκλίνουσες τακτικές στις δύο πλευρές του ατλαντικού. Αιτία ή αφορμή ήταν η πρόταση «διεξόδου» που έδωσε η Μόσχα, αφού πρώτα κατέστησε σαφές ότι δεν δέχεται τελεσίγραφα! Έτσι, η πρότασή της για απευθείας συ-

νομιλίες Ουκρανίας-Ρωσίας στην Κωνσταντινούπολη ανέδειξε τις διαφορές ΗΠΑ-Ευρωπαίων, με τους δεύτερους να απορρίπτουν την πρόταση ως προσχηματική και να θέτουν ως όρο την «30ήμερη εκεχειρία» και τον Τραμπ να δίνει εντολή στον Ζελένσκι να συμμετέχει άμεσα! Φυσικά, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ψήφισαν το νέο πακέτο κυρώσεων που είχαν προαποφασίσει, με τη Μόσχα να τους χλευάζει.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός επέβαλλε οι έμμεσες συνομιλίες να γίνουν στην Κωνσταντινούπολη, για να υπενθυμίσει στους δυτικούς ιμπεριαλιστές ότι εκείνοι στην ίδια πόλη ανατίναξαν την άνοιξη του 2022, τη συμφωνία στην οποία είχαν καταλήξει οι δύο πλευρές (Ρωσίας, Ουκρανίας) και να παρουσιάσει τις συνομιλίες αυτές ως συνέχεια εκείνων. Με όπλο του την πρωτοβουλία και την υπεροχή του στο στρατιωτικό πεδίο, αλλά και για να συνεχίσει να δοκιμάζει τη δυτική συνοχή, επανέφερε στο προσκήνιο όλες τις απαιτήσεις του σε ευθεία αναφορά με αυτό που ονομάζει «ανάγκη επίλυσης των βαθύτερων αιτίων της σύγκρουσης»:

- Να αναγνωριστούν διεθνώς τα πέντε τμήματα της Ουκρανίας (Κριμαία, Ντονέσκ, Λουχάνσκ, Χερσώνα και Ζαπορίζια) ως ρωσικά, αφού μάλιστα το Κίεβο παραχωρήσει τμήματα των οποίων ελέγχει ακόμα. Το αμερικανικό σχέδιο είχε προτείνει μόνο την de jure αναγνώριση των ΗΠΑ για την Κριμαία και

την de facto αναγνώριση των ΗΠΑ για τα ελεγχόμενα από τη Ρωσία τμήματα των άλλων περιοχών.

- Η Ουκρανία να γίνει ουδέτερο κράτος, να μην διαθέτει όπλα μαζικής καταστροφής και οι σύμμαχοι του Κιέβου να μην σταθμεύουν στρατεύματά τους στο ουκρανικό έδαφος. Και αυτό το αίτημα απουσίαζε από την πρόταση των ΗΠΑ.

- Τέλος, οι Ρώσοι ζήτησαν και οι δύο πλευρές να παραιτηθούν από τις αξιώσεις τους να λάβουν πολεμικές αποζημιώσεις. Η αμερικανική πρόταση προέβλεπε ότι η Ουκρανία λαμβάνει αποζημίωση.

Με αυτές τις προτάσεις από τη μια και την αντιπροσωπεία του Κιέβου να έχει εντολή για διαπραγμάτευση μόνο μιας «30ήμερης άνευ όρων εκεχειρίας», οι συναντήσεις οδηγήθηκαν σε πλήρες αδιέξοδο. Κατά τη διάρκειά τους αλλά και μετά, είχαμε τη Ρωσία να απειλεί το καθεστώς του Κιέβου ότι σε κάθε επόμενη συνάντηση, το έδαφος που θα ελέγχει θα είναι πιο μικρό, αλλά και πως «*εμείς μπορούμε να πολεμάμε για 21 χρόνια, όπως κάναμε με τη Σουηδία*»! Είχαμε τους Ευρωπαίους να εκπονούν σχέδια πολλαπλάσιων κυρώσεων ακόμα και σε σχέση με το πρόσφατο μεγάλο πακέτο, ενώ οι ΗΠΑ και ο Τραμπ, που διαπίστωνε το αδιέξοδο, δήλωνε τη μέρα των συναντήσεων στην Κωνσταντινούπολη: «*Αν δεν μιλήσω με τον Πούτιν, δεν μπορεί να γίνει τίποτε*»! Άδειασε, έτσι, για μια ακόμη φορά τους Ευρωπαίους και το καθεστώς του Κιέβου.

**Το τηλεφώνημα Τραμπ-Πούτιν,
η διπλωματική τακτική
και τα ουσιώδη ζητήματα**

Το τηλεφώνημα Τραμπ-Πούτιν επιβεβαίωσε ότι κάθε άλλο παρά εύκολη υπόθεση είναι η αναζήτηση ενός συμβιβασμού. Τα ρωσικά ΜΜΕ αναφέρουν ότι ο Πούτιν έθεσε ξανά αυτά που η ρωσική αντιπροσωπεία είχε θέσει στην Κωνσταντινούπολη. Ταυτόχρονα, συμφώνησε με τον Τραμπ και πρότεινε την εκπόνηση από τις δύο πλευρές (Ρωσίας, Ουκρανίας) δύο μνημονίων που θα ανταλλάξουν, ώστε να μπουν σε μια διαδικασία να συμφωνήσουν σε ένα κοινό μνημόνιο που θα έχει «*συμβιβασμούς που να ικανοποιούν και τις δύο πλευρές*», προκειμένου να καταστεί εφικτή μια κατάπαυση του πυρός.

Διπλωματικά η Ρωσία έχει αποφασίσει πως θα κάνει ό,τι μπορεί για να μην πάρει τον «μουτζούρη» που διαρκώς της δίνουν Ευρωπαίοι και ΗΠΑ! Ταυτόχρονα, θεωρεί ότι ακόμα και αν προκύψει το ενδεχόμενο ενός συμβιβασμού, ο χρόνος κυλάει με το μέρος της. Οι κινήσεις της στο πολεμικό μέτωπο μπορεί να μην δίνουν εντυπωσιακά αποτελέσματα, αλλά δείχνουν μεγάλες αντοχές. Ο ρωσικός στρατός εμφανίζεται σαν τον πιο ετοιμοπόλεμο στρατό του πλανήτη. Έκθεση του Βρετανικού Διεθνούς Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (IISS) ανέφερε ότι σε δύο χρόνια η Ρωσία θα έχει ένοπλες δυνάμεις συγκρίσιμες με το συνδυασμένο στρατιωτικό δυναμικό της συμμαχίας. ΝΑΤΟϊκές δεξαμενές σκέψης αναφέρουν ότι η ρωσική πολεμική βιομηχανία είναι συγκρίσιμη ή και ξεπερνά την παραγωγή του συνόλου των χωρών

του ΝΑΤΟ. Δυτικά ΜΜΕ εκτιμούν ότι η ρωσική οικονομία έχει θωρακιστεί έναντι των κυρώσεων και σε ορισμένες περιπτώσεις έχει βγει και ωφελημένη. Όσον αφορά τις νέες κυρώσεις στο ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο, μάλλον θα προκαλέσουν πολλαπλάσιους αυτοτραυματισμούς στη Δύση και σε κάθε περίπτωση δεν μπορούν να σταματήσουν τη ροή τους προς την Ανατολή! Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προσέχει τις συμμαχίες-συνεργασίες του και δηλώνει σε όλους τους τόνους πως θα διαφυλάξει, παρά το γεγονός πως γνωρίζει τα όριά της, τη «στρατηγική συνεργασία χωρίς όρια» με την Κίνα!

Από την άλλη, η νέα διοίκηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έχει βρεθεί ενώπιος ενωπίω με τις πραγματικές διαστάσεις της ουκρανικής σύγκρουσης, ακόμα και αν ήθελε να τις αποφύγει. Μπορεί να μην έχουμε περάσει τη φάση της αμχανίας της προηγούμενης διοίκησης και συνολικά των Δημοκρατικών από τη μεγάλη ήττα, αλλά κρίσιμες για τη στρατηγική των ΗΠΑ δεξαμενές σκέψης, όπως το Atlantic Council, αναφέρουν: «*Η Ρωσία αποτελεί την πιο άμεση και σοβαρή απειλή για την ασφάλεια των κρατών-μελών του ΝΑΤΟ και αυτή η απειλή συνεχίζει να αυξάνεται. [...] Για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τη Ρωσία, το ΝΑΤΟ πρέπει:*

- 1) Να νικήσει τη Ρωσία στην Ουκρανία
- 2) Να αποτρέψει τη ρωσική επιθετικότητα εναντίον συμμάχων και εταίρων του ΝΑΤΟ
- 3) Να περιορίσει την επιρροή της Ρωσίας πέρα από τα σύνορά της
- 4) Να υπονομεύσει την ικανότητα και την προθυμία της Ρωσίας να επιδιώξει την αναθεωρητική της ατζέντα».

Ταυτόχρονα και παρά τις αναμεταξύ τους αντιθέσεις, η νέα διοίκηση των ΗΠΑ και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές κρατούν ενεργή τη συζήτηση για αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων στην Ουκρανία. Μάλιστα, οι διεργασίες έχουν προχωρήσει και σύμφωνα με τον Κιθ Κέλογκ, οι ΗΠΑ συζητούν με τους συμμάχους τους σχέδιο που περιλαμβάνει την ανάπτυξη α) δυτικά του Δνείπερου, μακριά από την πρώτη γραμμή του μετώπου, μιας στρατιωτικής «δύναμης αποτροπής» από τέσσερις χώρες (Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία, Πολωνία) και β) στη γραμμή του μετώπου μιας «ειρηνευτικής δύναμης» για να παρακολουθεί την κατάπαυση του πυρός όταν αυτή επιτευχθεί! Μάλιστα, ο Μακρόν, που εκτιμά ότι έτσι μπορεί να προβάλλει τη γαλλική ισχύ στην ΕΕ, δηλώνει ότι οι δυνάμεις «*αποτροπής θα μπορούσαν να συμμετέχουν σε κοινές επιχειρήσεις με τον ουκρανικό στρατό, χωρίς να εμπλέκονται απ' ευθείας σε μάχες στη γραμμή του μετώπου. [...] Αν η Ρωσία παραβιάσει την ειρήνη, θα επιτεθεί όχι μόνο στην Ουκρανία, αλλά και στις συμμαχικές δυνάμεις. Και αυτό θα είναι ένας παράγοντας ικανός να τη σταματήσει!*»!

Με αυτά τα δεδομένα, που αναδεικνύουν την εκρηκτική αντίφαση ανάμεσα στα μεγάλα αδιέξοδα, αλλά και τα μεγάλα διακυβεύματα της σύγκρουσης αυτής για τους δύο πρωταγωνιστές της (ΗΠΑ, Ρωσία), δεν είναι εύκολη η απάντηση στο ερώτημα που διατυπώσαμε στην αρχή!

**Καταδικάζουμε τη δολοφονία
των δεκάδων Μαοϊκών ανταρτών
και του Γενικού Γραμματέα
του κόμματος**

ανταρτών, όπως η επιχείρηση Σάνκαλπ στις περιοχές της Τσαντισγκάρ και της Τελενγκάνα, προωθούν τη σφαγή και τις δολοφονίες ανταρτών. Την ίδια ώρα που ο ινδικός λαός πεινάει και ζει άγριες διακρίσεις, οι ρεφορμιστές του ΚΚΙ (Μαρξιστικού), που είναι και κυβέρνηση στο κρατίδιο της Κεράλα, δίνουν χέρι βοήθειας στην κυβέρνηση Μόντι και δηλώνουν πως φέτος θα εξαλείψουν την απόλυτη φτώχεια στην Κεράλα.

Η δολοφονία του συντρόφου Μπασάβ Ράτζ στα 72 του χρόνια άφησε μεγάλο κενό στο επαναστατικό κίνημα της Ινδίας και παγκοσμίως. Το ΚΚΕ(μ-λ) καταγγέλλει το φασιστικό ινδικό κράτος και το κυνήγι των Μαοϊκών ανταρτών. Καταγγέλλει τις δολοφονικές επιχειρήσεις που στόχο έχουν τους λαούς της

Ινδίας και τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους ινδούς επαναστάτες, οι οποίοι, όπως ο σύντροφος Μπασάβ Ράτζ, αφιέρωσαν τη ζωή τους και παλεύουν για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση και διακρίσεις. Για μια κοινωνία ελεύθερη και σοσιαλιστική. Εκφράζουμε τα πιο βαθιά μας συλλυπητήρια στο Κόμμα και τους συντρόφους του και έχουμε την πεποίθηση ότι το Κόμμα, οι εργάτες και ο λαός της Ινδίας θα συνεχίσουν τον δίκαιο, επαναστατικό αγώνα τους.

Το ΠΓ του ΚΚΕ(μ-λ)
22/5/2025

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

ΗΠΑ-ΚΙΝΑ, σημειώσατε;

Αρχίζουν να προφέρουν το... όνομα του κτήνους οι κονδυλοφόροι των οικονομικών δελτίων: πληθωρισμός της απληστίας. Ο ίδιος ο Στουρνάρας των... τραπεζών αναφέρεται στην κερδοσκοπία.

Ευχάριστα -αν κρίνουμε από τις τοποθετήσεις και τις πρώτες αναλύσεις- έγινε δεκτή η εμπορική συμφωνία ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα, μάλιστα οι οίκοι αξιολόγησης και τα στελέχη τραπεζών και άλλων... ευαγών ιδρυμάτων ανέμεναν μικρότερη μείωση των τερατωδών δασμών που είχαν ανακοινωθεί και από τα δύο «μέρη». Η συμφωνία προβλέπει ότι και τα δύο κράτη θα ακυρώσουν εντελώς ορισμένους δασμούς και θα αναστείλουν άλλους για 90 ημέρες, έως τις 14 Μαΐου.

Οι δασμοί των ΗΠΑ που αφορούν τις κινεζικές εισαγωγές θα μειωθούν από 145% σε 30%, ενώ οι κινεζικοί δασμοί σε ορισμένες αμερικανικές εισαγωγές θα μειωθούν από 125% σε 10%. Η Κίνα έχει επίσης σταματήσει και καταργήσει άλλα μη δασμολογικά αντίμετρα, όπως η εξαγωγή κρίσιμων ορυκτών στις ΗΠΑ, καθώς προκλήθηκε από το επιτελείο Τραμπ που πρώτο κλιμάκωσε τη δασμολογική επίθεση.

Ωστόσο, επιπλέον των μειωμένων δασμών που ανακοινώθηκαν εξακολουθούν να παραμένουν οι τιμωρητικοί δασμοί για το παράνομο εξαγωγικό εμπόριο που οι ΗΠΑ ισχυρίζονται ότι κάνει η Κίνα με τη φαιντανύλη, ένα ισχυρό οπώδες φάρμακο που χρησιμοποιείται στις ΗΠΑ για θανατηφόρο ναρκωτικό «κοκτέιλ».

Αν θέλουμε να είμαστε ακριβολόγοι, καθώς ιστορικά οι εμπορικές συμφωνίες αφορούν μεγάλες χρονικές -ίσως και ιστορικές- περιόδους, η τρίμηνη ανακωχή και εκτός των δασμών που σίγουρα καταργούνται δεν έχει τα χαρακτηριστικά της «εμπορικής συμφωνίας». Θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε ως έναν καταρχήν εμπορικό διακανονισμό, που βάζει τους όρους για τη σύναψη μιας μονιμότερης εμπορικής συμφωνίας. Εξάλλου οι παγκόσμιες εξελίξεις μπορούν να μετατρέψουν την τρίμηνη αυτή «ανακωχή» σε πυκνό ιστορικό χρόνο, με τις οικονομικές συνέπειες που κάτι τέτοιο θα έχει.

Έχει σημασία το ερώτημα ποιος έκανε την αρχή να προσέλθει στις διαπραγματεύσεις; Ισοσκελίζοντας αρχικά τις δύο αντίρροπες δυνάμεις, από τη μια στις ΗΠΑ εκδηλώθηκε μεγάλη πίεση στα εφοδιαστικά δίκτυα, κυρίως στα λιμάνια, αλλά αναδείχθηκαν και αρκετές ελλείψεις στην αγορά, ενώ στην Κίνα η βασική πίεση προήλθε από τη μεταποιητική (κυρίως εξαγωγική) βιομηχανία.

Η εκχειρία στον εμπορικό πόλεμο των ΗΠΑ με την Κίνα την περασμένη Κυριακή σημειώθηκε όταν ο δασμοί του προέδρου Ντόναλντ Τραμπ άρχισαν να προκαλούν μεγάλη ζημιά στην αμερικανική και την κινεζική βιομηχανία, με τις παραγγελίες να μειώνονται απότομα τον Απρίλιο μετά την αποθεματοποίηση που προηγήθηκε τους περασμένους μήνες, σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Δείκτη Μεταβλητότητας της Εφοδιαστικής Αλυσίδας της GEP, έγραψε η «Ημερησία» στην ηλεκτρονική της έκδοση. Δηλαδή η παραγωγή στην Κίνα επιβραδύνθηκε σημαντικά από τη μια μεριά και οι επιχειρήσεις στις ΗΠΑ, από την άλλη, αποθεματοποίησαν τα εμπορεύματα για τα οποία υπάρχει ζήτηση αλλά όχι προσφορά.

Αν όμως δούμε τον όγκο και την ποιότητα του εμπορίου ανάμεσα στις δύο χώρες, ίσως αναγκαστούμε να μετακινήσουμε από μία εξι-

σορροπητική τοποθέτηση που έτσι ή αλλιώς περιέχεται σε κάθε συμφωνία (κάτι δίνεις, κάτι παίρνεις). Πράγματι, τόσο η ποσοτική όσο και η ποιοτική διαφορά ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα (υπέρ της Κίνας) εξακολουθεί να παραμένει.

Όπως πάλι γράψαμε στον Οικονοκόσμο, οι ΗΠΑ αγοράζουν πολλά περισσότερα από την Κίνα (440 δισεκατομμύρια δολάρια) από ό,τι της πουλάνε (145 δισεκατομμύρια δολάρια). Γεγονός που αποτέλεσε, υποτίθεται, το βασικό λόγο της δασμολογικής επίθεσης Τραμπ με όλο το... λεξιλόγιο που τη συνόδευσε («βιασμός», «εμπορική εκμετάλλευση» κ.λπ.). Την ίδια στιγμή οι εισαγωγές της Κίνας από τις ΗΠΑ είναι κυρίως σόγια που ταΐζει τους εκατομμύρια κινέζικους χοίρους, φάρμακα και πετρέλαιο. Ενώ οι εξαγωγές της αποτελούνται από smartphones, παιχνίδια, σπάνια και κρίσιμα αναγκαία για τις νέες τεχνολογίες ορυκτά, αλλά και τα... ενδιάμεσα αγαθά της παραγωγικής αλυσίδας παρασκευής φαρμάκων!

Κακά τα ψέματα, αν και μετά τρεις μήνες δεν επιτευχθεί μία λιγότερο βραχύβια συμφωνία, γεγονός είναι, σύμφωνα με τους περισσότερους, αν όχι όλους τους οικονομικούς αναλυτές, ότι οι καταργημένοι δασμοί στις κινεζικές εξαγωγές δεν πρόκειται να ξεπεράσουν το 55%, πράγμα που απέχει πολύ από τους φιλόδοξους στόχους της «Ημέρας Απελευθέρωσης» -και αυτό προσμετράται στην οικονομική ψυχολογία των «αγορών».

Επίσης γεγονός είναι ότι η περίφημη «αποδέσμευση» δεν είναι καθόλου μια ρεαλιστική -τουλάχιστον σε αυτή τη φάση- επιδίωξη both of them (σ.σ. και των δύο), όπως ελέχθη, δηλαδή τόσο και για την Κίνα όσο και για τις ΗΠΑ που διακινούν αυτή την «επιδίωξη» από την πρώτη θητεία Τραμπ (εδώ έχει συμβάλει και ο πολιτικός αντίπαλος του Τραμπ, Μπάιντεν).

Πάντως, η Κίνα προετοιμάζεται για όλα τα ενδεχόμενα. Μετατρέπει τα αμερικάνικα ομόλογα σε χρυσούς ράβδους και «διακριτικά», όπως λένε οι διεθνείς αναλυτές, αποσύρεται καθώς μετά αυτές τις μαζικές αγορές χρυσού με την εξαργύρωση των αμερικάνικων κρατικών ομολόγων (δεν είναι και ο πλέον πετυχημένος όρος εν προκειμένω, αφού αφορά αγορά... χρυσού) η Κίνα δεν είναι πλέον ο δεύτερος κάτοχος αμερικάνικων κρατικών ομολόγων αλλά κύλησε στην τρίτη θέση. Δεύτεροι αναδεικνύονται πια οι Βρετανοί.

Στο επιτελείο του Τραμπ ισχυρίζονται πως έχουν βάλει το νερό στο αulάκι και διαμορφώνουν πιο... ισότιμους (αν είναι δυνατόν!) όρους για το αμερικάνικο εμπόριο. Πολύ προβλήθηκε και υμνήθηκε η εμπορική συμφωνία με τη Βρετανία, αλλά και εκεί αναδεικνύονται αιχμές. Π.χ., η συμφωνία για την ελεύθερη πρόσβαση της αμερικάνικης αυτοκινητοβιομηχανίας στη βρετανική αγορά αφορά τα πρώτα 100.000 αυτοκίνητα που θα πωληθούν. Υπάρχουν και άλλες...

Δεν ξέρουμε αν ο Τραμπ κατάφερε να πείσει τα αμερικανάκια ότι πρέπει «να αρκεστούν στις δύο κούκλες αντί τις τριάντα» κατά δήλωσή του. Σίγουρα θα είναι πιο δύσκολο να πείσει τους γονείς τους (πολλοί εκ των οποίων μπορεί να είναι και υποστηρικτές του) ότι για αυτά τα δύο κουκλάκια πρέπει να πληρώσουν πιο ακριβά!

Σίγουρα λοιπόν με την ανακωχή των 90 ημερών έβγαλαν κέρδος από τη ζημιά τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Κίνα. Ποιος όμως κέρδισε περισσότερα; Το συμπέρασμα στον αναγνώστη...

Ελληνοτουρκικά

Αμηχανία και προσμονή από τους προστάτες

Φανερή είναι η αμηχανία της ντόπιας άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης της ΝΔ για την τροπή που παίρνουν οι ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις. Από τη μια, η ανάδειξη της Άγκυρας σε διεθνή διπλωματικό παίκτη (συνάντηση στην Κωνσταντινούπολη των αντιπροσώπων Ρωσίας-Ουκρανίας, παλαιότερα και μεσολαβητής μεταξύ Χαμάς/Αράβων και Ισραήλ) και, από την άλλη, η σοβαρή επιρροή της στη Συρία δείχνουν να έχουν ανεβάσει «τις μετοχές της». Επιπρόσθετα, ο εκθειασμός του Ερντογάν από τον Τραμπ και τα επαινετικά λόγια και του νέου γραμματέα του ΝΑΤΟ σε συνδυασμό με την παρεμφερή (αν και όχι τόσο πομπώδη) στάση των ευρωπαίων ηγετών έχουν δημιουργήσει την κατάλληλη... «ατμόσφαιρα».

Στα θέματα πιο άμεσου ελληνικού ενδιαφέροντος, η συνάντηση Φιντάν-Γεραπετρίτη στην Αττάλεια (στο περιθώριο της πρόσφατης άτυπης συνόδου των ΥΠΕΞ του ΝΑΤΟ, προπαρασκευαστικής της τακτικής συνόδου του επόμενου μήνα) ήταν εντελώς τυπική και μάλλον σε βαρύ κλίμα. Η λιτή ανακοίνωση μετά το πέρας της ανέφερε ότι συζητήθηκε αποκλειστικά το θέμα της σύγκλησης του Ανωτάτου Συμβουλίου Συνεργασίας των δύο χωρών του προσεχούς Ιουνίου. Το πώς θα φτάσουν ως εκεί, βέβαια, είναι ένα ζήτημα. Ρόλο σε αυτό το κλίμα είναι φανερό ότι έχουν παίξει τόσο η πρόσφατη επίσκεψη του τούρκου προέδρου στα κατεχόμενα με την επανάληψη της θέσης περί δύο κρατών και τα σημαντικά έργα υποδομής που εξαγγέληκαν εκεί όσο και η τροπή που έχει πάρει το κουρδικό ζήτημα, που δείχνει να ελαττώνει το ρόλο του ως χαρτί αντιπερισπασμού της ελληνικής απέναντι στην τουρκική πλευρά. Από την άλλη, οι όλο και στενότεροι εναγκαλισμοί της ελληνικής πλευράς με το Ισραήλ και την κυβέρνηση Νετανιάχου αλλά και οι συμφωνίες με την Αίγυπτο και η επίσης πρόσφατη συνάντηση Μητσοτάκη-Σίσι είναι εξηγήσιμο να προκαλούν δυσφορία στην Άγκυρα.

Παρά ταύτα, τα «ήρεμα νερά», επί του παρόντος, δεν δείχνουν να διαταράσσονται, αν και έχουν προστεθεί και προστίθενται καθημερινά νέα αγκάθια σε αυτή την υπαγορευμένη από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές πολιτική. Το καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ έχει «παγώσει», η ανακήρυξη του θαλάσσιου χωροταξικού σχεδιασμού προς την ΕΕ από ελληνικής πλευράς έχει μείνει «μετέωρη», το ίδιο και τα λεγόμενα θαλάσσια πάρκα. Είναι αυτά ακριβώς τα θέματα που έχουν δώσει «τροφή» στον Αντώνη Σαμαρά (και όλο το ακροδεξιό δυναμικό, εντός κι εκτός της ΝΔ, αλλά και στον «κεντροαριστέρο» συφερό των ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέας Αριστεράς, με συνοδοιπόρο το ρεφορμιστικό ΚΚΕ και τη δεξιά Πλεύση Ελευθερίας) να επαναφέρει τις κατηγορίες περί «υποχωρητικότητας» και «κατευνασμού» έναντι της Τουρκίας. Το θέμα του Αιγαίου, της νοτιοανατολικής Μεσογείου και της ελληνικής υφαλοκρηπίδας/ΑΟΖ έρχεται και ξανάρχεται de facto στην επικαιρότητα. Αυτό το στοιχείο κάνει τις εξελίξεις επικίνδυνες.

Βεβαίως, ο Σαμαράς έχει ευρύτερες βλέψεις αποκαθήλωσης του Μητσοτάκη, ενώ θεωρεί «προνομιακό του πεδίο» τα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Σε πρόσφατο άρθρο του στα «Νέα» κατηγορεί την κυβέρνηση για «αφωνία» στα μεγάλα διεθνή ζητήματα και ειδικότερα στα τεκταινόμενα στην ευρύτερη περιοχή μας. Καυτηριάζει τη στάση του πρωθυπουργού στις πρόσφατες επισκέψεις του σε Γερμανία και Ιταλία, που «δεν απάντησε» στην επέκταση της αμυντικής συνεργασίας των δύο αυτών κρατών με την Τουρκία.

Ασφαλώς και έκφρασε, για πολλοστή φορά, τις γνωστές ρασιιστικές του θέσεις έναντι των μετανα-

Η ΝΑΤΟϊκή άσκηση «Defender 25» και το βαλκανικό της παρακλάδι «Immediate Response 25»

Βαδίζοντας το δρόμο «της ειρήνης» που ανοίγει ο Τραμπ

Ηδη έχει γίνει κατανοητό και στους πιο «αφελείς» ότι οι «ειρηνευτικές» προτάσεις του Τραμπ για την Ουκρανία (και για την Παλαιστίνη) δεν είναι τίποτε άλλο από την προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να αντιμετωπίσει τα διλήμματα και τη σχετική του υποχώρηση στον παγκόσμιο συσχετισμό ισχύος. Δεν είναι τίποτε άλλο από την προσπάθειά του να συγκροτήσει τους ευνοϊκότερους δυνατούς όρους με τους οποίους θα μπει στη φάση της τελικής (πολεμικής) αναμέτρησης με τους στρατηγικούς του αντιπάλους (Ρωσία, Κίνα).

Σ' αυτή την πορεία συνεχίζει να κινείται το ΝΑΤΟ (αυτό που θα «εγκατέλειπε» ο νέος ένοικος του Λευκού Οίκου), η μόνη υπαρκτή στρατιωτική, στρατηγικού χαρακτήρα συμμαχία, η οποία έχει φέρει σε θέση ισχύος μέχρι τώρα τις ΗΠΑ και συνολικά τη Δύση έναντι της Ανατολής (Ρωσία-Κίνα).

Οι ασκήσεις «Defender» του ΝΑΤΟ, που γίνονται κάθε χρόνο στην Ευρώπη, αποτελούν, όπως μας ενημερώνει ο επίσημος ιστότοπος της κυβέρνησης των ΗΠΑ, «το Σπαθί της Ελευθερίας», «τη μεγαλύτερη ετήσια ευκαιρία του Στρατού Ξηράς για άσκηση μετακίνησης προσωπικού και εξοπλισμού στο θέατρο επιχειρήσεων, κρίσιμη για Επιχειρήσεις Μεγάλης Κλίμακας Μάχης, με επικεφαλής το Στρατό των ΗΠΑ για την Ευρώπη και την Αφρική».

Στη φετινή άσκηση «Defender 25», που ήδη έχει ξεκινήσει από τις 11 Μάη και ολοκληρώνεται στις 24 Ιούνη, θα κινητοποιηθούν περίπου 30.000 στελέχη και οπλίτες του στρατού 39 χωρών και θα καλύψει περιοχές των Βαλκανίων, της Κεντρικής Ευρώπης, των Σκανδιναβικών και των Βαλτικών χωρών. Και φυσικά, όπως και οι προηγούμενες, είναι προσανατολισμένη σε «Επιχειρήσεις Μεγάλης Κλίμακας Μάχης», ενάντια στην, υποτίθεται, «αδύναμη» ιμπεριαλιστική

Ρωσία, την οποία (όπως λένε κάποιοι) θέλει να «προσεταιριστεί» ο Τραμπ. Ο χάρτης της άσκησης, που είναι αναρτημένος στον προαναφερθέντα ιστότοπο, είναι αποκαλυπτικός των επιδιώξεων και στόχων της άσκησης αυτής.

Η χώρα μας, όπως κάθε χρόνο, αποτελεί κομβικό σημείο όλης της άσκησης και όχι μόνο του τμήματος στο οποίο συμμετέχει άμεσα. Με τη χρησιμοποίηση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης για τη μεταφορά στρατιωτών και εξοπλισμού, και φέτος, με την παράλληλη «αξιοποίηση», για πρώτη φορά, του λιμανιού της Καβάλας, τη σημασία του οποίου είχε έγκαιρα επισημάνει ο Πάιατ (το «άλλο παπούτσι» του ΝΑΤΟ στην περιοχή). Από τον Απρίλη, γιγαντιαία μεταγωγικά ξεφορτώνουν πολεμικό υλικό και προσωπικό των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, με την «ολόπλευρη συνδρομή» του ελληνικού κρατικού μηχανισμού (Οργανισμός Λιμένας Καβάλας, Λιμενικό Σώμα, Στρατός Αστυνομία...), αλλά και ιδιωτών (μηχανήματα φορτοεκφόρτωσης κ.λπ.). Γη, θάλασσα, αέρας, κρατικός μηχανισμός και λαός στην υπηρεσία των μεγάλων αφεντικών, τα οποία άλλωστε συντηρούν και αναπαράγουν την εξουσία του ντόπιου κληφναριού.

Όσον αφορά το τμήμα της άσκησης στο οποίο συμμετέχει άμεσα η Ελλάδα, «Immediate Response 25», έχει πεδίο αναφοράς, εκτός από τη χώρα μας, τη Βουλγαρία, τη Βόρεια Μακεδονία, το Κόσοβο, την Αλβανία, το Μαυροβούνιο, την Κροατία και τη Σλοβακία και θα διεξαχθεί από τις 26 Μάη ως τις 9 Ιούνη με τη συμμετοχή 12.000 στρατιωτών από 19 χώρες, εκ των οποίων 2.000-3.000 Αμερικανοί. Αλεξανδρούπολη-Καβάλα-Ξάνθη είναι οι περιοχές του ελληνικού εδάφους όπου θα ξεδιπλωθεί η άσκηση, με απόβαση κατά βάση αμερικανικών, αλλά και γαλλικών, ισπανικών και άλλων δυνάμεων, με άρματα, ελικόπτερα, αεροπλάνα και κάθε είδους σιδηρικά,

ενώ η συμμετοχή των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων θα αποτελείται από τμήματα της XX Τεθωρακισμένης Μεραρχίας, ελικόπτερα Chinook και επιθετικά Apache, αεροσκάφη F-16, φρεγάτες κ.λπ.

Το κυρίως σκέλος της θα πραγματοποιηθεί στο πεδίο βολής Πετροχωρίου, κοντά στην Ξάνθη, και περιλαμβάνει ποικιλία σύνθετων στρατιωτικών δράσεων, όπως επιχειρήσεις διάβασης υδάτινων εμποδίων (ποταμός Νέστος), ανάπτυξη αερομεταφερόμενων δυνάμεων, βολές με πραγματικά πυρά από άρματα μάχης και τεθωρακισμένα, καθώς και ασκήσεις αντιμετώπισης σύγχρονων απειλών, όπως κυβερνοεπιθέσεις και καταστάσεις CBRN (χημικού, βιολογικού, ραδιολογικού, πυρηνικού πολέμου).

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, ο οποίος συνεχίζει και θα συνεχίσει να βάζει τη σφραγίδα του στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και στις διεθνείς εξελίξεις, αλλά και η αστάθεια στα Βαλκάνια έχουν καταστήσει συνολικά πλέον την περιοχή της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης ένα «εργαστήριο» πολέμου και μια πλατφόρμα εξόρμησης της αμερικανικής και γενικότερα της ΝΑΤΟϊκής πολεμικής μηχανής. Διάφοροι εθνικιστικοί κύκλοι και σάιτ, και φυσικά η επίσημη αστική πολιτική ηγεσία, επιχαίρουν για τη «στρατηγική αναβάθμιση» της περιοχής και για την «υψηλή προστιθέμενη αξία» που έχει αποκτήσει. Για την Αλεξανδρούπολη και το λιμάνι της, που έχει μετατραπεί σε δεύτερη Σούδα και κόμβο μεταφοράς ΝΑΤΟϊκού στρατιωτικού εξοπλισμού και προσωπικού προς τα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη μέχρι το μέτωπο της Ουκρανίας. Τη στρατηγική θέση του λιμανιού της Καβάλας ως προς τη «δυνατότητα προβολής ισχύος» του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Και, τέλος, το πεδίο βολής του Πετροχωρίου Ξάνθης, το οποίο με τη θέση και το ανάγλυφό του

αποτελεί πλέον μια κομβική και με συνεχή χρήση υποδομή για τα επιτελεία των Αμερικανονατοϊκών.

Προβάλλουν με «ενθουσιασμό» την «προνομιακή» χρησιμοποίηση του ελληνικού χώρου και των ενόπλων δυνάμεων από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ σε σχέση με την Τουρκία, θεωρώντας την, οι υποκριτές, μωροφιλόδοξο οσφυοκάμπτες, ως αντιστάθμισμα στην αναβάθμιση του ρόλου της Τουρκίας στην περιοχή το τελευταίο διάστημα. Και μιλούν για «οργισμένη αντίδραση της Άγκυρας» και για «περικύκλωση της Τουρκίας από συμμαχικές δυνάμεις»...

Αυτό που κάνουν, το μοναδικό που μπορούν, είναι να εκχωρούν σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ ολόκληρη τη χώρα και ιδιαίτερα την περιοχή της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης ως πολεμικό εξάρτημα και αναλώσιμο για τους πολεμικούς τους σχεδιασμούς, για τον αντιδραστικό και επικίνδυνο ανταγωνισμό τους με τις άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Εμπλέκουν το λαό και τη νεολαία σε μεγάλους κινδύνους, αφού έχουμε μπει σε μια περίοδο προετοιμασίας ενός παγκόσμιου πολεμικού μακελειού.

Η ανάγκη επομένως να γίνουν σοβαρά βήματα αντιμετώπισης και αναστροφής της πορείας υποχώρησης του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στη χώρα μας και στην περιοχή είναι κάτι παραπάνω από έκδηλο και απαιτεί πρωτοβουλίες και δράσεις από όποιες δυνάμεις θέλουν να αναφέρονται στο λαό και στο κίνημα. Το ΚΚΕ(μ-λ) θα πάρει αυτές τις πρωτοβουλίες το αμέσως επόμενο διάστημα, με παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και σπουδών, πλατιά στον κόσμο, αναδεικνύοντας το ζήτημα σε όσους συλλόγους μπορεί, με στόχο την πραγματοποίηση **συγκέντρωσης-διαδήλωσης** ενάντια στη ΝΑΤΟϊκή άσκηση και την εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτήν, την **Τρίτη 3 Ιούνη στην κεντρική πλατεία της Ξάνθης**.

της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου, που είναι αδύνατον κάτι τέτοιο. Τι μένει, συνεπώς; Η πιστή υποταγή και ξενοδοουλία στα ξένα αφεντικά της. Όσες «καρπαζιές» κι αν τρώει, όσα «αδειάσματα» κι αν υφί-

σταται, πάντα θα υπακούει στα συμφέροντά τους και στις επιταγές τους. Ευελπιστώντας να «συμπλέουν» με τα συμφέροντα των διαφόρων μερίδων της που, στη βάση αυτής της σχέσης ιμπεριαλιστι-

κής εξάρτησης, αναπαράγονται. Αυτών που χειροκροτούν τις διάφορες «αναβαθμίσεις» των ιμπεριαλιστικών οίκων αξιολόγησης, την ώρα που η όποια παραγωγική βάση της χώρας αποσαθρώνεται. Εκείνων που έχουν ήδη δρομολογήσει τα νέα θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα, τη στιγμή που δεν περισσεύει ούτε ευρώ για τα λαϊκά στρώματα.

Τα πράγματα, συνεπώς, είναι πιο «απλά» σε ό,τι αφορά τη στάση κάθε λαϊκού ανθρώπου, πολύ περισσότερο των δυνάμεων της Αριστεράς και πιο ειδικά των κομμουνιστικών: να εντείνουν την πάλη τους για την ανάπτυξη μαζικού αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος! Για διεθνιστική αλληλεγγύη και κοινό μέτωπο των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό! Όσο οι ντόπιοι κρατούντες θα «τα δίνουν όλα» στα ξένα αφεντικά τους τόσο η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία της χώρας μας θα πρέπει να «τα δίνουν όλα» στη συγκρότηση και ενίσχυση αυτού του κινήματος. Είτε σε «ήρεμα» είτε σε «φουρτουνιασμένα» νερά.

▶ στών. «Θυμήθηκε» τα «ανοιχτά θέματα» με Βόρεια Μακεδονία και Αλβανία, πάντα χρεώνοντας στην ελληνική πλευρά «συγκатаβάση», ενώ έφτασε στο σημείο να θεωρεί την κυβέρνηση Μητσοτάκη «αποξενωμένη», πέρα από τον Πούτιν και από τον... Τραμπ! Παρεμπιπτόντως, ο έτερος «Καππαδόκης», Κώστας Καραμανλής, αποφεύγει να τοποθετείται τελευταία, μάλλον περιμένοντας τις εξελίξεις με τις κατηγορίες για το έγκλημα των Τεμπών σε βάρος του συνεπώνυμου και συγγενούς του, πρώην υπουργού Μεταφορών.

Όλη αυτή η «κινητικότητα» δείχνει ένα πράγμα. Ότι η ντόπια άρχουσα τάξη έχει να αντιμετωπίσει σοβαρά θέματα και στο εσωτερικό της, ενώ αδυνατεί να χαράξει οποιαδήποτε στρατηγική. Ή καλύτερα, έχει κάνει «στρατηγική» της το βλέποντας και κάνοντας. Όσο κι αν φωνάζουν οι διάφοροι ΣΚΑΪ (και όχι μόνο) ότι η Τουρκία έχει σταθερή και πιο διαχρονική πολιτική έναντι της Ελλάδας, επομένως πρέπει και αυτή να αποκτήσει «εθνική στρατηγική», φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Είναι τέτοια τα χαρακτηριστικά και οι προδιαγραφές

Ποιους «ενώνει η μουσική»; Το ξέπλυμα του Ισραήλ στη Γιουροβίζιον

Το 2023 ο διαγωνισμός της Γιουροβίζιον έγινε στην Αγγλία, η οποία ανέλαβε τη διοργάνωση επειδή η νικήτρια του 2022, Ουκρανία, βρισκόταν σε πόλεμο. Τότε το BBC εισήγαγε το σύνθημα «United by Music» (Ενωμένοι από τη Μουσική), για να εκφράσει τη συνεργασία Αγγλίας και Ουκρανίας και τη δύναμη της μουσικής να ενώνει τους λαούς (!)

Έκτοτε έγινε το επίσημο σύνθημα του διαγωνισμού. Αν και δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση της Ρωσίας, η οποία έχει αποκλειστεί από τον διαγωνισμό από τότε που εισέβαλε στην Ουκρανία. Για την εισβολή του Ισραήλ στη Γάζα ...μας ενώνει η μουσική! Κι έτσι, το 2024, στη Σουηδία, χρησιμοποιήθηκε ως απάντηση στις διαδηλώσεις ενάντια στη συμμετοχή του Ισραήλ, τα γιουκαϊσμάτα της αρένας και τις παλαιστινιακές σημαίες.

Κάτι αντίστοιχο έγινε και φέτος στην Ελβετία. Μόνο που οι διοργανωτές ήταν πιο καλά προετοιμασμένοι. Και πάλι έγι-

ναν διαδηλώσεις, αποδοκιμάστηκε το Ισραήλ και υψώθηκαν παλαιστινιακές σημαίες, όμως τίποτα από αυτά δεν έφτασε στα αυτιά και τα μάτια των εκατομμυρίων τηλεθεατών, οι οποίοι έβλεπαν τη μουσική να ...κατευνάζει τα πολιτικά πάθη. Και δεν είδαν τους πέντε-έξι σεκιουριτάδες που έπεσαν πάνω στον θεατή που σήκωσε παλαιστινιακή σημαία την ώρα που εμφανίστηκε το Ισραήλ, τον ακινητοποίησαν και τον χτύπησαν.

Η φετινή συμμετοχή του Ισραήλ ήταν εσκεμμένα προκλητική και σχεδόν επιθετική. Το τραγούδι ονομάζεται «Μια νέα μέρα θα ανατείλει» (για ποιους άραγε;) και η επίσημη παρουσιάσή του, που επαναλήφθηκε από όλους τους παρουσιαστές σε όλες τις χώρες που μετέδωσαν τον διαγωνισμό, τόνιζε ότι η τραγουδίστρια επέζησε στις 7 Οκτώβρη επειδή κρύφτηκε κάτω από πτώματα. Ενώ σε φωτογραφία της στην ιστοσελίδα της Γιουροβίζιον 2025 φοράει ένα μπλουζάκι με τον εβραϊκής καταγωγής Λέοναρντ

Κοέν και το τραγούδι του «Love Love Love», που έγραψε το 1973 στο Σινά, όπου έκανε συναυλίες για τον ισραηλινό στρατό στον Πόλεμο του Γιομ Κιπούρ. Για την ιστορία, μια ματιά στους στίχους αρκεί για να φανεί ότι το τραγούδι δεν είναι ερωτικό, αλλά πολεμικό!

Το υπουργείο Εξωτερικών του Ισραήλ ασχολήθηκε αρκετά με τη φετινή Γιουροβίζιον, στήνοντας έναν ολόκληρο μηχανισμό προπαγάνδας μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα, και όχι μόνο, με τον οποίο διαφήμιζε το τραγούδι και παρότρυνε τον κόσμο να το ψηφίσει. Και φαίνεται πως κάτι κατάφερε, γιατί η 2η θέση που κατέκτησε οφείλεται κατά βάση στις ψήφους του κοινού (όπου ήταν πρώτο με διαφορά) και όχι των επιτροπών. Έτσι επιδίωξαν να αποδείξουν ότι οι λαοί της Ευρώπης υποστηρίζουν το Ισραήλ και ότι ο αντισημιτισμός εκφράζεται μόνο από μειοψηφίες.

Φυσικά, αυτές οι διαδικασίες ηλε-

κτρονικής ψηφοφορίας κάθε άλλο παρά αδιάβλητες είναι. Για παράδειγμα, μια συνήθης πρακτική λέγεται πως είναι η αγορά «πακέτου ψήφων», που προσφέρουν εταιρίες για να ψηφίζουν ηλεκτρονικά την προτίμηση του αγοραστή με τρόπο ώστε να φαίνονται διαφορετικοί ψηφοφόροι (π.χ. από διαφορετικά τηλέφωνα). Φέτος, επειδή η επίδοση του Ισραήλ στις ψήφους του κοινού παραήταν εντυπωσιακή, υπάρχουν αρκετές γκρίνιες, με σημαντικότερη αυτή της ισπανικής δημόσιας τηλεόρασης (RTVE), η οποία έθεσε θέμα διαφάνειας.

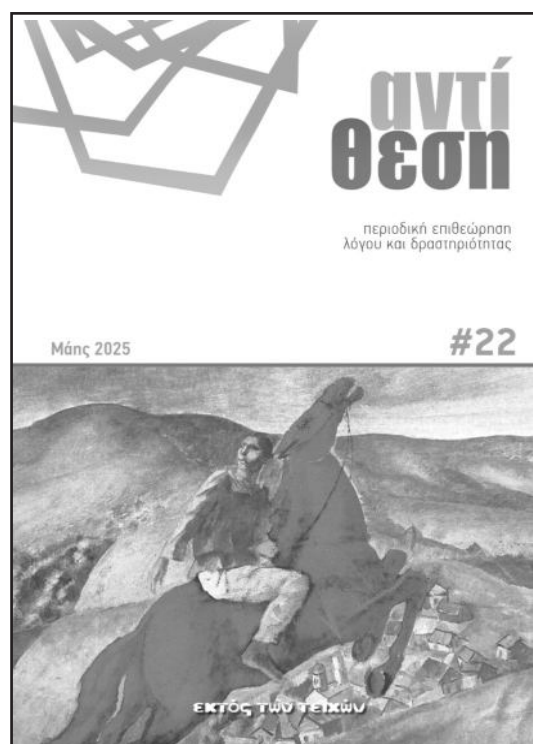
Πάντως, ο Άδωνις Γεωργιάδης δεν μπόρεσε να κρύψει τη χαρά του και έγραψε: «Μπράβο στον κόσμο που δεν επηρεάστηκε από την προπαγάνδα της Αριστεράς και στήριξε τη μεγάλη Δυτική Δημοκρατία της Μέσης Ανατολής σε αυτές τις δύσκολες στιγμές». Αφενός, ωραίο το United by Music! Αφετέρου, ποιος ακριβώς περνάει τις δύσκολες στιγμές;

Κυκλοφόρησε το τεύχος 22 της Αντίθεσης

Στην περίοδο όξυνσης των αντιθέσεων και των κινδύνων για τους λαούς που διανύουμε, μεγαλώνουν οι απαιτήσεις για το κίνημα και οι ανάγκες για καλύτερη κατανόηση της πραγματικότητας που ζούμε, αλλά και των πραγματικών δυνατοτήτων του λαού μας και των λαών όλου του κόσμου.

«Σε αυτή τη συζήτηση θέλει να συμβάλλει το νέο τεύχος της Αντίθεσης, το οποίο ξεκινά με δυο κείμενα σχετικά με τους εργαζόμενους και το κίνημά τους. Το πρώτο είναι μια αναλυτική τοποθέτηση της Ταξικής Πορείας για τον νέο νόμο για τον κατώτατο μισθό και τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, που αναδεικνύει τις εχθρικές προς τους εργαζόμενους ρυθμίσεις που περιλαμβάνει. Ενώ το δεύτερο, του Πάνου Χουντή, αντιπαράκειται στις απόψεις και πρακτικές του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ στα σωματεία.

Ακολουθεί ένα κείμενο από τον Βασίλη Σαμαρά, στο πρώτο μέρος του οποίου αναλύει την κατάσταση στον κόσμο, ενώ στο δεύτερο τα ζητήματα που απασχολούν το κίνημα και αναζητούν απαντήσεις απαλλαγμένες από κάθε ρεφορμισμό.

Ο Δημήτρης Μάνος επιχειρεί μια πρώτη προσέγγιση στο ζήτημα της τεχνητής νοημοσύνης για την οποία τόσοσ λόγος γίνεται τελευταία. Και τέλος, ο Δημήτρης Παυλίδης παρουσιάζει και σχολιάζει την μακροσκελή επιστολή που έστειλε ο Μολότοφ στην ΚΕ του ΚΚΣΕ το 1965, με αφορμή την έκδοση της «Σύγχρονης Εποχής».

(Από την εισαγωγή του νέου τεύχους της Αντίθεσης που κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες).

Η τρομοκρατία των Kneecap

Αλκυτούσαν τα μαντρόσκυλα του σιωνισμού, τα ελληνικά μέσα, εφημερίδες και ιστοσελίδες, με την ακύρωση της εκδήλωσης της Ισραηλινής Πρεσβείας στη ΔΕΒ Θεσσαλονίκης. Ξημέρωνε μια ακόμα μέρα όταν η Αντανία Σίμπλι αποκλειόταν από το Φεστιβάλ Βιβλίου της Φρανκφούρτης. Ξημέρωνε μια ακόμα μέρα όταν το βραβευμένο ντοκιμαντέρ «Καμία άλλη γη» έβλεπε κλειστές τις πόρτες των κινηματογράφων και εταιρειών διανομής στις ΗΠΑ. Ξημέρωνε μια ακόμα μέρα όταν οι Kneecap δέχτηκαν αποκλεισμούς στις μουσικές τους εμφανίσεις στη βάση της δημόσιας υποστήριξης της Παλαιστίνης και της καταδίκης του Ισραήλ.

Η ευαισθησία τους επιλεκτική. Το ακριβώς ανάποδο από τις... χειρουργικές επιχειρήσεις βομβαρδισμού τρομοκρατών ανταρτών, δώδεκα ετών. Τρομοκρατών σαν και τον Μο Χάρα (κατά κόσμον Λιάμ Ο' Χάνα) των Kneecap. Και με βάση αυτή την κατηγορία, μάλιστα, διώκεται και αναμένεται να παραπεστεί σε δίκη στις 18 Ιουνίου.

Φυσικά τρομοκράτες είναι όσοι στις συναυλίες τους αναρτούν παλαιστινιακές σημαίες.

Φυσικά τρομοκράτες είναι όσοι λένε «Γαμή το Ισραήλ», που έχει κατασφάξει τον τελευταίο αιώνα τους Παλαιστίνιους.

Φυσικά τρομοκράτες είναι όσοι αποκαλύπτουν τη σφαγή.

Φυσικά τρομοκράτες είναι όσοι καλούν σε αγώνα, ακόμα και ένοπλο, ενάντια στην πολυδεκαετή κατοχή.

Και φυσικά στην Ιρλανδία γνωρίζουν πολύ καλά από κατοχή, όπως και από αντίσταση ενάντια στον κατακτητή. Και αυτό είναι που τρομάζει. Αν λοιπόν είσαι στρατός κατοχής, λογικό όλοι αυτοί να είναι τρομοκράτες. Αν είσαι καλλιτέχνης του λαού και τραγουδάς για τον λαό, τρομοκράτης είναι ο στρατός κατοχής και οι ιμπεριαλιστές σύμμαχοί του.

Απ' άκρη σ' άκρη της γης, όποιος στέκεται με την Παλαιστίνη, στοχοποιείται, διώκεται, μποϊκοτάρεται και γενικά ακολουθείται μια εκστρατεία πολλών δισεκατομμυρίων για να βαφτιστεί αντισημιτισμός ο αντισημιτισμός. Με αυτή τη λογική και πρακτική, που ακολουθήθηκε σε πλήθος καλλιτεχνών, αντιμετωπίζονται και οι Kneecap. Οι ίδιοι δεν δείχνουν να πτοούνται, δηλώνοντας πως τα μηνύματά τους είναι «για τις αρρωστημένες πράξεις της ισραηλινής κυβέρνησης, όχι για τον απλό κόσμο». Και συνεχίζουν: «Δε δίνουμε δεκάρα τι θρησκεία έχει ο καθένας. Γνωρίζουμε πως υπάρχει τεράστιος αριθμός Εβραίων που είναι εξοργισμένοι από αυτήν τη γενοκτονία, τόσο όσο εμείς. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι οι κυβερνήσεις των χωρών όπου παίζουμε επιτρέπουν μερικά από τα φρικτότερα εγκλήματα της εποχής μας — και δε θα σιωπήσουμε».

Με κάθε βόμβα που πέφτει στη Γάζα, αυξάνονται οι εμπνευσμένοι από τον παλαιστινιακό αγώνα για μια ελεύθερη γη από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο. Ας τρομοκρατούνται όσοι τρέμουν μια Παλαιστίνη που θα αντέξει τη σφαγή. Θα τους περάσει. Ή και όχι, δικό τους πρόβλημα.

Ο απεργοκτόνος νόμος 330 / 1976 του Λάσκαρη και η «κατάργηση της πάλης των τάξεων»

Η πτώση της Χούντας το 1974 και τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, εκτός των άλλων εξελίξεων, σηματοδεύτηκαν από μια σοβαρή κινηματική ανάταση στον φοιτητικό και εργατικό χώρο. Ιδιαίτερα όμως οι βιομηχανικοί εργάτες κατάφεραν να συγκροτήσουν επιτροπές και εργοστασιακά σωματεία και να πραγματοποιήσουν μαζικές απεργίες, πολλές φορές ενάντια στις διαθέσεις της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Οι κυριότεροι λόγοι των κινητοποιήσεων τους ήταν τα μεροκάματα, οι αυθαιρεσίες των εργοδοτών, οι απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς και η ασφάλεια στο χώρο εργασίας.

Οι απεργίες διαρκούσαν, σε πολλές περιπτώσεις, ολόκληρες εβδομάδες ή και μήνες και συνοδεύονταν σχεδόν πάντα από συγκρούσεις με την αστυνομία. Η αλληλεγγύη που έδειχναν οι συνάδελφοί τους σε άλλες επιχειρήσεις μέσω της οικονομικής ενίσχυσης των απεργών αλλά και της προκήρυξης απεργιών συμπαράστασης ήταν εντυπωσιακή. Συχνά οι απεργίες συνοδεύονταν από καταλήψεις εργοστασίων, περιφρούρηση και απαγόρευση εισόδου των απεργοσπαστών. Αλλά και οι συχνές και απροειδοποίητες στάσεις εργασίας ή η κωλυσιεργία ώστε να μειωθεί η παραγωγή ήταν μορφές αγώνα που αξιοποιήθηκαν ευρέως.

Οι περισσότερες απεργίες κατέληγαν με νίκες των εργατών, όπως η εμβληματική απεργία στην ΠΙΤΣΟΣ αλλά και αυτές στην ΙΖΟΛΑ, την ΕΣΚΙΜΟ, τη ΜΕΛ, την ΙΤΤ, την Good Year, τον Πετζετάκη, τη ΒΙΟΧΑΛΚΟ, τα Ναυπηγεία Ελευσίνας, την ΤΡΙΚΟΠΙ κ.ά. Την ίδια περίοδο, αξιοσημείωτοι αγώνες δόθηκαν και σε άλλους κλάδους, όπως στην οικοδομή, τα μεταλλεία (Μαντούδι, ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΟ κ.ά.), τις τράπεζες, αλλά και σε δημόσιες υπηρεσίες (ΔΕΗ, ΟΤΕ κ.ά.).

Ειδικά οι εργατικοί αγώνες στη βιομηχανία και η συγκρότηση των εργοστασιακών σωματείων θορύβησε την ηγεσία των βιομηχάνων (ΣΕΒ) και την κυβέρνηση Καραμανλή. Παρά τις προσπάθειές τους να δείξουν μια πιο δημοκρατική διαχείριση του ζητήματος (επαναφορά

των συλλογικών διαπραγματεύσεων το 1974 και υπογραφή νέας Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης το 1975), το εργατικό κίνημα επιδείκνυε μια απίστευτη αντοχή και άρνηση υποταγής στα κελεύσματα της κυβέρνησης, των επίσημων συνδικαλιστικών ηγεσιών και των ρεφορμιστικών παρατάξεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ηγεσία της ΓΣΕΕ αναφερόταν σε «υπερεπαναστάτες» και ο πρόεδρος της ΕΣΑΚ σε «ύποπτα στοιχεία».

Η συνηθισμένη τακτική των απολύσεων πρωτοπόρων συνδικαλιστών που εφαρμόζαν οι εργοδότες από τις πρώτες κιόλας ημέρες των κινητοποιήσεων όχι μόνο δεν απέδωσε, αλλά πείσμωνε περισσότερο τους απεργούς, με αποτέλεσμα οι βιομήχανοι στην πλειονότητα των περιπτώσεων να υποχωρούν και να αποδέχονται πολλά από τα αιτήματα των εργατών.

Έτσι, ο πρόεδρος του ΣΕΒ, Δ. Μαρινόπουλος, σε συνέντευξή του στις 5/3/1976 ζήτησε να καθοριστεί ένα πιο σφικτό νομικό πλαίσιο που θα περιορίζει τις απεργίες. Μάλιστα ήταν ο πρώτος που διατύπωσε την άποψη ότι «δεν έχουμε λόγους να έχουμε σήμερα πάλη των τάξεων». Στη συνέχεια ανέλαβαν υπουργοί της κυβέρνησης να διαμορφώσουν το κατάλληλο κλίμα. «Κατάχρηση των ελευθεριών εις βάρος του κοινωνικού συνόλου [...] με ένα κύμα αδικαιολόγητων απεργιακών εκδηλώσεων» έβλεπε πρωτοκλασάτος υπουργός. Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για τον υπουργό Απασχολήσεως Κων. Λάσκαρη να δημοσιοποιήσει το νομοσχέδιο «Περί επαγγελματικών σωματείων και ενώσεων και διασφάλισης της συνδικαλιστικής ελευθερίας», που έμεινε στην ιστορία ως νόμος 330 ή νόμος Λάσκαρη.

Με βάση αυτόν οι εργαζόμενοι έπρεπε να προχωρήσουν πρώτα σε διαπραγμάτευση με τον εργοδότη και να προειδοποιούν νωρίτερα για την πραγματοποίηση της απεργίας (υπήρχε ασάφεια ως προς τον ακριβή χρόνο κοινοποίησής της). Για τις δημόσιες υπηρεσίες και τις επιχειρήσεις «κοινής ωφέλειας» (νοσοκομεία, μεταφορές, ύδρευση, ΔΕΗ κ.ά.)

προβλεπόταν κοινοποίηση της απεργίας 8 μέρες νωρίτερα.

Νομιμοποιούνταν το λοκ άουτ, απαγορευόταν η πολιτική απεργία όπως και οι απεργίες συμπαράστασης. Επίσης οι προϋποθέσεις για να αποφασιστεί απεργία γίνονταν σχεδόν απαγορευτικές (με πλειοψηφία πάνω από 75% στις γενικές συνελεύσεις) και το σωματείο υποχρεωνόταν να ορίσει προσωπικό ασφαλείας. Ήταν πλέον πολύ εύκολο να κηρυχτεί μια απεργία παράνομη.

Αν θυμίζουμε οι διατάξεις αυτές τους πρόσφατους αντεργατικούς νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη, δεν είναι καθόλου τυχαίο. Οι σημερινοί νόμοι, στις βασικές τους διατάξεις, είναι πιστή αντιγραφή των διατάξεων που θεσμοθέτησαν οι προκάτοχοι των ίδιων υπουργικών θώκων και πολιτικοί πρόγονοι του ίδιου κόμματος προ 50ετίας. Άλλωστε ήταν πάγια και διαχρονική επιδίωξη του συστήματος.

Με άλλες διατάξεις του νομοσχεδίου θεσμοθετούνταν ουσιαστικά μια ωμή παρέμβαση του κράτους στα σωματεία, με στόχο, όπως φιλοδοξούσε ο Λάσκαρης, «να μην επιτρέψει την πάλη των τάξεων», ικανοποιώντας έτσι και το αίτημα του Μαρινόπουλου.

Οι συνέπειες των παραβατών ήταν η άρση της προστασίας των μελών της διοίκησης του σωματείου, δηλαδή η απόλυση, καθώς και η απόλυση όσων συμμετέχουν σε αυτήν χωρίς αποζημίωση. Η περιφρούρηση της απεργίας και η παρεμπόδιση της εργασίας απεργοσπαστών θεωρούνταν αδίκημα που θα επέφερε πρόστιμο και την ποινή της φυλάκισης.

Όταν το νομοσχέδιο κατατέθηκε στη Βουλή για συζήτηση στις 24/5/1976, προκηρύχθηκε από διάφορα σωματεία 48ωρη απεργία (24-25 Μαΐου), όχι όμως και από τη ΓΣΕΕ. Ήδη, βέβαια, υπήρχε μια γενικότερη αναταραχή. Σε δεκάδες επιχειρήσεις οι εργαζόμενοι είχαν προχωρήσει σε απεργιακές κινητοποιήσεις και στάσεις εργασίας σε όλη την Ελλάδα από το Μάρτιο μέχρι το Μάιο. Πιο γνωστή ήταν αυτή των μεταλλωρύχων του Σκαλιστήρη στο Μαντούδι Εύβοιας (Απρίλης 1976) με αίτημα την υπογραφή συλλογικής σύμβασης και καλύτερων συνθηκών εργασίας, που εξελίχθηκε σε άγρια σύγκρουση με την αστυνομία.

Από την αρχή φάνηκε ότι η επίσημη συνδικαλιστική ηγεσία δεν ήθελε να κοντράρει την κυβέρνηση στην ψήφιση του αντεργατικού νόμου. Μάλιστα στην Αθήνα δεν ανακοινώθηκε διαδήλωση και πορεία παρά μόνο συγκέντρωση. Οι παρατάξεις των ΚΚΕ και ΚΚΕεσ. Ζητούσαν την απόσυρση του νομοσχεδίου και να ξεκινήσει διάλογος για την αναμόρφωσή του. Η παράταξη του ΠΑΣΟΚ καλούσε σε «αγωνιστική ετοιμότητα».

Όμως οι διαθέσεις των απεργών ήταν πολύ διαφορετικές. Υπολογίζεται ότι συμμετείχαν στην απεργία περίπου μισό εκατομμύριο εργάτες. Στις 25 Μαΐου, μετά τη μαζικότερη απεργιακή συγκέντρωση στην Αθήνα και παρόλο που οι ηγεσίες των ρεφορμιστών προέτρεπαν τον κόσμο να διαλυθεί, πολλοί ήταν αυτοί που ξεκίνησαν την πορεία προς το

υπουργείο Απασχόλησης. Σε λίγο η αστυνομία εξαπέλυσε μια λυσσαλέα επίθεση στους απεργούς, με αύρες, δακρυγόνα, πυροβολισμούς και άγριο ξύλο.

Το κέντρο της Αθήνας είχε μετατραπεί σε θάλαμο αερίων και ένα εκτεταμένο πεδίο μάχης. Μάλιστα μια αύρα χτύπησε θανάσιμα την 66χρονη μικροπωλήτρια Αναστασία Τσιβίκα, καθώς πέρασε κυριολεκτικά από πάνω της. Οι απεργοί όμως δεν υποχωρούσαν. Οδοφράγματα στήθηκαν σε κεντρικούς δρόμους. Οι μάχες κράτησαν μέχρι το βράδυ. Εκτός από τη νεκρή, υπήρχαν δεκάδες τραυματίες, πολλοί εκ των οποίων από σφαίρες, και πάνω από 100 συλλήψεις.

Οι ανακοινώσεις των επίσημων κομμάτων τη επόμενη ημέρα ήταν εμετικές. Το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕεσ. μιλούσαν για προβοκάτορες και ξένα στοιχεία. Το ΚΚΕ με πρωτοσέλιδο του «Ριζοσπάστη» (26/5/1976) αναφερόταν σε «οργανωμένο σχέδιο σκοτεινών δυνάμεων της ανωμαλίας». Ακόμα και σε πρόσφατα κείμενα κάνουν λόγο για «ομάδα 50 διαδηλωτών που προκάλεσε τους αστυνομικούς» (Κατιούσα, 24/5/2021).

Τελικά ο νόμος 330/1976 ψηφίστηκε και χιλιάδες συνδικαλιστές απολύθηκαν τα επόμενα χρόνια. Ο νόμος συνέβαλε καθοριστικά στην υποχώρηση του εργοστασιακού κινήματος που αναπτύχθηκε τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης με τα χαρακτηριστικά της συγκρότησης εργατικών επιτροπών σε κάθε εργοστάσιο, κόντρα στις επίσημες συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Στη συνέχεια ψηφίστηκαν κι άλλοι νόμοι που ποινικοποιούσαν τις καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, την κάλυψη προσώπων των διαδηλωτών, την άσκηση ψυχολογικής βίας σε δημοσίους υπαλλήλους, αστυνομικούς κ.λπ. Ακόμα και νομοσχέδιο για διοικητική εκτόπιση (εξορία) κατατέθηκε στη Βουλή το Νοέμβριο του 1976, αλλά τελικά αποσύρθηκε.

Όμως οι απεργίες δεν σταμάτησαν. Χιλιάδες εργαζόμενοι σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα συνέχισαν να αγωνίζονται και να απεργούν τα επόμενα χρόνια. Εκπαιδευτικοί, τραπεζοϋπάλληλοι, γιατροί απεργούσαν μαζικά, αναγκάζοντας την κυβέρνηση να προχωρήσει ακόμα και σε επιστράτευσεις, όπως αυτή των τραπεζοϋπαλλήλων το 1979. Χαρακτηριστική επίσης, όσον αφορά τη διάρκειά της, ήταν η απεργία των λιθογράφων του 1977, που κράτησε 3 μήνες. Η πάλη των τάξεων -προς μεγάλη απογοήτευση του Λάσκαρη- συνεχίστηκε.

Πηγές

«Προβλήματα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος 1974-1975», τ. 3, Ιστορικές εκδόσεις

Γ. Κωνσταντόπουλος, «Η εργατική τάξη έχει ιστορική αποστολή», εκδ. εκτός των τειχών

«Νοέμβρης 73. Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν», Αυτόνομη Πρωτοβουλία Πολιτών

Δ. Κατσορίδας, «Βασικοί σταθμοί του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα 1870-2001», εκδ. ΑΡ.ΙΣΤΟ.Σ.

Δ. Κατσορίδας, «Το εργατικό ζήτημα», ΙΝΕ ΓΣΕΕ

Θεσσαλονίκη

Έκθεση Ντοκουμέντων της Αντιδικτατορικής Αντίστασης, 1967-1974 στην Ιταλία

Από τις 19 έως 30 Μαΐου 2025, στο Κέντρο Αρχιτεκτονικής του Δήμου Θεσσαλονίκης στην Αγγελάκη 13.

Διοργάνωση: Πρωτοβουλία Φοιτητών στην Ιταλία την περίοδο της χούντας, Εταιρία Διάσωσης Ιστορικών Αρχείων Μακεδονίας (ΕΔΙΑ) 1940-1974, Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967-1974 (ΣΦΕΑ) και Εταιρία Φίλων Χώρου Μνήμης Αντιδικτατορικής Αντίστασης στη Θεσσαλονίκη.

σχολία

Τοιχογραφία I

Στον αρχαιολογικό χώρο της Κνωσού, κατέρρευσε τοιχογραφία του ανακτόρου, με αποτέλεσμα να σπάσει και να γίνει χίλια κομμάτια. Πρόκειται για τη χαρακτηριστική τοιχογραφία με τα μινωικά δελφίνια και είναι αντίγραφο της αναστήλωσης του Άρθουρ Έβανς. Θα αντικατασταθεί με τοιχογραφία αθλητικών παπουτσιών.

Τοιχογραφία II

Στους θεαλλώδεις ανέμους έσπυσε να επιρρίψει τις ευθύνες για το πρωτοφανές αυτό θέαμα στην Κνωσό το υπουργείο Πολιτισμού. Ευτυχώς που στην Ακρόπολη είχε νηνεμία.

Αποκλεισμός

Ο συνιδρυτής της διάσημης εταιρείας παγωτών, Μπεν Κόεν, συνελήφθη γιατί εισέβαλε στην αμερικανική Γερουσία και φώναξε δυο λόγια της αλήθειας για τη δολοφονία αμάχων και για τη λιμοκτονία που επιβάλλεται στη Γάζα με τη συνενοχή των ΗΠΑ. Ούτε φαγητό, ούτε παγωτό.

Λιμάνι

Στα Χανιά μεθυσμένοι και γυμνοί ναύτες του βρετανικού αεροπλανοφόρου περπατούσαν στην προβλήτα του λιμανιού. Ήταν η μόνη στιγμή που δεν οπλοφορούσαν.

Βραχιολάκι I

Το «έξυπνο βραχιολάκι» εγκαινιάστηκε για τους ασθενείς των νοσοκομείων όπου σύμφωνα με το υπουργείο Υγείας, θα «διευκολύνει την πρόσβαση των πολιτών στις απαραίτητες υπηρεσίες υγείας» ανάλογα με το χρώμα που θα έχουν τα βραχιολάκια. Σταθερό, κυμαινόμενο, ειδικό και δυναμικό.

Βραχιολάκι II

Όπως χαρακτηριστικά είπε ο Άδωνις Γεωργιάδης, «Έχεις το κινητό σου και σου λέει έχεις 75

λεπτά για το επόμενο βήμα, μπορείς να πας μια βόλτα, αν δεν είσαι τόσο πολύ χάλια, πήγαινε για καφέ». Και για κονιάκ και βουτήματα.

Βραχιολάκι III

Ο Άδωνις Γεωργιάδης ανέφερε ότι εντυπωσιάστηκε με το σύστημα με τα χρωματιστά βραχιολάκια, που τοποθετούνται ανάλογα με την πρώτη εκτίμηση των γιατρών στα επείγοντα, όταν το είδε κατά την επίσκεψή στο Ισραήλ σε νοσοκομείο του Τελ Αβίβ. Το μαύρο χρώμα για τη Γάζα.

Διαγωνισμός

Τις κριτικές επιτροπές του διαγωνισμού της Eurovision 2025 επέκρινε ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης, όπου αφενός κατηγορήσε τις «αριστερές» επιτροπές για τη βαθμολόγηση του τραγουδιού του Ισραήλ και αφετέρου «συνεχάρη» τους τηλεθεατές που δεν «επηρέαστηκαν από την προπαγάνδα της Αριστεράς» και «στήριξαν τη μεγάλη Δυτική δημοκρατία της Μέσης Ανατολής». Με το βραχιολάκι, δώρο τα ακουστικά.

Ανελκυστήρας

Τοποθετούμενη η υπουργός Πολιτισμού, Λίνα Μενδώνη, για τον ανελκυστήρα στην Ακρόπολη που είναι εκτός λειτουργίας εδώ και 2 εβδομάδες, υποστήριξε πως χάλασε από υπερβολική χρήση και θα παραμείνει κλειστός για άλλη μία εβδομάδα. Όσοι δεν μπορούν από τις σκάλες, να πάρουνε το ντρόουν.

Όλη η κοινωνία θέλει... Μητσοτάκη!

Μετά την προκλητική και αυθαίρετη απειλή του Κυρ. Μητσοτάκη για απολύσεις εκπαιδευτικών που διαφωνούν με την αξιολόγηση, άναψαν οι προπαγανδιστικές μηχανές της κυβέρνησης, για να διασπείρουν την άποψη ότι η κυβέρνηση νομοθετεί αυτό που «θέλει» η κοινωνία. Ναι! Αυτή η κοινωνία που στις 28 Φλεβάρη πλημμύρησε τους δρόμους και τις πλατείες όλης της χώρας, «όχι για να καταγγείλει το έγκλημα των Τεμπών», αλλά για να απαιτήσει «αξιολόγηση και ταχύτερη υλοποίηση του κυβερνητικού έργου»! Μια επίδειξη ηθικής διαστροφής και εξωφρενικής διαστρέβλωσης της πραγματικότητας από την κυβέρνηση της ΝΔ.

«Όλοι υπέρ της άρσης της μονιμότητας». Με αυτόν τον... «ουδέτερο» τίτλο στόλισε η εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» άρθρο για τα αποτελέσματα «μεγάλης» δημοσκόπησης της Marc, που είχε παραγγείλει, για να χρησιμοποιηθεί, όπως και έγινε, από την κυβέρνηση αλλά και σαν... νομικό επιχείρημα του κράτους ενάντια στους διωκόμενους εκπαιδευτικούς. Στην ίδια δημοσκόπηση εμφανίζεται η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας να θέλει αξιολόγηση, κατάργηση της μονιμότητας και απολύσεις στο δημόσιο, κάμερες στα πανεπιστήμια και διαγραφές φοιτητών και, φυσικά, καταγράφεται «εκλογική ανάκαμψη» της ΝΔ «μετά από τα τελευταία πορίσματα για την τραγωδία των Τεμπών» και «τάση για σταδιακή επιστροφή στην πολιτική κανονικότητα»! Πιο «κανονικά» δεν γίνεται να φωνάξεις «Ζήτω η ΝΔ!».

Η πλειοψηφία, λοιπόν, «θέλει» όσα περιλαμβάνει το σχέδιο της κυβερνητικής επίθεσης. «Θέλει» σκληρές εργασιακές συνθήκες και απολύσεις παντού. Δεν θέλει μόνιμη και σταθερή δουλειά, δεν θέλει παιδεία και υγεία για όλους. Θέλει μια κοινωνία για «άριστους» και «ικανούς». Κι αυτό, με ποσοστά από 72,8% έως 89,9% σε όλες τις «αυτονόητες» ερωτήσεις της δημοσκόπησης, με συμφωνία που διατρέχει οριζόντια όλα τα κοινωνικά στρώματα, όλες τις ηλικίες και τους ψηφοφόρους όλων των κομμάτων. Ακόμα και οι ίδιοι οι φοιτητές θέλουν διαγραφές και οι δημόσιοι υπάλληλοι την άρση της μονιμότητας, αφού πιστεύουν ότι «δεν κινδυνεύουν» και ότι... θα διαγραφούν και θα απολυθούν κάποιοι άλλοι, σύμφωνα πάντα με

τους... «ψυχοδημοσκόπους». Τέτοια «ομόνοια και ομοψυχία» ούτε στις εποχές που... κοιμόμασταν με τα παράθυρα ανοικτά και αγκαλιά με τη χούντα. Για αυτό, άλλωστε, «τα εντυπωσιακά ευρήματα της Marc δείχνουν πόσο μπροστά είναι πλέον η ελληνική κοινωνία από τις επιλογές των πολιτικών, αλλά και των συνδικαλιστικών ηγεσιών». Πιο μπροστά ακόμη και από τον Μητσοτάκη!

Παρακάμπτοντας τις κουτοπονηριές των χρηματιζόμενων δημοσκόπων, που θέτουν δυο-τρία ερωτήματα σε συσκευασία του ενός («άρση μονιμότητας με απολύσεις όσων δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους;», «διαγραφές ταραχοποιών φοιτητών;», «ασφαλές πανεπιστήμιο με ελεγχόμενη είσοδο και κάμερες;») για να αποκλείσουν όσους είναι... με την «παραβατικότητα» και τους «εγκληματίες», ας υποθέσουμε ότι, πράγματι, όλα αυτά τα αλλόκοτα είναι αληθινά. Ότι τα «ευρήματα» της δημοσκόπησης δεν βρέθηκαν εκεί που τα «θαψε η ΝΔ. Ότι η κοινωνία θέλει... να खुθεί αίμα (ριζικές αλλαγές, το λένε), έστω σε μικρότερο ποσοστό. Ας προσποιηθούμε, λοιπόν, τους αφελείς.

Σε ποια «κοινωνία» αναφέρονται διαρκώς; Στην κοινωνία της «ατομικής ευθύνης»; Υπάρχει, τελικά, κοινωνία ή μόνο άτομα; Ο κρατικός νεοφιλελευθερισμός είναι ικανός να τρελάνει ακόμη και τη... θάσσερ! Η κοινωνία δεν είναι «εκλογικό σώμα» με διαφορετικά γούστα, που διαμορφώνονται «αυθόρμητα», «ουδέτερα» και «αντικειμενικά». Ούτε οι επιθυμίες της κοινωνίας λαμβάνονται γενικά υπόψη. Ονομάζουν «κοινωνική θέληση» τη θέληση της τάξης που κυριαρχεί, κι ας είναι κοινωνική μειοψηφία. Γιατί η τάξη που κυριαρχεί, κυρίως, έχει τα μέσα να «διαπαιδαγωγεί» και να διαμορφώνει μια «εικόνα κοινωνίας» σύμφωνα με τη δική της εικόνα. Αφού κατέχει τα μέσα παραγωγής, την πολιτική και οικονομική δύναμη και εξουσία, τους θεσμούς, διαμορφώνοντας κυρίαρχη ιδεολογία, την «κοινή λογική», το «φυσιολογικό» και το «αυτονόητο».

Κι αφού το σύστημα, η κυβέρνηση, τα ελεγχόμενα μέσα εξαπάτησης, η συστηματική ρητορική συνολικά έχουν κηρύξει, εδώ και πολύ καιρό και στο πλαίσιο του ψυχολογικού πολέμου, την έναρξη της... κυνηγετικής περιόδου ενάντια στους εκπαιδευτικούς, τους δημόσιους υπαλλήλους, τους

φοιτητές, τους συνδικαλιστές, τους εργαζόμενους και όσους αντιστέκονται, με αφηγήματα για «τεμπελχανάδες παραβατικούς» του δημοσίου και του πανεπιστημίου (δίπλα στους «επικίνδυνους» πρόσφυγες και μετανάστες) και με το «ιδιωτικό» να προβάλλεται σαν καλύτερο, υπεύθυνο και αποδοτικό να κυριαρχεί στον δημόσιο λόγο, δεν είναι καθόλου αναπάντεχο μέρος της κοινωνίας να «βλέπει», να «σκέφτεται» και να «μιλάει» με τα μάτια, το μυαλό και τη φωνή των αφεντικών.

Στην πραγματική ζωή, ωστόσο, δεν είναι όλα «διαπαιδαγώγηση» και «ιδέες». Είναι και οι εμπειρίες και οι ανάγκες της πραγματικής ζωής. Το πρόβλημα, επομένως, είναι να αποκτήσουν δικά τους μάτια, σκέψη και φωνή η εργαζόμενη, εκμεταλλεζόμενη και καταπιεζόμενη πλειοψηφία. Σε μια εποχή που η Αριστερά υποκλίνεται στην «κοινή λογική» του αντιπάλου, που δεν βλέπει (;) ότι τα «θέλω» της κοινωνίας είναι στην πραγματικότητα η θέληση της αστικής τάξης.

«Είναι αστείο να λέγεται ότι οι εκπαιδευτικοί αρνούνται την αξιολόγηση «επί της αρχής». Το υπουργείο Παιδείας αρνείται τον διάλογο με τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες, ώστε να διαμορφωθεί μια σωστή, αντικειμενική, επιστημονική και δίκαιη αξιολόγηση, που να διέπεται από τους κανόνες της σύγχρονης παιδαγωγικής επιστήμης». Αυτά οι «υπερασπιστές» των δασκάλων, των καθηγητών, των μαθητών και της δημόσιας και δωρεάν παιδείας!

Η απάντηση στην επίθεση του συστήματος, που παρουσιάζεται παραπλανητικά και πολιτικά επιζήμια σαν «κυριαρχία Μητσοτάκη», δεν είναι εκλογική. Είναι πολιτική και θα δοθεί στον δρόμο. Θα προκύψει σήμερα (που το «από τα πάνω» δεν έχει οικοδομηθεί), κυρίως, από τα κάτω. Από τη συλλογική δράση, την ένταξη στην οργανωμένη πάλη. Από την επανασύνδεση με συλλογικά υποκείμενα: σωματεία, συνελεύσεις, οργανώσεις, πρωτοβουλίες, επιτροπές και δίκτυα αλληλεγγύης στους χώρους που δουλεύει και ζει ο κόσμος. Από το κίνημα που θα πολιτικοποιεί την καθημερινότητα και σε ρήξη με την παραίτηση και την ιδιώτευση. Η απάντηση δεν είναι μια «καλύτερη κυβέρνηση» μέσα στο ίδιο πλαίσιο, αλλά η ανατροπή του πλαισίου.